

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATIE ASHLEY

Sisters Planet

Tek istediğim
SENSİN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tek isteğim SENSİN

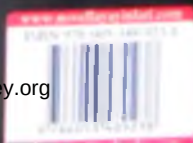

Puslar dağılır, sen yine de
aşka inan.

Aldan, Emma'yı hayal kırıklığına uğratmıştır ve kendini içkiye
verip hem Emma'ya karşı hem de geçmişte yaptığı hataların
pişmanlıkları arasında boğulmuş durumdadır.

Emma ise o kadar üzgün ve umutsuzdur ki yeni tanıştığı birinin
ona olan ilgisine kayıtsız kalamaz. Ancak bu adamla yaşadıkları
o şu gerçeği uygulamaları sorgulamaya itecektir.

İki ayrı yöne savrulan Emma ve Aldan, pusların ardından çıkıp
tam da hayatlarını yoluna koyduklarında yeni ve heyecanlı bir
sürprizle karşılaşacaklardır.

Puslar dağılır,
sen yine de
aşka inan.

Tek İsteğim Sensin

Katie Ashley

1. Baskı: Şubat 2016

ISBN: 978-605-348-923-8

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©KATIE ASHLEY

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

2E3M0? SİSTE1

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : The Proposal
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Derya Engin
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Özgür Balpınar
Redaksiyon : Canan Hatiboğlu
Kapak Tasarımı : Alla Özabat

KATIE ASHLEY

Tek isteğim
SENSİN

Çeviren: Derya Engin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Büyükannem Koca Ana'ya; cesaretinin, inancının ve sağlam karakterinin, minicik cüssesini büyüttüğü kadın... Sen sadece sahip olduğum binlerce muhteşem anıda değil; aynı zamanda yazdığım dirayetli, şikâyet etmek yerine hayatla cesaretiyle başa çıkan, ailesine büyük bir bağlılığı ve güçlü bir inancı olan, zeki, huysuz ve zaman zaman da biraz muzır olan her kadında yaşayacaksın.

Giriş

Aidan kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlerken, çılgınca çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Verandanın basamaklarından çıkıp kapıya yöneldi. İki yumruğuyla da tüm gücüyle vurdu. “Lütfen! Lütfen aç! Seninle konuşmam gerek!” diye bağırdı. Eli kapının tokmağına doğru kaydı. Parmağı istemsizce Mors alfabesiyle “yarım” kelimesini kodladı.

Sonunda çaresiz duruşunun ödülünü aldı ve kapı aralandı. Onun gözyaşlarıyla kaplı yüzünü görünce, ruhu acıyla burkuldu. “Lütfen... Lütfen seninle konuşmama izin ver!”

Emma başını iki yana salladı. “Söylenecek bir şey kalmadı, Aidan. Aynı yoldan defalarca geçtik. Anladım ki senin ağzından çıkanlara değil, yaptıklarına bakmalıyım.”

“Hayır, dün akşamki istediğim bir şey *değil*... Ben sadece bebekten ve son birkaç haftadır aramızda olan şeyden korktum.”

Emma kapının dışına doğru yönelip onun yanından geçerken Aidan kalkan gibi kendini onun önüne attı. “Aidan,

çekil! İşe gitmem gerek... Şu an söyleyeceğin hiçbir şey bana kendimi daha farklı hissettirmeyecek.”

“İzin alamaz mısın? Seni seviyorum ve bunu telafi etmek istiyorum.” Titreyen elini, zaten darmadağın olan saçlarına götürdü. Üzerinde hâlâ dünden kalan buruşuk kıyafetler vardı. Uyumamış, hiçbir şey yememiş, geceyi onu nasıl geri kazanabileceğini düşünerek geçirmişti. “Ne düşünürsen düşün, ben seni seviyorum... Ve o bebeği istiyorum.”

Emma ona bakmak için kafasını kaldırdı. Aidan onun gözlerinde yanan katıksız öfkeyi görünce bir adım geri çekildi. “Bunu söylemeye cüret dahi etme! Hamileliğim konusunda ne düşündüğünü gayet iyi biliyorum, hayatına yük gibi geliyor. Tam da bu yüzden o kızı becerdin işte! Çünkü korktuğunda, her şeyi berbat etmeyi başarıyorsun!”

Onu yolundan çekip verandanın basamaklarına doğru ilerledi. Aidan da hemen arkasındaydı. “Tamam, haklısın... Yük gibiydi, hatta belki hâlâ öyle... Ama şu an aptallık ettiğimin farkındayım. Seni seviyorum ve seninle evlenip çocuğumuzu büyütmek istiyorum.”

Emma kalakaldı. Yavaşça arkasını dönmeden önce omuzları düştü. “Şu an istediğinin bu olduğunu sanıyorsun. Ama ben seni çok iyi tanıyorum. Daha evlenmeden ya da çocuğumuz doğmadan yeniden korkup aldatacaksın.” Acıyla başını iki yana salladı. “Hamile olmam seni değiştirir zannederken ne kadar aptalmışım. Seni bana bağlar sanmıştım. Ama sen bebeğine bile sadık kalamıyorsun.”

Aidan ona elini uzattı ama Emma geri çekilip kaldırma

indi. Aidan ona yetiştiğinde de o çoktan arabaya binip kapıyı kilitlemişti.

Aidan yumruğunu cama vurdu. “*Lütfen!* Lütfen yapma bunu!”

Arabayı geri doğru çıkarıp park yerinden çıktı. Caddeye çıktığında motor gürledi. Aidan çaresizlik içinde gözlerini kapadı. Kendini geri çekip kalp çarpıntısı yaşamamak için kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Ardından acı acı bağırان lastik ve kırılan cam sesiyle kalbi duracak gibi oldu. Hemen yola koştu. Bütün dünyası, uzaktan gördüğü eğilip bükülmüş metal yığınıyla un ufak oldu.

“AMY!” diye bağırdı.

Birinci Bölüm

Aidan sıçrayarak kâbustan uyandığında, kendisini mut-fak masasının üstünde yüzüstü yatarken buldu. Yüzünden terler boşanmıştı. Titreyen elini terini silmek için kaldırdı. O anda yanaklarından süzülen şeyin ter değil, gözyaşı olduğunu fark etti. Yıllardır Amy’nin kazasıyla ilgili kâbus görmüyordu. Bunu yeniden yaşamasına sebep olan şeyin ne olduğunu anlaması bir saniye bile sürmedi.

Emma...

Emma’ya hissettiklerinin yanında, Amy’ye hissettikleri bir hiçti. Aşkın ne olduğunu bildiğini düşünüyordu. Emma hiç uğraşmadan, kendisinin bile asla hayal edemeyeceği içindeki yasak hisleri ortaya çıkarmıştı. Şimdi de gitmişti.

Dudaklarından acı dolu bir yenilmişlik çılgılığı yükseldi.

“Görüyorum ki kâbuslara geri dönmüşüz, ha?”

Aidan yerinden sıçrayıp arkasını döndü. “Sana da merhaba, baba... İçeri nasıl girdin?”

Patrick hafifçe gülümsedi. “Anahtarım var, evlat...”

Sandalyesinden kalkarken Aidan'ın başı döndü ve ayakta durabilmek için masaya tutunmak durumunda kaldı. "Evet, neyse, kapı çalma huyuna ne oldu?"

"Çaldım ama kapıyı açmadın. Şimdi sebebini görebiliyorum."

Aidan babasının kaşlarını çatmış ve önünde iki tane duran bulanık görüntüsüne baktı. Tiksinerek bakan bir tanesi bile yeterken, bu sarhoşluk haliyle lanet olsun ki iki tane birden vardı.

Patrick tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi. "Oğlum, sanırım zilzurna sarhoşsun!"

Kibirli şekilde homurdandıktan sonra, Aidan'ın kafası sertçe masaya düştü. Babasının *zilzurna sarhoş* lafını kullanmış olmasına attığı kahkahalarla göğsü inip kalkıyordu. Elbette ki bu sarhoşlukla daha da komik geliyordu.

Sonunda kendine gelince, "Gerçekten, baba, beş bira ve üç *shot Patron**'la zil zurna sarhoş oldum. Şimdi ise kafamın dumanlı olduğunu söylesek daha iyi..."

"Yine mi aynı yere geldik o zaman?" diye ufladı Patrick.

Aidan başını kaldırıp kaşlarını çatı. "Ne demek bu?"

Patrick'in yüzü öfkeyle doluydu. "Ne demeye çalıştığımı gayet iyi biliyorsun. Ayyaş gibi içerek, tam da dokuz yıl önce neler yaptıysan aynı şeyleri yapıyorsun."

"Seni yardımına ihtiyacım olduğu için aradım, ders ver diye değil. Eğer buraya bana bağırıp çağırmaya geldiysen, siktir olup gidebilirsin!"

Aidan'ın sonrasında hatırladığı tek şey, Patrick'in onu

* Bir tekila markası. (c.n.)

saçlarından kavrayıp, suratını kendi suratına çevirdiğiydi. “Bir daha benimle *asla* bu şekilde konuşma! Ben hâlâ senin babanım ve bana saygı duyacaksın. Anladın mı?”

“Beni rahat bırak!” dedi Aidan kendini kurtarmaya çalışarak.

Patrick elini biraz daha sıkınca Aidan acıdan yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ... Tamam... Sana berbat The Crop’a alınacakmışım gibi davranacağım!”

Aidan karşı bile çıkamadan Patrick onu mutfak sandalyesinden kaldırdı. Sandalye gürültüyle yere düştü. “Hâlâ gücünün yerinde olduğunu bilmiyordum, *ihtiyar* adam. Yetmiş iki yaşa göre fazla atıksın,” dedi Aidan.

“Kendin için hayırlısını istiyorsan, çeneni kapasan iyi edersin!” diye tersledi Patrick, Aidan’ı koridora çıkarmadan önce. Eğer Patrick onu ensesinden ve kemerinden tutmasaydı, yine sızıp kalacaktı.

Büyük yatak odasına geldiklerinde, Patrick onu banyoya soktu. Aidan etrafa bakınırken Patrick kapıyı kilitledi. Aidan korkmaya başladı. Patrick ona doğru yürürken Aidan kendini onun üzerine attı. “Lanet olsun, baba! Beni yine lisede yatağımın altındaki esrar zulasını bulduğundaki gibi dövmeyeceksin, değil mi?”

Patrick onu duymazdan gelerek duşa yöneldi. Suyu açıp Aidan’ı kolundan tuttu ve duşakabine soktu. Başından aşağı buz gibi su akmaya başladı. Kıyafetlerinin üzerinde olsa da her su damlası tenine bıçak gibi saplanıyordu. Kaçmaya çalıştı ama Patrick duşakabinin kapısını çarparak kapattı. “Ayı-

lana ve ne olduğunu adam gibi konuşabilecek hale gelene kadar orada kalacaksın!”

Aidan kapıyı vurdu ama Patrick sımsıkı tutuyordu. “Bu saçmalık için fazla yaşıyım, evlat. Yine dokuz yıl sonra böyle bir şey yaptığında ben hayatta olmayabilirim. En azından bir karın ve çocuğun olduğunu bilerek huzur içinde öleyim!”

Patrick’in sözleri, Aidan’ı üzerine çarpan sudan daha fazla dondurdu. Emma’yı ne kadar incitmiş olduğu düşüncesiyle, tüm benliğini bir pişmanlık sardı. Daha fazla karşı çıkmak yerine, döndü ve duş başlığının altında dikildi ve soğuk su damlalarının vücuduna kamçı misali çarpmasına izin verdi. Başını eğip, *keşke bu şey kamçı olsaydı*, diye geçirdi içinden. Son birkaç haftadır Emma’ya ve dolaylı olarak oğluna söylediği, yaptığı her şey için kamçılanmayı hak ediyordu. Fiziksel acı, yaşadığı duygusal işkenceyi hafifletecek bir rahatlama sağlayabilirdi.

“Adam oldun mu artık?” diye sordu Patrick.

“Evet, efendim,” diye mırıldandı Aidan, akan suyun altından.

“Güzel... Ben gidip kahve yapacağım. Konuşmaya hazır olduğunda da seni bekliyorum.”

Aidan dudaklarını ısırıp ve yanaklarından aşağı doğru süzülen yaşlara engel olamadı. Babasının Emma’yı geri kazanması için bir yol bulmasını her şeyden çok istiyordu. “Teşekkürler, baba,” dedi, sesi duygusallıktan titriyordu.

“Rica ederim.”

Aidan bulanık görüşü netleşene kadar suyun altında kal-

mak için kendini zorladı. Sendelemeden yürüyebildiği zaman da duştan çıktı. Islak kıyafetlerini çıkarırken dişleri titriyordu. Rekor hızda kurulanıp yatak odasına geçti ve bir eşofman altıyla tişört giydi.

Mutfağa geldiğinde Patrick masada oturuyordu. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Seni bu kadar zorladığım için kusura bakma...”

Aidan başını iki yana salladı. “Ben bunu hak ettim. Aslında kıcıma bir tekme atman gerekirdi.”

“Mazoşist oluyoruz, ha?”

Aidan omuzlarını silkerek kendine bir fincan kahve koydu. “Hak ettiğim bundan daha azı değil. En çok kıymet verdiğim insanları incittim.”

Patrick içini çekti. “Bilmiyorum. Senin içinde çokça iyilik var, Aidan. Keşke sen de bunu görebilsen.”

“Eğer sürekli her şeyi berbat edip duruyorsam, o kadar da çok yok demektir.”

“Bundan bahsetmişken,” dedi Patrick sandalyesinde arkasına yaslanıp, kolunu sandalyenin üzerine atarak. “Sana yardım etmeden önce, bir şeyi bilmem gerek...”

Aidan kaşlarını kaldırıp babasının ne diyeceğini merak ederek kahvesinden bir yudum aldı. Sıcak kahve dilini yaktı. “Nedir?” diye sordu.

“Emma’yı gerçekten de onu sevdiğin için mi geri istiyorsun, yoksa kendini suçlu hissettiğin için mi?”

“Bu Amy’yle olduğu gibi bir şey değil,” diye karşı çıktı Aidan.

“Bu çok basit bir soru, evlat... Hayatının geri kalanını Emma ve oğlunla geçirmek istiyor musun, istemiyor musun? Yani, seven çoğu adam, gerçekten de gidip başka bir kadınla yatmaya kalkmaz.”

Aidan’ın gözlerinde sıcak, acı yaşlar birikti. “Ben onu seviyorum, baba. Tanrı şahidimdir.” Yumruğuyla gözündeki yaşları sildi. Patrick’in karşısındaki sandalyeye oturup iskeledeki günü ayrıntılarıyla anlattı. “O zaman ve bu akşam benden istedikten sonra bile söyleyememiş olsam da, ben Emma’yı seviyorum.”

“O zaman Amy’yi geri kazanmak için uğraştığın yıl...”

Aidan acıyla gözlerini kapattı. “Suçluluktan, aşk değildi. Beni aldatarak ona olan sevgimi öldürmeyi başardı. Ama bebek yüzünden onun yanında kalacaktım.”

“Emma bunları biliyor mu?”

Aidan birden gözlerini açarak, “Ona sadece aldatma kısmını anlattım. Geri kalanını kaldırılabileceğini sanmıyorum.”

“Bence ona anlatmalısın.”

Aidan yüzünü buruşturdu. “Anlatacağım. Tabii eğer bir daha benimle konuşursa...”

“İçimde atlatacağına dair bir his var.”

“Sakın bana bunun o lanet İrlandalı sezgilerinden olduğunu söyleme,” dedi Aidan kaşlarını çatıp.

“Hayır, Becky bu akşam senden çıktıktan sonra onu eve götürdüğü için...”

Aidan homurdanıp elleriyle yüzünü ovaladı. “Harika... O zaman erkekliğimi yakıp kavurmak için buraya bir ateş gücü gönderecekler demektir!”

Patrick güldü. “Ablanı hafife alma... O ve diğer kızlar yaptıklarından ötürü seni hadım etmek istiyor olabilir, ama aynı zamanda seni seviyor ve mutlu görmek de istiyorlar.” Eğilip elini Aidan’ınkinin üzerine koydu. “Ayrıca geçmişte kendi mutluluğunu nasıl eline yüzüne buluşturup sabote ettiğini de biliyorlar.”

Aidan’ın burun deliklerinden öfke çıkıyordu. “Bütün hikâyeyi bilmiyorlar, baba. Amy’nin ne yaptığını bilmiyorlar!”

“Biliyorum. Bu sır senin, Amy’nin ve benim aramda..”

Aidan yumruklarını sıkıp, “Kaç defa onu hayranlıkla anan, evlenip ne kadar da mutlu bir hayat yaşadığını söyleyen annemin yüzüne bunu haykırmak istedim, bilmiyor musun? Beni diğer kadınlar için de berbat biri yapan kişinin Amy olduğunu bilseydi keşke...”

“Ona anlatmamak senin tercihindir, evlat. Bunu ondan gizlemeyi ben istemedim. Annen ve benim aramda çok az sır vardı ama seninkileri sakladım.”

Aidan öfkeli yüz ifadesini yumuşattı. “Teşekkür ederim, baba.”

Patrick gülümsedi. “Rica ederim.” Kalktı ve kahvenin kalanını lavaboya döktü. “O zaman Emma’yla konuşup ona Amy hakkındaki gerçeği anlatacak mısın?”

“Evet, benimle konuşur konuşmaz.”

“Güzel... Bunu duyduğuma sevindim.” Patrick saatine baktı. “Ben de yola koyulsam iyi olacak.”

Yalnız kalma düşüncesi Patrick’in içini burktı. “Araba kullanman için saat çok geç oldu. Belki bu gece burada kal-san daha iyi olur.”

Babasıyla göz göze geldi. Aidan söylemeye utandığı şeyi, gözleriyle söylemeye çalıştı: Yalnız kalmak istemiyordu.

Patrick hafifçe başını salladı. “Sanırım haklısın. Bu ihtiyar adamı bu akşamlık ağırlar mısın?”

Aidan hafifçe gülümsedi. “Mutluluk duyarım.”

İkinci Bölüm

Üç Hafta Sonra

“N, on üç,” diye yankılandı Bingo’yu anons eden kişinin sesi.

“Ne dedi, canım?” diye sordu Bayan Peterson, Emma’ya, bir yandan da kartına bakıp.

Bayan Peterson’un küp gibi sağır olduğunu ve işitme cihazıyla bile duyamadığını bildiği için Emma derin bir nefes aldı ve “N, ON ÜÇ!” diye bağırdı.

Bayan Peterson gülümsedi ve bembeyaz saçlı kafasını salladı.

Yanında oturan Patrick gülünce Emma kaşlarını kaldırarak, “Ne oldu?” diye sordu.

“Yapma, Emma... Sen güzel, hayat dolu, genç bir kadınsın... Yaşlılar Evi’nde bunca yaşlı bunakla ne işin var?”

Emma kıkırdadı. “Şaka mı yapıyorsun? Cumartesi Bingo’sunu nasıl kaçırırım? Ya kazanacağım onca muhteşem he-

diye? Büyük boy hasta bezi tam benlik!” Patrick gülmeye başlayınca Emma ona doğru parmağını kaldırdı. “Hey, gülme sakın! Karın da kızların da bir zamanlar hamileydi. İdrarına hâkim olamamak ciddi bir iş...”

Patrick’in gözleri kocaman oldu. “Çok terbiyesizsin, değil mi? Bu kadar tatlı bir kızın ağzından çıkan laflara bak...”

Emma’nın kalbi kulaklarında Aidan’m, “*Senin çenen tam bir baş belası,*” deyişi yankılanınca duracak gibi oldu. Göğsü acıyla yandı ve nefes almakta zorlandı. Acı dolu hatıraları zihninden savmaya çalışarak, “Burada olmamın asıl sebebinin senin ani baş dönmeleri yaşaman ve bu yüzden de araba kullanmaman gerektiği olduğunu biliyorsun.”

Homurdandı. “Becky, Liz’le beraber şehre inmeden önce arabamın anahtarlarının ikisini de almış!”

“Çocuklarının sonbahar tatili ve dört günlüğüne Disney Dünyası’na gidecekler. Seni, anahtarlarını alacak kadar düşünüyor olmaları onların ayıbı değil... Ama o lanet Fitzgerald inatçılığıyla doktora gitmeyi reddetmen senin ayıbın.”

“Haftaya randevum var.” Emma şüpheyle kaşlarını kaldırıncaya Patrick parmağını havaya kaldırıp, “İzci sözü,” diye yemin etti.

“Sen öyle diyorsan... Oraya gittiğinden emin olmak için seni ben götürmeliyim.”

Patrick homurdandı. “Harika... Sürekli kıcımda dolaşacak evhamlı bir kızım daha oldu.”

Ondan kızı diye bahsedince Emma’nın içi ısındı. Aidan’a karşı hissettikleri bir yana, kendini asla Patrick’ten

ve onun sevgisinden uzaklaştıramamıştı.

Mavi boneli bir kadın çılgınca ellerini çırpıp, “Bingo!” diye bağınca, Patrick öne eğildi ve yüzünde ciddi bir gülümseme belirdi. “Dile getirmekten kaçtığımız şeyi konuşmayacak mıyız?”

Emma gözlerini kaçırıp gülümsedi. “Ödüllerden birinin lavman poşeti olduğunu mu?”

Patrick kollarını göğsünde birleştirip ufladı. “Ondan bahsetmiyorum ve sen de bunu biliyorsun.”

Başını eğdi ve Bingo kartı şimdiye dek gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi ona baktı. “Konuşmasak daha iyi,” diye fısıldadı.

“Bak, Em, şimdiden bir ebeveynin evladına duyduğu o yoğun sevgiyi duymaya başladığından eminim. Aidan benim oğlum ve onu bütün kalbimle seviyorum.” Emma ona bakmak için kafasını kaldırıncası Patrick çaresizlikle iki elini de ona uzattı. “Ama bu sana yaptıklarını onayladığım anlamına gelmiyor. İnan bana, onu bir güzel pataklamak istedim.” Kapkara gözleri parlayıverdi. “Aslında bir şekilde yaptım da...”

Emma’nın ağzı açık kaldı. “Ne yaptın?”

Güldü. “İnan bana, hak etmediği ya da yetmiş iki yaşındaki bedenimin kaldıramayacağı bir şey değildi.”

“Korkunçsun!” diye cevap verdi Emma, ama gülmeden de edemedi.

Patrick onun elini avuçlarına aldı. “Sadece bu konuda tarafsız olduğumu bilmeni istiyorum, tamam mı? Seni ve torunumu seviyorum, tıpkı Aidan’ı da sevdiğim gibi...”

“Teşekkür ederim. Buna minnettarım.” Patrick’in elini sıktı. “Umarım sen de senden asla taraf tutmanı istemeyeceğimi ve Aidan’la olanlar yüzünden torununu senden uzak tutmayacağımı biliyorsundur.”

“Bunu biliyorum, hayatım. Seninle tanıştığım günden beri senin nasıl bir kız olduğunu biliyorum ve senin içinde zerre kadar kötülük yok...” Duraksadı ve başını iki yana salladı. “Ama eğer içimdekini söylemeseydim çatlardım.”

Emma zaten kenarları kalkmış tırnağını biraz daha kemirdi ve Patrick’in söylemek zorunda olduğu şeye kendini hazırladı.

“Aidan için çok endişeleniyorum. Üç hafta oldu ve sefil halde, Emma... Uyumuyor ve neredeyse yemiyor.”

Kinci, intikamcı tarafı Aidan’ın acı çekiyor olmasından haz duydu. Patrick’e şüphe dolu bir bakış attı. “Bundan ciddi anlamda şüphem var. Ona acı da bana sırt çevir diye yapıyordur.”

“Hayır, gözlerimle görüyorum. Yalnız kalmaya tahammül edemediği için bende kalıyor.”

Emma’nın gözleri kocaman açılırken, kalbi de Aidan için acıyla doldu. Büyük bir yanı onun acı çekmesinden mutlu olsa da, bir yanı onun için acıyordu. Ondan ne kadar nefret etmek isterse istesin, yapamıyordu. Son üç haftadır, her anını, duygularını kalbine gömüp Aidan’ın asla duygusal olarak buna hazır olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmeye çalışmıştı. Onun hayatına tekrar girmesine izin vermek kırık kalbinin parçaları üzerinde yalınayak yürümekten farksızdı.

Yine her yeri kesilecekti, bu kaçınılmazdı.

Ama ruhunun derinliklerinde onu hâlâ seviyordu. Bir yandan onu daima seveceğinden korkuyordu, tıpkı bir yanının hâlâ Travis'i sevdiği gibi... Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordu.

“Dürüstçe son haftalarda yaptığı şeylerin kalbini yumuşatmadığını söyleyebilir misin?” diye sordu Patrick.

Dudaklarından acı çeken bir iç çekiş yükseldi. Becky, Aidan'ın onun kalbini geri kazanmaya çalışacağını söylediğinde dalga geçmiş olamazdı. Önceden uyarılmamış olsaydı, telefon, mesaj e-posta yağmuruna hazırlıklı olmayacaktı. Ofisine gelmeye bile kalkmıştı ama Emma güvenlik görevlilerinden onu dışarı çıkarmalarını istemişti. Aidan'm ona ulaşmaya çalışırken güvenlik görevlileri tarafından dışarı atılması ise tam bir film sahnesi gibiydi. Ardından da Emma'nın müdürü tarafından, bir daha onun bulunduğu kata gelmemesi için uyarıldı.

Ardından taktik değiştirdi. Aidan'ın gönderdiği çiçeklerden dolayı, evinde bir çiçekçiden iki kat fazla çiçek oldu. Gönderdiği her bukette, her düzine gülde pişmanlığını, onu ne kadar özlediğini, onu ve bebeği ne kadar önemseydiğini anlatan ayrı bir kart vardı. Hâlâ aşktan söz etmediği için de Emma ona sessizlikle yanıt veriyordu.

“Em?” dedi Patrick, düşünceleri içinde kaybolurken.

Emma parmaklarıyla bluzunun etek ucunu kıvırdı. “Onu yok saymanın, hamilelik hormonlarıyla bir araya geldiğinde duygusal olarak ne kadar zorlaştığını bilmiyor musun?”

“Onun kararlılığından etkilenmediğimi söylesem yalan olur. Amy’ye yaptığı şeylerin hiçbiri o şiir kitabı kadar yürekten değildi.”

Emma gözlerini sımsıkı kapattı. O lanet kitap! Az kalsın ikna olmasına sebep olacaktı. Paketi açıp da içinde romantik şairlerin aşk şiirlerinin bulunduğu eski bir baskıyı görünce, kontrolsüz şekilde bir saat boyunca ağlamıştı. John Keats, Percy Shelly ve Lord Byron’u görmek ona yalnızca Aidan’ın yeğenlerini değil, onların şiirlerini de ne kadar sevdiğini hatırlatmıştı. O kitap aşk sözcükleriyle dolu olmasına rağmen, bu daha kendi ağzından dökülmemişti. Emma için her şey buydu.

“Bu kadar çok şey yaşadığı için gerçekten üzgünüm. Ama ben de acı çekiyorum,” dedi sonunda.

“Çektiğini biliyorum, tatlım. Ama senden onunla sadece birkaç dakika konuşmasını rica etsem, bu ihtiyar adama bir iyilik yapmaz mısın?”

“Ah, Patrick, görmüyor musun? Korkuyorum.”

“Tekrar... aldatacağından mı?”

Kafasını salladı. “Travis’leyken hiçbir zaman onun sadakatsizliğinden endişe etmek zorunda kalmamıştım. Flört etmeye başladığımız günden beri kendini bana adamıştı. Çok fazla kişiyle çıkmadım, o yüzden de Aidan gibi biriyle olup akıl sağlığını korumak nasıl olur, bilmiyorum.”

Patrick çenesini ovuşturdu. Emma, onun söylemediği bir şeyler olduğunu anlamıştı, Aidan bilmecesine ait bir parçayı saklıyordu. “Yalvarmak istemiyorum ama sadece oturup onu dinlemeyi düşünmez misin? Bunun onun için dünyalara

bedel olduğunu ve senin için de büyük bir şey olduğunu biliyorum.”

Derin bir nefes verdi. “Sanırım deneyebilirim.”

“İşte benim kızım,” dedi yüzü aydınlanarak. “Güzel... Bunu da atlattığıma göre, biraz tatlı yiyebilirim. Bir şey ister misin?”

Sanki söyleneni duymuş gibi, Emma’nın midesi guruldadı ve bunun üzerine Emma sırtıttı. “Yememem gerektiğini biliyorum ama bana o ev yapımı kekten biraz daha getirebilir misin?”

Patrick gülümsedi. “İyi seçim. Bir dilim de kendime alacağım.”

Emma onu kolundan tuttu. “Bayan Forrester’inki olmasın ama... Sanırım bu kez yanlışlıkla içine şeker yerine tuz koymuş.”

Patrick kıkırdadı. “Aman Tanrım! Bence bir ya da iki tahtası eksik onun...”

“Böyle söyleme... Sana karşı çok iyi,” diye dalga geçti Emma.

“Sakın ondan koşarak kaçmaya devam etmeyeceğimi sanma... Aksi takdirde beni gıda zehirlenmesinden filan öldürecek...”

Emma kahkaha attı. “Çok hızlı koşma... O da çok sayıdaki hayranından biri...”

“Her neyse,” diye söylendi. Sandalyesinden kalkarken yüzünü buruşturup göğsünü tuttu.

“İyi misin?” diye sordu Emma.

“İyiyim,” diye mırıldandı. Ama masaya doğru bir adım daha attığı sırada ağzını açtı ve yere yığıldı.

Emma sandalyesinden fırlayarak, “Patrick!” diye bağırdı. “Kalbim,” diye mırıldandı Patrick.

Emma, “Biri 911’i arasın!” diye bağırdı, paniğe kapılmamaya çalışarak.

Bingo’yu anons eden kişi, “Arıyorum!” diye cevap verdi telefonu kulağına götürürken.

Bir kadın, “Bunu ver ona,” diyerek Emma’nın yüzüne doğru bir aspirin uzattı. Emma, onu kadının elinden alıp Patrick’in ağzına koydu.

“Yut bunu...”

Patrick başını kaldırdı ve Emma’nın hapı ağzına sokmasına izin verdi.

“Yanına aldığın başka bir ilaç yok mu? Nitrogliserin mesele?”

Patrick yüzünü ekşitti. “Diğer pantolonumun cebinde kaldı,” dedi. Onun dehşete kapılmış yüzünden olacak ki, “Özür dilerim,” dedi.

“Hayır, özür dileme... Sorun değil.”

“Dua et, meleğim...” Titreyen bir el hafifçe yanağına dokundu.

Emma’nın gözleri doldu. “Elbette edeceğim. Ediyorum. Sen de et! Hail Mary ya da siz Katolikler ne okuyorsanız, onu oku!”

Patrik güldü ve ardından yüzünü buruşturdu. “Güldürme beni...”

“Affedersin.” Onun elini sıktı ve ona güven verici bir gülümsemeyle baktı.

“Eğer işler iyi gitmezse...”

Emma’nın vücudu kasıldı. “Hayır! Sakın böyle konuşma!”

Gözlerini kısa süreliğine kapatıp tekrar açtı. “Dinle beni... Eğer başaramazsam, bana Aidan’a bir şans daha vereceğine söz ver.”

“Ah, Patrick,” diye mırıldandı.

“Söz ver,” diye diretti.

Hayatta en son istediği şey, ölme ihtimali olan bir adama yalan söylemektir. Bir şekilde kafasını yerine getirecek gücü buldu kendinde. “Tamam, söz veriyorum.”

“Aferin kızıma...”

İtfaiyeciler kapıdan koşarak girince, Emma itfaiye istasyonu Yaşlılar Evi’nin hemen karşısında olduğu için tanrıya şükretti. Hepsini ilkyardım eğitimi almış olduğu için, Patrick’e ambulans gelene kadar yardım edebileceklerini biliyordu.

“İzin verin, hanımefendi,” dedi genç bir adam.

Emma istemeden de olsa Patrick’in elini bıraktı. İki itfaiyeci onu sıyrarak geçti ve Patrick’in yanına çömeldi. Parmaklarını birbirine geçirip dua eden dudaklarına götürdü. Adamlardan birinin onun nabzını ölçerken diğerinin de yüzüne oksijen maskesi taktığını gördü.

Kafası düşüncelere daldığından, ambulansın sirenini duymadı. Sonrasında da tek gördüğü sağlık ekibinin geldiği ve Patrick’i sedyeye bindirdikleriydi. Maskesinin altında

panik halde, “Em!” diye çığlık attı.

“Buradayım ben,” diye seslendi, itfaiyecilerden birini kenara çekip. Tam ambulansa bindirilirken elini yakaladı. “Buradayım. İyi olacaksın.”

Onu ambulansın açık duran kapılarına doğru götürürlerken, bozuk kaldırımında sedye sallanıp durdu. Emma da kendini onlarla birlikte sürüklenirken buldu. Onun elini çektikleri zaman da yüzünü ekşitti.

“Hâlâ buradayım!” diye bağırdı, gözlerini ve boğazını yakan yaşların arasından.

Emma omzunda bir el hissetti. Genç bir itfaiyeci nazik gözlerle ona gülümsedi. “Onunla gitmek ister misiniz?”

“Lütfen, gidebilir miyim?”

“Elbette ki gidebilirsiniz. Ön tarafa gelin, benim yanıma...”

Emma ambulansın kapılarına yaklaştı. “Patrick, ben hemen önde olacağım. Seni bırakmıyorum. Tamam mı?”

Patrick başını salladı. “Seni seviyorum ve önde olacağım,” diye bağırdı tekrar, itfaiyeci onu kenara çekerken.

Ambulansın yanından yürüdüler. Adam ona yolcu kapısını açtı. “Binin...”

Kapıya tutunup kendini yukarı çekmeye çalıştı. Salgıladığı adrenalinden güçsüz düşmüştü. Belinin etrafından iki el onu kavrayıp yukarı itti. Koltuğa oturduğunda ağzı açık kaldı. Kendin toparlayıp aşağı baktı.

Genç itfaiyecinin yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Kusura bakmayın.”

“Hayır, sorun değil... Yardım için teşekkür ederim.”

İtfaiyeci kapıyı kapatmadan önce gülümsedi. Emma Patrick’le ilgilenen sağlık görevlisine bakmak üzere koltukta arkasını döndü. “Gördün mü bak, seni bırakmadım,” dedi.

Ambulans sireni başlayınca Emma irkildi. Yazın gelen gök gürültülü sağanak yağış misali, uzun süredir kalbine gömdüğü anılar gözünün önünde çakmaya başladı. Koltuğun iki yanına tutunmasına rağmen, etrafını çevreleyen karmaşadan kilometrelerce uzaktaydı.

Sıkıca annesinin ellerinden tutarak itfaiye istasyonuna girdi. Babasını görünce bağırıp ona koştu. “Babacığım! Babacığım!”

“Selam, bebeğim,” dedi ona doğru kollarını açıp. Onu kollarına alıp sıkıca sarıldı. “Demek sonunda yeni istasyonumu görmeye geldin, ha?”

Emma başını salladı. Neden dağları bırakıp şehre geldiklerini hiç anlamamıştı. Büyükbaba ve büyükannesine arabanın arka camından el sallarken ne kadar çok ağlamıştı. Ama babası Ellijay yerine, Atlanta’da itfaiyeci olarak çalışırsa daha çok para kazanacağını anlatmıştı ona. Daha güzel şeyler alabilirlerdi. İşleri daha da kolaylaştırmak için ona bir yavru köpek bile almıştı.

“Şapkanı takacağım! Lütfen babacığım!”

Güldü. “Tabii ki, takabilirsin.” İtfaiyeci baretini onun kafasına geçirince ağırlıktan Emma’nın boynu büküldü. Babası onu alıp kıpkırmızı renkteki itfaiye arabasına götürdü. “Sireni duymak ister misin, meleğim?”

Hemen babasının boynuna atladı. "Evet!"

Basamaklara çıkıp onun koltuğuna oturdu. Elleri otomatikman direksiyona gitti ve kullanıyormuş gibi yapıp iki yana çevirdi. Babası kornayı çaldı. "Bir daha, babacığım!" Babası gülümsedi ve istasyondaki diğer itfaiyeciler onu boğazlamaya gelinceye dek de çalmaya devam etti.

Çatılardan yükselen ve siluet gibi beliren dumanlar misali, Emma'nın zihni hemen bir yıl sonrasına ait başka bir anıya gitti. Okuldaydı ve okuma halısının üzerinde oturuyordu. Hayran hayran, öğretmeninin okuduğu Cadılar Bayramı partisi yaparken evlerinden patlamış mısır taşan ayılarla ilgili kitabı dinliyordu. Sınıf kapısı gıcırdayarak açıldı ve Emma kapıda büyükbabasını görünce şaşırды. Hemen onun yanına koşup neşeyle elini tuttu. Koridora çıktıklarında büyükbabası onu kucağına alıp dışarı çıkardı. Anneannesini, arabada babaannesine sarılmış şekilde oturuyordu. Emma ona sorular sormaya başladı. "Ne oldu, büyükbaba? Neden hepiniz Atlanta'ya geldiniz? Annemle babam nerede?"

O an ilk kez büyükbabasının kapkara gözlerinde yaş gördü. "Emmie Lou, kötü bir yangın oldu ve babam çocukları kurtarmaya çalışıyordu. Onları sağ salım dışarı çıkarmayı başardı ama kendisi..." Sesi duyularına boğuldu. "Bebeğim, babam meleklerin yanına gitti."

Bu son cümle onun çırpınıp kendisini kucağından almaya çalışmasına sebep oldu. "Hayır, hayır, hayır! Babam beni bırakmaz! Bu hafta sonu beni sirke götürecektir..." Yumruklarını büyükbabasının karnına vurmaya başladı. Melek-

lere babamı geri getirmelerini söyle!” diye bağırdı.

Ambulans kapılarının açılışı Emma’yı başka bir ana götürdü. Bir kez daha mezar taşlarının arasında yürürken annesinin elinden tuttu. Hayatında hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemişti. İnsanlar babasından kahraman diye bahsediyordu. Yeşil tentenin altındaki kadife sandalyelerden birine oturdular Annesinin dizinin dibinde, yirmi bir tüfek atışının her birinde yerinden sıçradı. Ardından bir adam katlanmış bayrakla büyükannesinin önünde yere çömeldi. Adam, Emma’ya baktı ve ona acıyla gülümsedi. Emma o adamın hayat dolu kahverengi gözlerini hiçbir zaman unutmadı.

“Hanımefendi?”

Emma sıçrayarak şu ana döndü. Arkasını döndüğünde Patrick’in sedyesinin çoktan ambulandan indirilmiş olduğunu gördü. Onları hastaneye getiren sağlık görevlisi, yolcu kapısını açmış ve ona elini uzatmıştı. “Size yardım edeyim.”

“Teşekkür ederim,” dedi alçak sesle. Aşağı indikten sonra adam onu otomatik kapılardan geçirdi. Koridoru gösterip “Onu iki numaralı odaya aldılar,” dedi.

Emma başını salladı. “Her şey için teşekkür ederim.”

Emma beyaz karo kaplı zeminde sendeleyerek ilerledi. Tüm duyularını antiseptik kokusu ele geçirmişti. Mavi ve yeşil önlüklü erkeklerle kadınlar odalar ve hastalar arasında gidip geliyordu. Gözucuyla Patrick’in nerede olduğunu görmeden önce hemşire masasına baktı. Emma kapıya doğru giderken bir hemşire önünü kesti. “Hayır, hanımefendi. Oraya giremezsiniz. Bekleme salonunda kalmalısınız.”

“O nasıl?”

“Henüz bir şey bilmiyoruz. Testler yapıyorlar.” Hemşire Emma’yı omzundan tuttu. “Eğer geçip bir yere otursanız, biri gelip...”

Emma şiddetle başını iki yana sallamaya başladı. “Lütfen, bırakın burada kalayım. Ayakaltında durmayacağım, söz veriyorum. Onu bırakmamamı istedi!”

Hemşire, Emma’nın şiş karnına dokundu ve ifadesi yumuşadı. İçini çekmeden önce arkasına baktı. “Tamam... Aramak istediğiniz birileri var mı?”

Emma, Patrick’in durumunun yanında, geçmişin hayallerleriyle o kadar tükenmişti ki ne Aidan’ı ne de ablalarını aramak aklına gelmişti. Elini ağzına götürdü. “Aman Tanrım, çocuklarını aramamış olduğuma inanamıyorum!”

“Sorun değil, tatlım... Eminim ilgilenmen gereken çok fazla şey olmuştur. Neden şuraya geçmiyorsun?” dedi hemşire, üzerinde parlak, siyah bir telefon bulunan masayı göstererek.

Emma başını salladı ve Patrick’n kapısından uzaklaştı. Rahatsız, plastik bir sandalyeye oturdu. Becky ve Liz’in Disney World’de olduğunu, Julia’nın da eyalet dışında yaşadığını düşününce, Aidan ve Angie hastaneye en yakın olanlardı. Önce Angie’yi denedi, Aidan’ı da ona aratır umuyla. Ama açmadı, bu nedenle de Emma onu derhal aramasını söyleyen bir sesli mesaj bırakmak durumunda kaldı.

Titreyen parmaklarla Aidan’ın ceptelefonu numarasını tuşladı. Üçüncü çalışta açtı. “Ben Aidan Fitzgerald...”

Kulağında çınlayan sesin derin tınısından göğsü sıkıştı. Birkaç saniye düşüncelerini toparlayıp konuşamadı. “Alo?” dedi Aidan.

“Ee, benim...”

Hattın diğer ucunda Aidan’ın nefesi kesildi. “Emma...” Adını söyleyiş şeklinden tüyleri ürperdi. Hem zevk hem de acı bir arada gibiydi. “Tanrım, sesini duymak o kadar güzel ki...” Emma hareketsiz kaldı, konuşmuyor, gözlerini bile kırpmıyordu. Onun sesiyle felç olmuş gibiydi. “Lütfen bir şey söyle. Lütfen konuş benimle, Em,” diye yalvardı.

İçinden bir ses *topla kendini* diyordu. Başını iki yana salladı. “Bunun için aramadım. Baban... Wellstar’ın acil servisindeyiz.”

Ses tonu bir anda değişti. “Bir dakika, babama ne oldu?”

“Henüz bilmiyorum. Göğüs ağrısıyla Yaşlılar Evi’nde yere yığıldı. Testler yapıyorlar. Bilinci açık ve kendi kendine nefes alıyor.”

“Lanet olsun! Atlanta’ya bir saat uzaklıktayım.” Çaresizlik içinde konuştu. “Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım.”

“Tamam,” diye cevap verdi. Başka bir şey demeden de telefonu kapattı.

Dikkatini Patrick’in kapısına yöneltti. Emma haber beklerken sanki küçük bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Kapının dışında bir ileri bir geri yürüdü. İçeri her bir doktor ya da hemşire girdiğinde, kalbi duracak gibi oluyordu. Parmaklarını birbirine geçirip durmadan dua ediyordu.

İki hemşireden gelişmeleri almayı başaramayınca, içeriden çıkan bir sonraki kişinin önüne atladı. Ellerini onun beyaz önlüğüne götürüp yaşlar birikmiş gözlerle baktı. “Lütfen, lütfen... Bana ne olduğunu söylemek zorundasınız!” dedi.

Doktor ellerini onunkilere götürdü ve onu başından savmak yerine ellerini tuttu. Empatiyle parlayan kahverengi gözleriyle ona baktı. “Adın ne, canım?” diye sordu.

“Emma...”

Yakışıklı yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. Başka bir durumda olsalardı bu bakışla kalp atışları hızlanır ya da belden aşağısı yanmaya başlardı. Simsiyah saçları dalgalar halinde alnına dökülüyordu ve inci beyazı dişleri esmer tenine tezattı. “Emma, ben Doktor Nadeen. Şimdi derin bir nefes alıp sakın olmanı istiyorum, tamam mı?”

Başını hızla iki yana salladı. “Ama ben, o...”

“Bay Fitzgerald iyileşecek. Bazı testler yaparken durumunu da stabil hale getirdik. Ama bu hayati tehlikesi olmadığı anlamına gelmiyor. Şu anda emin ellerde, söz veriyorum.”

Bu haberle dizlerinin bağı çözüldü ve eğer Dr. Nadeen onu tutmasaydı yere yığılacaktı. “Hey, bir saniye...” Doktor arkasına baktı. “Benimle gel...” Bir kolunu sıkıca onun beline dolayıp onu Patrick’in odasının karşısındaki salona götürdü.

“Hayır, onun yanında kalmam gerek,” diye karşı çıktı, doktor onu yatırırken.

“Buradan da neler olup bittiğini görebilirsin.” Yanında çömeldi ve parmaklarını bileğine götürdü. “Nabızın çok hızlı, sakinleşmen gerek. Hemşirelerden birine kocanı arattırayım mı?”

Emma yüzünü buruşturdu. “Kocam yok...” Doktor tam ağzını açacaktı ki, “Erkek arkadaşım da,” dedi.

“Endişelendiğini biliyorum ama kendine ve ufaklığa dikkat etmelisin.” Bakışlarını karnına çevirdi. “Kaç aylık hamilesin?”

“Yirmi üç haftalık,” diye cevap verdi Emma.

“Peki, cinsiyetini biliyor musun?”

“Erkek...” Eli karnına gitti. “Tekmelerine bakılırsa da çok hareketli bir oğlan...”

Doktor güldü. “Bu güçlü olduğu anlamına geliyor.”

Emma gözlerini devirdi. “Güçlü bir çocuğum olması mı, yoksa güçlü *iradeye* sahip bir çocuğum olması mı daha önemli, bilmiyorum. Ne zaman yememiz gerektiğine o karar veriyor.”

Ağzını açtı ama içeri doğru bir hemşire kafasını uzatınca lafı kesildi. “Dr. Nadeen, üç numaralı odada size ihtiyacımız var.”

Arkasını döndü ve başını salladı. Sonra Emma’ya döndü. “Özür dilerim ama gitmem gerek...”

Emma gülümsedi. “Sizinle tanıştığımı sevindim, Dr. Nadeen.”

“Bu kadar resmi olmaya gerek yok. Ben Alpesh ama Pesh diyebilirsin.” Sırıttı. “Şimdi uzanmanı ve ayaklarını biraz yukarı kaldırmanı istiyorum. Rahatla, olur mu?” karşı odayı işaret edip, “O da iyi olacak ve eminim bu durumda üzülmeni hiç istemiyordur,” dedi.

Emme kendini tutamayıp güldü. “Bu durumdayken mi? Ben sadece hamileyim.”

Doktor ona doğru parmağını uzattı. “Ben ciddiylim. Ben geri dönene kadar ayağa kalktığını görmeyeceğim, anlaşıldı mı?”

“Çok despotsun,” dedi ayaklarını yukarı kaldırıp uzanırken.

“Bize tıp fakültesinde bunu öğretiyorlar,” dedi kapıdan çıkarken.

Emma çantasından telefonunu çıkarırken başını iki yana salladı. Sağa sola mesaj atarken biraz dinlendi. Aidan’ın ikinci büyük ablası Julia, Alabama’dan gelmek üzere yoldaydı. Becky ve Liz de Disney seyahatlerini kısa keseceklerdi.

Bir hemşire içeri kafasını uzatınca Emma sıçradı. “Kusura bakmayın. Dr. Nadeen bana...”

Hemşire gülümsedi. “Sorun değil, tatlım... Ben sadece Dr. Nadeen’in bu odayı neden meşgul gösterip üzerine tablo koymadığını merak ettim.” Anlamış gibi, “Ama şimdi görebiliyorum,” dedi.

“Çok nazik biri...”

“En iyi doktorlarımızdandır, hem mesleki anlamda hem de hastalara yaklaşımından dolayı...” Emma’ya göz kırptı. “Şu ana kadarki en yakışıklısı aynı zamanda...”

Emma yanakları kızarak, “Ne hoş,” dedi.

“Kendinize iyi bakın o zaman...”

“Teşekkür ederim.”

Hemşire gideli çok olmamıştı ki Pesh yine kapıda belirdi. Emma hemen telefonunu saklamaya çalıştı. Hele de

yanı başında *cepte telefonu kullanmak yasaktır* işareti dururken.

Ona utangaç bir gülümsemeyle baktı. “Kusura bakma... Herkese onun nasıl olduğunu haber vermek zorundaydım.”

Pesh kahkaha attı. “Sorun değil, Emma... Güvenliği çağırmayacağım. Yerinde kalıp dolaşmaya başlamadığını gördüğüme sevindim.” Yatağın yanına geldi.

Emma da yavaşça oturur pozisyona geçti. Gözleri Pesh’in elindeki plastik poşete takıldı. Emma ona şaşkınlıkla bakınca, o da çantayı açıp içindeki kolayı, bir şişe suyu, fıstık ezmeli krakerleri ve Doritos’u gösterdi.

“Nedir bunlar?” diye sordu Emma.

“Senin acıkmış küçük adamı beslemek için gizli yiyecek zulam.”

Yanakları ve boynu yanmaya başladı, gömleğinin etek ucunu kıvırmaya başladı. “Bunu yapmak sorunda değildin.”

“Acıktı, değil mi?”

“Şey, evet ama...”

Pesh gülümsedi. “O zaman al... Paylaşmamda benim açımdan sakınca yok.”

Onun krakerlerini alırken, midesinde açlık krampları yerine kelebekler uçuşuyordu. “Fıstık ezmesini çok seviyorsun, ha?” dedi onun yanındaki tabureye otururken.

Emma da paketi açarak, “Evet,” diye mırıldandı. Ona kirpiklerinin arasından bakarken, “Umarım seni hastalarından alıkoymuyorumdur,” dedi.

“Şanslısın. Çoğu travma hastasının şehir merkezine götürüldüğünü düşünürsek, bugün sakın bir gün...”

Emma içerde gördüğü tüm koşuşturmacayı düşünüp şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Ayrıca, resmen yatışın yapılmamış olsa hasta sayılırsın. Bayılmak üzere olduğun ve nabzın yükseldiği için senin adına endişelendim. O nedenle bunu bir konsültasyon olarak görüyorum.”

Pesh’in düşünceli ve önemseyen tavırları karşısında içi hayranlıkla doldu. Ağzına bir kraker attıktan sonra, Pesh kola ve suyu ona uzatıp hangisini istediğini sordu. Emma kolaya uzanınca, elini geri çekti. “Emma, sen daha iyi bilirsin ama kafein senin için iyi değil...”

“Bu hiç adil değil,” diye cevap verdi gülümseyerek.

Pesh ona göz kırptı. “Haklısın, böyle gözünün önüne getirip aklını çelmemeliydim.”

Emma’nın yanakları bir kez daha kızardı ve bunun üzerine sakinleşmek için suyundan bir yudum aldı. “Patrick nasıl?”

“Daha iyi... Krakerlerini bitirdikten sonra gidip onu görebilirsin.”

“Gerçekten mi?” diye sordu ağzına doldurduğu krakerlerle.

Pesh başını salladı. “Seni soruyordu.”

“Soruyor muydu?” Ayağa kalkarken ağzına bir kraker daha attı. Yutunca da, “Tamam, gidip onu görelim,” dedi.

Başını gülerek iki yana sallayan Pesh, “Sen yemeğini bitirene kadar bir şey söylememem gerektiğini bilmeliydim.”

“Patrick’in yanına girince krakerleri bitireceğime söz versem?”

“Sanırım bu da olur.”

Emma kapıdan çıkarlarken gülümsedi. “Yiyecekler ve benimle ilgilendiğim için ne kadar teşekkür etsem az... Bir de Noah için.”

Pesh elleirni önlüğünün cebine soktu. “Aa, demek küçük adamın adı Noah olacak?”

“Evet, rahmetli babamın ismi...”

Gülümsedi. “Senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı...”

Emma bu iltifat karşısında yanaklarının kızarmasına engel olamadı. “Teşekkür ederim. Onun için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım. Rahmetli annem benim için şahane bir rol modeldi.”

“İkisini de mi kaybettin?”

Başını salladı.

Pesh de başını iki yana salladı. “Büyük acı...” Elini Emma’nın omzuna koydu. “Ama yüzündeki bakıştan ve gözlerindeki sevgiden, bu çocuğun sana ne büyük bir mutluluk getirdiğini anlayabiliyorum.”

“Evet, öyle,” diye mırıldandı. Sesindeki ve ifadesindeki içtenliği saklayamadı.

“Dr. Nadeen beş numaralı muayene odasına... Dr. Nadeen beş numaralı muayene odasına,” diye bir ses yükseldi hoparlörden.

“Sanırım gitsen iyi olacak,” dedi Emma.

Başını salladı. “Burada hiç durup dinlemek yok.”

Emma gülümsedi. “Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Pesh onun elini iki eliyle tuttu, parmak uçlarıyla tenini

nazikçe okşadı. “O zevk bana ait...”

Ne kadar uğraşsa da, onun tenine dokunuşuyla yaşadığı arzu dolu ürpertiye engel olamadı. “Hoşça kal,” dedi Patrick’in odasına doğru giderken.

Üçüncü Bölüm

Aidan elini önünden geçen bir hemşireye uzattı, ancak duyduğu şarkıyı söyleyen ses, onu koridorun orta yerinde durduruverdi. Babasının en sevdiği şarkı olan *Danny Boy*'un sözleri ona doğru geliyordu. Sadece ikinci nesil İrlandalı olan Patrick, eski vatanının şarkıları olan *Danny Boy* ve *The Fields of Athenry* ile büyümüştü. Aidan hayatının bir bölümünde babasının bu ikisinden birini mırıldanmadığı bir zaman hatırlamıyordu.

Ama söyleyen babası değildi. O sesin tatlı armonisi Aidan'ı ikiye bölüp paramparça etmişti.

Söyleyen Emma'ydı.

Onun sesi Aidan'ı bir adamı sonuna çağıran sirenler* misali kendine çekiyordu. Gözleri koridorun sonundaki odanın kapısına kilitlenirken adımları iyice ağırlaştı. Onu en son büyükbabasının Ambar Partisi'nde şarkı söylerken duy-

* Yunan mitolojisinde Sirenler ya da Seireneler olarak bilinen Sirenum, Scopuli denen bir adada yaşadıklarına inanılan deniz yaratıklarıdır. Orada dolaşan denizciler, sirenlerin söylediği şarkıdan büyülenip gemilerini kayalıklara doğru sürmüşler ve sirenlere yem olmuşlardır. (ç.n.)

muştı. Ona gerçekten ve sırlıslıklam âşık olduğunu anlamasından, onun kalbini kırmasından önceki geceydi.

Aidan kapının eşiğinde durup hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Babası sırtüstü yatıyor ve Emma da hastane yatağının ucuna oturmuştu. Serum takılı elini iki eliyle tutmuştu. Patrick'in iki burun deliğinde de oksijen tüpü olmasına rağmen iyi görünüyor ve kendisine verilen doğaçlama konserin tadını çıkarıyordu.

Şarkının son notaları odanın duvarlarında yankılanınca Patrick alkışladı. "Çok güzel, Emma! Kesinlikle çok güzel!"

Başını eğmiş olmasına rağmen, Aidan yanaklarındaki utanç pembeliğini görebiliyordu. "Rica ederim."

"Sende melek sesi var, bundan hiç şüphem yok, hayatım."

Emma eğilip onu yanağından öptü. "Biliyorsun, senin için yapmayacağım şey yok ve buna acil serviste inanılması güç notalardan şarkı söylemek de var." Yüzünde gülümseme belirirken bir eli de karnına gitti. "Noah tam bir İrlandalı Fitzgerald olmalı... Şu an dans etmekten çılgına döndü." Patrick'in elini alıp karnına götürdü. "Gördün mü?"

Aidan nefes alamayıp geri çekildi. Bu da neydi böyle? Oğlunun bir adı vardı ve o bunun parçası değildi. Oğluna isim koymak gibi önemli bir şeyi ona sormadan nasıl yapabilişti? Emma'nın rahmetli babasının adını ona vermelerini elbette ki umursamazdı ama umursadı. İçini bir öfke kapladı. Kapının eşiğinde durmuş haldeyken birden "Pardon? *Noah* mı?" diye çıkıştı.

Patrick ve Emma dönüp ona baktı. Emma'nın fildişi ya-

nakları boynuna kadar kızarıırken heyecanlı bakışları da odada kaçacak yer aradı. Yataktan kalkıp, ondan olabildiğince uzağa çekildi.

İlgisini yatakta yatan babasına yoğunlaştırması gerekirken, Aidan gözlerini Emma'dan alamıyordu. Hissettiği tüm öfke bir anda buhar olup uçtu ve ona duyduğu aşkla kalbi sıkıştı. Tanrım, onu ne kadar özlemişti! Bir serap gibi önünde görene dek de ne kadar özlediğinin farkına varmamıştı. Patrick'in açacak güllerinden biriydi adeta. Göğüsleri dolgunlaşmış, karnı yuvarlaklaşmış ve kalçaları dolgunlaşmıştı.

Patrick boğazını temizleyince Aidan hemen ona döndü. Patrick gülümsedi. "Evet, Noah Patrick, büyükbabalarının adı... Sence de oğlun için iyi bir isim değil mi?"

Aidan, tekrar Emma'ya dönerek, "Evet, öyle," diye mırıldandı. Emma ona baktığında da Aidan başını salladı. "Noah Patrick *Fitzgerald* güzel bir isim..."

Emma'nın gözleri soyadını duyunca kocaman açıldı. Aidan onun itirazına kendini hazırlamıştı ama Emma bunun yerine kapıya yöneldi. "Ee, ben gidip içecek bir şeyler alayım..."

"Ben getiririm," dedi Aidan.

"Hayır, hayır, iyi böyle... Sen babanın yanında kalsan daha iyi olur."

Yanından geçerken, Aidan bir anda onu tutup kendine çekmemek için kollarını sımsıkı yanında tuttu. Parfümü burun deliklerinden girip tüm duyularını ele geçirdi. Acıyla gözlerini kapattı. Kapıdan sorunsuz şekilde çıktıktan sonra, omuzlarını

tüm yenilmişliğiyle gevşetip serbest bıraktı. “Benden gerçekten de nefret ediyor,” dedi çatlayan sesiyle.

“Hayır, oğlum, etmiyor.” Aidan kendine acıyarak başını iki yana salladı. “Senden nefret etmeyi çok istese de yapamıyor. Ona yaptığın aptalca şey yüzünden tereddütlü.”

“Aslında ondan nefret etmesi gereken benim.” Yüzünü buruşturdu. “Sanki ben ölmüşüm gibi oğlumun adına bensiz karar vermek de ne demek!”

Patrick homurdandı. “Atacağın nutuk bittiyse, sana hastaneye yatırıldığımı hatırlatabilir miyim?”

Aidan’ın gözleri kocaman oldu. “Kahretsin, baba, özür dilerim. Em’i tekrar görmek aklımı başımdan aldı.” Ona yaklaştı. “İyi görünüyorsun ama öyle misin? Yani, kalp krizi miymiş?”

Patrick tam ağzını açacaktı ki kapı çalındı. Uzun boylu, esmer bir doktor onlara gülümsedi. Hızla odaya bir göz attıktan sonra gülümsemesi hafifçe soldu. “Tekrar merhaba, Bay Fitzgerald. Sizi bugün ilk gördüğüm halinizden çok daha iyi görünüyorsunuz.”

“Sanırım bunu size borçluyum, Dr. Nadeen.”

Dr. Nadeen odaya girdi. “Test sonuçlarınız geldi. İki atardamarınız yüzde seksen oranında tıkalı... Baş kardiyoloğumuzla görüştüm ve tedbiri elden bırakmamak adına geceyi burada geçirmeniz ve sabah da anjiyoplasti yapılmasını uygun görüyoruz.”

Patrick yüzünü buruşturdu. “Yine mi o şey?”

Dr. Nadeen gülerek, “Evet, söylediklerinizden anladı-

ğım kadarıyla bu süreci daha önce de yaşamışsınız.”

“Ne yazık ki, evet...”

“Buraya tekrar gelmemek için artık kendinize daha iyi bakmaya, kalbiniz için sağlıklı bir diyet uygulamaya başlamalısınız.”

Aidan homurdandı. “Sana bol şans...”

Patrick onu duymazdan gelmeyi tercih etti. “En azından açık kalp ameliyatı gibi büyük bir şey değil...”

Dr. Nadeen başını salladı. “Bu haber eminim ki torunuza kendini daha iyi hissettirecek.”

Patrick’in kaşları çatıldı. “Torunum mu?”

Dr. Nadeen başını öne eğdi ama Aidan hemen öncesinde onun yüzündeki gülümsemeyi ve gözlerindeki parıltıyı görmüştü. “Kızıl saçlı, güzel Emma sizin için çok endişelendi ve az kalsın bayılıyordu.”

“Bayılıyor muydu?” diye sordu Aidan ve aynı anda Patrick “Ah, Tanrı onun kalbini korusun! Onu bu kadar üzdüğüm için kendimden nefret ediyorum,” dedi.

“Bir şey yok... Ona ve küçük adama bir süre istirahat ettirdim, bir şeyler yedirdim.”

Aidan’ın göğsü yalnızca Dr. Nadeen’in bu samimiyetinden değil, aynı zamanda Noah’ın bahsinin geçmesinden de sıkıştı. Bu adam onu rahatsız ediyordu. Aidan erkek olmasına rağmen, onu görür görmez rekabeti hissetmişti. Bunun nedeni Dr. Nadeen’in sadece kadınların aklını başından alacak bir görüntüsü olması değildi; aynı zamanda nazik ve düşünceli biri olması ona böyle hissettirmişti. Doktor ol-

duğu gerçeğini de hesaba katınca, tehdit üçe katlanıyordu.

Sonunda Aidan konuşacak gücü buldu. “Çok nazıksınız. Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim,” dedi zorla gülümsemeye çalışarak.

Dr. Nadeen’in yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. “Bunu memnuniyetle yaptım. Kız kardeşiniz nazik bir genç hanım, ruhunun güzelliği dışına yansıyor.”

Aidan’m ağzı açık kaldı. Bu da neydi böyle? Emma’mın onun *kız kardeşi* olduğunu mu sanmıştı? “Siz az önce...?” diye kekeleydi Aidan.

Patrick başını iki yana salladı. “Emma benim torunum değil, doktor...”

“Ah, özür dilerim. Çok tatlı bir kızınız var o zaman.”

“Hayır, hayır, bir akrabalığımız yok.”

“Aa, anladım. Yine de hayatınızda sizi bu kadar önemseyen biri olduğu için çok şanslısınız.”

Patrick önce Aidan’a, sonra da Dr. Nadeen’e baktı. “Az önce ona güzel mi dediniz siz?”

Pesh’in yüz ifadesi özür diler bir hal aldı. “Affedersiniz, biraz fazla ileri gitmişim.”

“Sorun değil, doktor,” dedi Patrick ellerini kavuşturarak. “Hmm, burada yatarken çöpçatanlık yapmamak elimde değil. Emma’yla çıkmaya ne dersin? Bekâr, biliyorsun.”

Aidan öfkeyle babasına baktı ama bu onu daha fazla gülümsetmekten başka bir işe yaramadı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye çıkıştı.

“Senin elini güçlendiriyorum.” Gözlerinde hınzır bir ısıltı

vardı ve Aidan onu durduramayacağını biliyordu. Patrcik, o gün yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ öz oğlunu kışkırtacak enerjiyi nasıl bulabiliyordu? Emma'nın onun için ne kadar hassas bir nokta olduğunu biliyordu.

Artık daha çok göğüs kafesinde dolmayan bir boşluk gibiydi. “Şu an acil serviste olduğuna şükret,” dedi bıyık altından.

Patrick onu duymazdan geldi ve dikkatini tuhaf şekilde ikisini izleyen Pesh'e çevirdi. “Ne dersin, doktor?”

“Şey, genelde görüşeceğim kadınları acil servis odasında seçmem, Bay Fitzgerald,” diye mırıldandı Dr. Nadeen, huzursuz şekilde ayak değiştirerek.

Patrick, “Ah, lütfen... Bu seçmek değil, daha çok birini ayarlamak... Tamamen farklı bir şey,” diye karşı çıktı.

“Baba,” diye homurdandı Aidan.

Dr. Nadeen duraksayıp gülümseyerek, “Belki bir daha konuşma şansımız olur,” dedi.

Aidan, “O altı aylık hamile!” diye karşı çıktı.

Dr. Nadeen tokat yemiş gibi geri sıçradı. Konuşmadan önce boğazını temizledi. “Evet, bunun gayet farkındayım. Onunla tanıştığımda beni endişelendiren de bu oldu. O durumda bu kadar üzülmesini istemedim.”

Aidan homurdandı ama karşı çıkmadı.

Dr. Nadeen yere bakarak, “Bana ısrarla araması gereken bir eş ya da erkek arkadaşı olmadığını söyleyince, ben de artık bir birlikteliği olmadığını düşündüm. Varsayımlarım yanlışsa özür dilerim,” dedi.

“Oğlumun kusuruna bakmayın, doktor,” dedi Patrick, Aidan’a bakarak. “Onun Emma’nın mutluluğu üzerinde hiçbir söz hakkı yok... Artık...”

Dr. Nadeen’in yüzünde olayın ne olduğunu anlayan bir ifade belirdi. “Pekâlâ, Emma’yı gördüğünde ona beni aramasını söyleyin,” dedi. iPad kılıfından bir kartvizit çıkardı.

Aidan burundan soluyarak kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. “Böyle bir şey asla olmayacak. Em erkekleri arayacak türden bir kadın değil, çok eski kafalıdır.” Mavi gözlerini kısıp Nadeen’in siyah gözlerine dikip, içinden o kartı verdiği için azarladı.

Dr. Nadeen gülümsedi. Önlüğünün cebinden bir kalem çıkardı. Sonra da Patrick’e döndü. “Bay Fitzgerald, Emma’nın numarasını biliyor olabilir misiniz? Ben arasam daha iyi olacak...” Elini kaldırdı. “Ama sadece bugünkü olaydan sonra sağlık durumunu sormak için...”

Patrick güldü. “Neden olmasın, tabii...”

Dr. Nadeen numarayı yazdıktan sonra Aidan’a gözücuyla bakıp Patrick’e döndü. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Dr. Nadeen utangaç bir gülümsemeyle, “Şimdi kendi işimize dönsek iyi olur,” dedi. iPad’ine baktı. “Eğer birkaç dakika dayanabilirseniz, sizi üst kata çıkarmak için hazır olacağız. Operasyona hazırlanılıyor,” dedi burnunu kaşıyıp ekranda bir şeylere dokunduktan sonra. “Tam yedide hazır oluruz.”

“Anladım.”

Dr. Nadeen kakhaha attı. “O zaman size bol şans diliyorum,” Bay Fitzgerald. Öne eğildi ve Patrick’in alini sıktı.

Patrick göz kırparak, “Size de, doktor,” dedi.

Dr. Nadeen Aidan’a bakmadan hafifçe başını salladı ve kapıya yöneldi.

Kapıdan çıktıktan sonra Aidan öfkeyle babasına baktı. “Son üç haftadır cehennemi yaşadığımı gördükten sonra, bunu bana nasıl yapabildin, baba?”

“Ben sana bir şey yapmadım.”

Aidan hastane yatağının kenarlarından tutup öne eğildi. “Ona Emma’nın numarasını vermek ne? Ya Emma’yı ona ayarlamaya çalışmak?”

Patrick sırtıttı. “Seni sinirlendirdiğime sevindim.”

“Sinirlenmekten öteye geçtim çünkü! Deliye döndüm!”

“Güzel... Dönmen gerek zaten... Savaşçı ruhunu geri kazanman önemli...”

Aidan başını iki yana salladı. “Ruhum ancak...” Kalbi Emma’nın Dr. Nadeen’in çekiciliğine kapılacağı fikriyle parparça oldu. Her şeyden önce onun hamile olmasının düşüncelerini etkilemediği yakışıklı bir doktordu. Bu herhangi bir kadını onun kollarına atmaya yetecek bir şeydi.

“Emma’nın seni sevdiğinden şüphem yok ve Dr. Nadeen’in ilgisi onun gururunu okşayacak olsa da tek bir amaca hizmet edecek...”

“Neymiş o?” dedi Aidan çatlayan sesiyle.

“Ona yeryüzünde onun için senden başka birilerinin de olduğunu göstermek...”

Julia, kocası Tim’le kapıdan içeri girince konuşmaları bölündü. Becky, Angie ve Aidan annelerine benziyorken, Julia ve Liz siyah saç ve gözlerini Patrick’ten almıştı. Hemen Aidan’a sarılıp Patrick’e doğru parmağını uzattı. “Baba, kontrole gelmek için Yaşlılar Evi’nde yere yığılmayı beklediğine inanamıyorum!”

Patrick gözlerini devirdi. “Haftaya gidecektim doktora.”

“Hep keçi gibi inatçısın,” diye cevap verdi Julia, burnunu tutup. “Yalnız olmadığına seviniyorum. Şükür ki Emma oradaymış ve itfaiye istasyonuna çok yakınmışsınız.”

Emma’dan söz edilmesi Aidan’m bütün duyularını ayağa kaldırdı. Bir içecek almaya gitmişti ama çok uzun süredir yoktu. “Em’den bahsetmişken, gidip onu bulsam iyi olacak...”

“Öyle yap, evlat...”

“Biz gelirken koridordaydı,” diye cevap verdi Julia.

Aidan hızla arkasını dönünce dengesini kaybetti ve az kalsın Tim’i düşürecekti. Julia onu tutmak için kolundan yakaladı. “Sakin ol, küçük kardeşim... Kaçmıyor ya... *Henüz...*” Sonra da Aidan’a göz kırptı.

“Sağ ol, Jules,” diye mırıldandı. Koridora çıkınca başım bir sağa bir dola uzattı ama Emma’yı göremedi. Hızla yürüyüp *Yalnızca Yetkili Personel* yazan kapının tuşuna bastı ve bekleme salonuna girdi. Emma koltuklardan birine oturmuş, parmakları hızla telefonunun üzerinde dolaşıyordu.

“Em?”

Emma onun sesiyle yerinden sıçradı. “Ben, şey, ailenle

yalnız kalmak istersin diye düşündüm.”

“Bu çok hoş ama sen asla kalabalık etmezsin,” dedi.

Emma yanakları kızarıncaya dek ona baktı, ardından başını indirdi. “Ben de Casey ya da Connor beni arabama götürebilirler mi diye soruyordum.”

“Ben götürmek isterim,” diye teklif etti.

Altdudağını ısırmaya başladığını görünce Emma’nın bu tekliften hoşlanmadığını anladı. “Cumartesi gecesi olduğu için ikisine de ulaşamıyorum. Bu durumda...”

“Güzel... O zaman anlaştık.” Elini ona uzattı. Emma eline temkinli bir bakış atınca Aidan, “Babama hoşça kal diyelim,” dedi.

Tereddüt ederek onun elini tuttu. Aidan’ın vücudunda yüklü elektrik çatırdayarak parmak uçlarından onun koluna kadar geçti. Emma’nın yüzündeki şaşkın ifadeden, bunu yaşayanın yalnız o olmadığı belliydi. Emma elini çekene kadar onu bırakmadı. Sonrasında direnmedi de... Onun yerine Patrick’in odasına giderken elini beline koydu.

Kapıya geldiklerinde odanın boş olduğunu gördüler. “Ah, onu yukarı çıkarmış olmalılar,” dedi.

Emma’nın dudak kenarları aşağı sarktı. “Ona veda edemedim.”

“Julia’ya mesaj atıp seni eve götürdüğümü söylemesini isteyeceğim.”

Emma onaylarcasına başını salladı.

Koridora çıktıklarında Aidan ona döndü. “Sabah seni alırım, operasyondan önce görürsün onu.”

“Aidan, ben...”

Yüzünü buruşturdu. “Evet, sanırım yeryüzünde beraber vakit geçirmek istediğin en son insan benim, ha?”

Emma uzandı ve onun koluna dokundu. Bir kez daha vücudu elektriklendi ve nefesi kesildi. “Ben eve yalnız gitsem daha iyi olur diye düşünmüştüm, böylelikle yarın Patrick’in operasyonundan sonra beni eve bırakmak zorunda kalmazsın.”

“İnan bana, ablalarımın hepsi onun başında...” Emma’nın yüzüne düşen saçları çekip kulağının arkasına attı. “Ayrıca, sen benim için aslında bir zorunluluk değilsin.” Parmak uçları Emma’nın boynuna değince Emma ürperdi.

Emma’nın gözleri kocaman açıldı ve kendini geri çekti. “Gitsek iyi olacak...” Döndü ve hızla bekleme salonuna doğru yürümeye başladı. Aidan ona yetişmek için neredeyse koşacaktı.

Kapıya geldiğinde Aidan onu kolundan yakaladı. “Burada bekle, gidip arabayı alacağım.”

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi, başını eğip.

Aidan otoparka giderken adeta yerinde sıçıyordu. Emma’yla yeniden beraber olma şansı vardı ve bu yapacağı en son şey olsa bile onun gerçeği görmesini sağlayacaktı.

Dördüncü Bölüm

Aidan arabayı park yerine getirir getirmez aşağı atladı. “Ne oldu?” dedi Emma ama sonra ona kapıyı açmak için indiğini anladı. Elinde olmadan kaşları havaya kalktı. “Vay, vay, vay, bu akşam ne kadar da centilmeniz?”

Aidan hafifçe gülümsedi. “Eğer bir durup düşünürsen, ben hep centilmendim.” Emma kollarını göğsünde birleştirdiğinde Aidan’ın vücudunu bir ürperti kapladı. “En azından çoğu zaman...”

“Sanırım,” diye cevap verdi Emma. Binmesi için geri çekildi. Dışarının soğuşundan sonra Emma, Aidan’ın arabasının sıcacık deri koltuklarına keyifle oturdu.

Aidan kapıyı kapattı ve hemen kendi tarafına geçti. “Ekim ayı için biraz fazla soğuk, değil mi?” dedi.

Emma tir tir titriyordu. Birden aklına Aidan’ın O’Malley’s’teki teklifinden sonra otoparktaki konuşmaları geldi. O zaman da gergindi ve trafikten sohbet açmıştı. Bu anı içini titretip sonra da acıttı.

Duygularının yarattığı ürpertiği dindirmek için ellerini birbirine sürttü. Aidan uzanıp ısıtıcıyı açtı. Emma dönüp ona baktı. Devam eden nezaketinden kalbi deli gibi çarpıyordu. “Teşekkür ederim.”

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu.

“Gerçekten de aç değilim,” diye yalan söyledi Emma.

Aidan surat astı. “Sanırım Dr. Nadeen senin karnını doyurdu, ha?”

Emma çok gerildi. “Bana atıştırma bir şeyler getirdi sadece.”

“Neyse, yemek yemen gerek...” Ona bakmak için gözünü yoldan uzaklaştırdı. “Kendin için değilse bile Noah için...”

Emma gözlerini kısarak ona baktı. “Noah’ın neye ihtiyacı olduğunu be gayet iyi biliyorum, teşekkür ederim.”

Aidan yüzünü buruşturdu. “Affedersin. Öyle demek istemedim.” Yutkundu. “Bugün babama olanlar yüzünden hâlâ üzgün olsan da onun için yemek gerek demeye çalışmıştım.”

Sesindeki samimiyet pişmanlığıyla birleşince Emma’yı yumuşattı. Emma’nın gözleri, Aidan çöken suratına takıldı. Patrick, Aidan’ın hiçbir şey yemediğini söylerken abartmamıştı. “Görünüşe bakılırsa sen de bir şeyler yesen iyi olacak.”

Yüzü gerildi. “Sen de benimle yersen, belki yiyebilirim.”

Emma dünyada yapacağı son şeyin onunla yemek yemeyi kabul etmek olduğunu biliyordu. Ama hain midesi guruldayınca direnemedi. Aidan bunu duyup sırtınca yüzünü ekşitti. “Hmm, demek açsın? Yemek teklifimi reddetmek istediğinden emin misin?”

Bluzunun kenarlarını kıvırmaya başladı. “Daha fazla tartışmayalım, olur mu?” Onun yüzündeki umut dolu ifade üzerine Emma içini çekti. “Beni yemeğe götür.”

Aidan’ın dudak kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve Emma onun bu halinden, gülümsemesini gizlemeye çalıştığını anlayabiliyordu.

Arabayı bildik bir otoparka çektiğinde ağzı açık kaldı. “Buraya mı geldik?” dedi O’Malley’s’in yeşil ve turuncu neon tabelasına bakıp.

Aidan kontağı kapatırken omuzlarını silkti. “İlk gördüğüm yer burasıydı. Ayrıca ikimiz de buranın yemeklerini ve atmosferini seviyoruz, değil mi?”

Şiddetli bir fırtınada azan okyanus misali, acı dolu hatıralar üzerine dalga dalga gelmeye başladı. “Sanırım,” dedi alçak sesle.

Her zamanki centilmen ona restoran kapısını da açtı. Bir an için Jenny’yi hostes standında görmediği için şükretti. Tam o sırada arkadan tiz bir çığlık geldi. “Emma!” diye bağırdı Jenny. Gözleri parlamıştı ve tabureden o kadar hızlı kalktı ki az kalsın düşecekti.

Yanına gelince de kollarını Emma’nın boynuna doladı. “Aman Tanrım! Buna inanamıyorum!”

Bu coşkulu tavır karşısında Emma’nın yanakları da kalbi sımsıcak oldu. “Seni görmek de çok güzel...”

Jenny geri çekildi. Emma’nın görünüşüne bakınca mavi gözleri daha da parladı. “Kesinlikle çarpıcı görünüyorsun!” Gözü Emma’nın şişen karnındaydı. “Umarım ben de hami-

leyken senin kadar seksi görünürüm!”

Emma kahkaha attı ve bir elini karnına götürdü. “Teşekkür ederim. Şu an o kadar da seksi hissettiğimi söyleyemeyeceğim.”

“İnan bana, öylesin, seksi anne! Kahretsin, hamile olduğun belli bile değil neredeyse. Şu an ne kadarlık, altı ay mı?”

Emma başını salladı.

“Erkekmiş, tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim.”

Jenny dönüp garsona baktı. “Neden Aidan’ı masaya yönlendirmiyorsun? Bebekle ilgili daha soracaklarım var.”

Garson başını sallayıp iki menü aldı ve Aidan’a masayı gösterdi. Aidan istemeden de olsa onun arkasından gitti. Arkasını dönüp Emma’ya baktı birkaç kez.

Jenny, Emma’nın elini tuttu. O coşkulu ifadesinin yerini endişeli bir ifade aldı. “Aidan için ne kadar endişelendiğimizi bilmeni istiyorum. İlk hafta birkaç gece onu eve hep babam bırakmak durumunda kaldı.” Gözlerinde yaşlar birikti. “Onu kaybedeceğimizden korktuk.”

Emma yutkundu. Cevap verecekti ki Jenny başını iki yana salladı. “Bak, her şeyi berbat ettiğini biliyorum. O kevaşeyi buraya getirme cüretinde bulununca onu uyarmaya çalıştım.”

“Onu buraya...”

Jenny başını salladı. “Bazen keşke ona masa vermeyi reddetmeseydim diyorum. Belki biraz daha düşünseydi onu eve hiç götürmezdi.”

Emma, Jenny'nin arkasından Aidan'ın meraklı gözlerle ona baktığını gördü. "Benim gitmem gerek..." Ellerinizi çekmek istedi ama Jenny sımsıkı tuttu.

"Senin yerinde ben olsaydım ne yapardım, bilmiyorum. Umarım olmam diye de dua ediyorum. Ama hayatım boyunca her şeyi berbat ettiği için bu derece kendini bırakan bir adam görmedim. Suçluluk ve pişmanlık duygusu onu o kadar mahvetti ki bunun onu yiyip bitireceğinden korkuyoruz."

Emma ne diyeceğini bilemedi, o nedenle anlamış gibi başını salladı. Titreyen bacaklarla Aidan'ın yanına gitti. Şansı vardı ki garson onları daha önce oturdukları bölüme oturtmamıştı.

Aidan içecekleri sipariş etmişti. Emma şimdiye dek hiç kafein almadığı için hâlihazırda masanın üzerinde duran koldan başka bir şey istemedi. Bir yudum aldıktan sonra menüye göz gezdirmeye başladı. Başını kaldırıp, "Ne yesek?" diye sordu.

Aidan omuzlarını silktiler. Altdudağını dişleriyle kemirdiğinden, bir sıkıntısı olduğunu anlayabiliyordu. Tam ne olduğunu soracaktı ki garson geri döndü. "Size ne ikram edebilirim?"

Emma menüye baktı. "Hımm, karar vermekte güçlük çekiyorum." Başını kaldırdığında Aidan'ın kendini izleyen gözleriyle karşılaştı. Onun gerginliğini azaltmak için bir şey yapması gerektiğini biliyordu. "Sen mi ödüyorsun?"

Kaşlarını çatı. "Öderim. Neden sordun?"

Emma sırtı. "Güzel... Daha az pahalı bir şeyle pahalı

bir şey söylemek arasında kalmıştım. Ama madem sen ödüyorsun, o zaman kendimi şımartabilirim.”

Emma ona göz kırpınca da dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “İstersen bütün menüyü iste, sorun değil...”

“Sanırım antrkot alacağım, iyi pişmiş ve buharda pişmiş sebze ile... Yanında da ballı hardal soslu istiyorum.”

Garson başını sallayıp siparişi yazdı. Sonra Aidan’a döndü. “Ya siz?”

“Benim için bira yeterli,” diye cevap verdi.

Garson mutfağa gitmek üzere dönmüştü ki Emma masaya yumruğunu vurdu. “Ah, hayır, olmaz! Karşıma oturup sünger gibi içemezsin. Bir şeyler sipariş etsen iyi edersin, hem de hemen! Bu da anlaşmanın bir parçasıydı, unuttun mu?”

“Em, benim canım...”

Öfkeli bakışını Aidan’dan çekip, artan gerginlikle beti benzi atan garsona çevirdi. “Porterhouse biftek yiyecek, orta pişmiş olsun. Yanında da bolca fırın patates... Bir de sarımsaklı patates püresi getirebilirsiniz, çünkü patatese bayılıyor. Salata da yiyecek ama onunki Sezar soslu olsun. Bir de mümkün olduğunca çabuk şekilde ekmek ve bolca tereyağı getirir misiniz?” dönüp Aidan’a baktı. “Sizin ekmeğinizi o kadar çok seviyor ki sırf onunla bile karnını doyurabilir.”

Aidan ona şaşkınlıkla bakıyordu. Aidan onaylarcasına başını sallayana dek garsonun kalemi not defterinin üzerinde bir oyana bir bu yana gidip geldi. “Pekâlâ o zaman... Siparişinizi aldım, ekmeğinizi de hemen getiriyorum.”

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi Emma, menüleri

de ona verip. Kolasından bir yudum aldıktan sonra Aidan'ı kendisine bakarken buldu. "Ne oldu?"

"Neleri sevdiğimi hatırlıyorsun," dedi alçak sesle.

Emma bardağı istediğinden daha sert bir şekilde koydu masaya. "Elbette ki hatırlıyorum. Ölçsüz libidon dışında tahmin edilebilir tek şeyin miden... Buraya her gelişimizde yanı şeyi sipariş ettin."

Aidan'ın dudaklarında flörtöz bir sırıtış belirdi. "Eğer tabağımı bitirmezsem beni tokatlayacak mısın, Annecik?"

Emma kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Hayır ama bu şekilde davranmaya devam edersen şımarık bir çocuk gibi seni zorla ve kendi ellerimle beslerim!"

Bir elini göğsüne götürdü. "Of, Em!"

"Sakın başlama, Aidan. Berbat görünüyorsun ve alkol-den çok yemek yemeye ihtiyacın var."

Dirseklerini masaya koyup öne eğildi. "Hiç adil değil, değil mi?"

"Neymiş o?"

"Benim berbat görünürken senin inanılmaz güzel görünmen..." Aidan'ın gözleri yeşil hamile bluzunun üzerinde gezinirken boğazının derinliklerinde bir sızı hissetti. "Yine, seni ilk gördüğüm gece olduğu gibi yeşil giymişsin." Bir elini onunkine dokunmak üzere uzattı. "Tanrım, sen gördüğüm ve göreceğim en güzel kadınsın."

Emma pufladı. "Bu seçmece laflarını ve iltifatlarını ne istiyorum ne de onlara ihtiyacım var, çok teşekkürler!"

Aidan ona kırılgan bir bakış attı. "Çocuğumun annesine ne

kadar güzel göründüğünü söyleyemeyecek miyim? Hamileliğin onu daha da nefes kesici, seksi bir hale getirdiğini de...”

Emma’nın kalbi, duyduğu sözcükler ve o sözcüklerle geçen tutkuyla durdu, sonra yeniden atmaya başladı. Gözlerindeki ışıltı, bacak arasında da karşılığını buluyordu. Hamilelik hormonları pompalayan vücudunu bir yandan tokatlamak istiyordu.

“İltifatlardan daha çok ihtiyacım olan şey, senin kendini toplaman, Aidan,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Bu da ne demek?” diye sordu.

Garson elinde bir ekmek sepetiyle gelip sepeti masaya bıraktı. “Ee, buyurun...” Hatta neredeyse bırakmak yerine atıp hızla kaçtı.

Emma onun sorusunu duymazdan gelerek bir dilim ekmek kesti. Üzerini herhangi birinin kolesterol seviyesini yükseltecek kadar tereyağı sürdükten sonra Aidan’a uzattı. İtiraz etmedi. Aksine, elinden dilimi alırken parmaklarının onunkiler üzerinde olması gerektiğinden daha uzun süre tuttu. Ekmeği neredeyse bütün yuttuktan sonra, Emma ona zafer kazanmışçasına gülümsedi. “Aç olduğunu biliyordum,” dedi, ona bir dilim daha hazırlarken.

“Senin yanında olmaya açım,” diye cevap verdi Aidan, acılı bir ses tonuyla.

Emma gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Lütfen, yapma...”

“Bana bak,” dedi.

Emma istemeyerek gözlerini açtı ve masmavi gözbe-

beklerine baktı. “Gerçek bu, lanet olsun! Benimle konuşmuyorsun diye nasıl bir cehennem yaşadığımı bilmiyorsun! Senden özür dilememe, seninle konuşmama izin vermedin. Kestirip attın.” Sarsılmıştı. “Son üç haftadır içim ölmüş gibiydi. Ama şimdi seninleyim...”

“Dur tahmin edeyim. Artık yanımda olduğuna göre, kozasından çıkan bir kelebek gibi misin?” dedi kinayeli bir ifadeyle.

“Benimle bu şekilde konuşmaya devam edersen yemeyi bırakırım.”

Emma dişlerini gösterdi. “Hâlâ zor biri olduğunu gördüğüme sevindim.”

Aidan üçüncü dilimini bitirirken ona göz kırptı. Emma da sinirle kucağındaki peçeteyi büktü. “Tek acı çeken senmişsin gibi davranıyorsun.”

Aidan’ın yüz ifadesi değişti. “Beni özlediğini mi söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu, duygu yoğunluğundan titreyen sesiyle.

“Elbette ki özledim! Böyle bir şeyi nasıl sorabiliyorsun?”

Aidan’ın omuzları düştü. “Benimle konuşmayı reddedince nefretinin bana karşı hissettiğin diğer her şeyin önüne geçtiğini düşünmüştüm.”

“Sana olan nefretim birçok duygumu ateşliyor.”

“Pes!” dedi Aidan birasını alıp.

“Hayatımın en mutlu günlerinin sevdiğim adam ve çocuğumun babası tarafından tepetaklak edildiğini unutuyorsun galiba!”

Aidan'ın gözlerine acı yüklenirken, birasını yavaşça dudaklarından çekti. "Tanrım, Em," dedi güçlükle.

Acı çeken yüz ifadesi Emma'ya çok fazla gelmişti ve hırıltıyla nefes almaya başladı. Sonra tekrar konuşacak gücü buldu. "Üzgünüm ama gerçek bu... İnan bana, senden daha iyiymiş gibi görünsem de değilim. İçim enkaz gibi... Bu kez Travis'i ya da annemi kaybettiğimdeki gibi kendimi kapatamadım. Noah'ı düşünmem gerek..." İçinden acı bir kahkaha yükseldi. "Son üç haftanın kendin için cehennem olduğunu düşünüyorsan, benim için de ondan daha azı olmadığını bilmelisin!" Kucağındaki peçeteyi alıp gözlerinin kenarlarında biriken yaşları sildi.

Aidan'ın çenesi titredi. "Tanrı ve kutsal her şey üzerine yemin ederim ki tek dileğim seni geri kazanmaktı," diye fısıldadı.

Elini uzattı ama o sırada elinde salatalarla Jenny geldi. Emma'nın duyguları anında değişti ve az önceki ateşli hallerinin garsonu ürküttüğünü fark edince kendini kötü hissetti. Birkaç dakika hiç konuşmadılar. Aralarında daha fazla söz söylemelerine gerek kalmayacak kadar duygu alışverişi olmuştu. Emma zarifçe marulunu kesip, üzerine sosunu döküp bir ısırık alana kadar Aidan tüm salatasını bitirmişti.

Aidan'ın parmaklarını ağzına sokup çıkardığını görünce Emma'nın çatalı havada kaldı. Sosu son damlasına kadar yalayıp bitirmişti. Anılara dalı, o parmakların ve dilin kendisine nasıl hissettirdiğini hatırlayınca vücudu ürperdi. Yüzünün alev alev yandığını hissedince bakışlarını onun lezzet dolu ağzından başka yöne çevirdi. *Derdin ne senin? Dünyaya üze-*

rinde aklına en son gelmesi gereken şey Aidan 'la seks! Bindiği hormonal hamilelik hızlı treni seks çılgınlığı, parkuruna girmek üzere yana yatmıştı.

Aidan onla yüz yüze geldiğinde çökmüş yanakları kızardı. “Affedersin. Mağara adamı gibi davranmak istememiştim.”

“H-hayır, sorun değil... Bu kadar iyi yediğini gördüğüme sevindim. Belli ki çok açmışsın.”

Aidan uzun kirpiklerinin arasından ona baktı. “Ama bunu kabul etmek için fazla inatçıyım, değil mi?”

Salatasından aldığı lokmayı yuttu. “Sen kabul etmen gerekenleri asla kabul edemiyorsun,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Biliyorum,” diye homurdandı, son ekmek dilimini yerken.

Emma içini çekti. “Kendini toplaman gerektiği konusunda ciddiydim. Kendine dikkat etmelisin. Bu kadar içmen hoşuma gitmiyor. Hem sağlığın hem de güvenliğin için endişeleniyorum. Ne olduğumuz ya da olmadığımız önemli değil, sen baba olacaksın. Bir sarhoşu hayatımda...” duraksadı. “Yani, *bebeğimizin* hayatında istemiyorum.”

Acı çeken gözleri lokmasını çiğnerken ona bakakaldı. “Yani hâlâ sadece seninkinde değil, Noah’m hayatında da olabilir miyim?”

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için salatasıyla oynadı. “Em?” diye üsteledi Aidan.

“Eğer sen gerçekten onun hayatının bir parçası olmak istiyorsan, seni asla Noah’tan uzak tutmam.”

Jenny tabaklarını getirip konuşmalarını böldü. “Şu ana kadar her şey yolunda mı?”

Emma bu çok fazla anlam içeren soru karşısında kendini gülümsemeye zorladı. “Çok lezzetli, teşekkürler...”

“Ben biraz daha ekmek istiyorum,” dedi Aidan.

Jenny başını salladı. “Hemen ilgileniyorum.”

Tekrar sessizleştiler. “Salatanı yemen gerek,” dedi Aidan sonunda.

“Aa, şimdi de sen mi bana yememi söylüyorsun?”

“Folik asit için bolca yeşil yapraklı sebze yemen gerek...”

Emma şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. “Sen nereden biliyorsun ki?”

Fırın patatesle dolu ağzıyla, “*Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler,*” dedi.

Kalbi öyle kuvvetli çarptı ki Aidan duyacak sandı. “Gerçekten de sana verdiğim kitabı okudun mu?”

Aidan bifteğini ağzına atarken başını salladı. “Başka kitaplar da okudum,” diye mırıldandı çiğnerken.

Emma inanmamıştı. Sonunda kafasını tabaktan kaldırıp Emma’ya baktı. “O zaman salatayı ye...”

Emma dudaklarını sımsıkı kapattı ve çatalını eline almadan önce bir süre daha ona baktı. Ağzına koca bir marul parçası atıp, “Mutlu musun?” dedi.

“Hı hı... Bifteğini de ye... Noah’ın proteine ihtiyacı var.”

Emma bıkkın şekilde homurdandı ama söyleneni yaptı. Salata tabağını bitirdiğinde Aidan onu alkışladı. Emma kendini tutamayıp kahkaha attı. “İki insanın daha önce bir yemek konusunda bu kadar saplantılı olduğu hiç olmamıştır,” diye espri yaptı.

“Sanırım ikimiz de kendisin, önemseyen biri olmasından faydalanıyoruz.”

“Belki de,” diye mırıldandı.

Boşalan tabağını kenara çekince Aidan’ın bakışları ciddileşti. “Amy’yle yaşadıklarım konusunda sana gerçeği anlatmam gerek...”

“Zaten biliyorum.” Aidan’ın şaşkın ifadesi üzerine, “Becky bana nasıl bir yıl boyunca onu geri kazanmaya çalıştığını anlattı. Nasıl alkolik olduğunu... Terapiye gitmek zorunda kaldığını da... Gerekten de bizimle bir ilgisi yok.” dedi.

Aidan yüzünü buruşturdu. “Evet, şey, o hikâyenin sadece yarısı...”

Emma’nın vücudu ürperdi, titredi. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Sadece Amy, babam ve ben gerçeği biliyoruz.” Birasının geri kalanını mideye indirdi ve garson yanından geçerken göstererek şişesini salladı.

“Anlat o zaman,” dedi Emma.

“Beraber geçirdiğimiz yıllardan sonra Amy evlenmeyi çok istiyordu.” Hırıltılı bir nefes aldı. “Beni tuzağa düşürüp onunla evlenmeye mecbur bırakacak kadar ileri gitti.”

Emma’nın dünyası bir anda sarsılıp dönmeye başladı. “Yani sen...”

“Evet, hamileydi.”

Elini ağzına götürdü. “Aman Tanrım.”

“İkinci kez beraber olmaya başladığımızda artık profesyonel yüzücüler değildik, o nedenle gebelikten korunma ko-

nusunda ikili önlem almaya gerek olmadığını söylemeye başladı. Bir süre sonra beni yıpratmayı başardı. O korunuyordu, o nedenle ben de bunun yeterli olduğunu düşündüm. Kondom kullanmayı bıraktım.”

Emma bu itiraf üzerine kaşlarını kaldırdı. “Bana kondomsuz içine girdiğin ilk kadın olduğumu söylemiştin.”

Aidan kaşlarını çattı. “Evet, sadece iki kez kondom kullanmayıp eski kız arkadaşımı hamile bıraktıktan sonra bunun o anı mahvedeceğini düşündüğüm için kusura bakma...” Emma’nın şaşkınlığı üzerine zoraki bir kahkaha attı. “Evet, çok etkiliymişim, ha? Seni hamile bırakmak için iyi bir aday olduğumu da buradan biliyordum.”

“Bunu anlamak için mide bulandırıcı bir yol,” dedi Emma tersleyerek.

Aidan’ın yüz ifadesi yumuşadı. “Affedersin, öyle anlaşılacağını düşünemedim.”

“Neyse, o zaman Amy doğum kontrol hapıyla mı hamile kaldı?”

Yüzünde acı bir gülümseme oluştu. “Ah, hayır... Kazara hamilelik mi? Öyle olsaydı affetmesi kolay olurdu. Her şeyden önce kutuda bile sadece %98 koruma sağladığı yazıyor.” Parmaklarıyla birasının etiketini kopardı. “Hayır... Beraber geçirdiğimiz bir yılın ve benim her türlü bağılılıktan kaçmaya çalışmamın üzerine, o benim haberim olmadan doğum kontrol hapını almayı bıraktı.”

“Ah, Aidan,” diye mırıldandı Emma. Başka ne diyeceğini bilemedi. “Yani bana bir yerlerde bir çocuğun olduğunu

mu söylemeye çalışıyorsun?”

Yüzündeki öfkenin yerini net bir keder aldı. “Keşke öyle olsaydı.”

Emma kendini tutamayıp elini masanın üzerine uzatarak onun elini tuttu. “Ne oldu?” diye sordu.

Garson birasını getirdi ve Aidan tekrar konuşmadan önce şişenin yarısını içti. “Onun hamile olduğunu öğrenmeden birkaç hafta önce, Amy ve ben arkadaşlarımızla parti yaptık ve ben zilzurna sarhoş oldum. O gece ecza dolabında Advil ararken yanlışlıkla doğum kontrol hapını lavaboya düşürdüm. Kullanılmadığını görünce nasıl şaşkına döndüğümü tahmin edebilirsin. Reçetenin iki aydır doldurulmadığından bahsetmiyorum bile. Onunla yüzleştiğimde, bana hapları almadığını, çünkü bir bebeğin ilişkimizi daha da sağlamlaştıracasına inandığını söyledi.”

Aidan irkildi. “Öfkelendim. Eşyalarımı topladım ve anemle babamın yanına gittim. Onunla konuşmayı, görüşmeyi reddettim.” Dirseklerini masaya koyup öne eğildi. “Senin bana yaptığın gibi...”

Emma gözlerini devirdi. “Şu lanet hikâyeyi bitir, Aidan.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Peki, o zaman... Sonunda ofisime gelip bana gebelik testini gösterdi.” Emma’ya acı bir gülümsemeyle baktı. “Benim tanıdığım ve sevdiğim Amy’nin beni evliliğe mecbur bırakmak için beni kandırmış olması korkunçtu ama en kötüsü, henüz yirmi dört yaşındayken baba olma fikrinin beni delirtmesiydi.” Birasından iki uzun yudum aldı. “Sonrasında ne olduğunu eminim tahmin edebilirsin.”

Bu düşünceyle midesi kasıldı. “Devam et,” dedi.

Aidan dudaklarını büktü. “Gerçekten de dile dökmemi mi istiyorsun?”

“Pekâlâ... O zaman Amy seni bunun üzerine bir kadınla yakaladı.”

“Evet,” dedi çatırdayan sesle.

Emma gözlerini kıstı. “Vay canına, sanırım çok fazla ortak noktamız var. Belki de üzerinde ‘İkimizi de Aidan Fitzgerald mahvetti!’ yazan tişörtler almalıyız.”

“Em, lütfen,” dedi yalvararak.

Oflayıp pufladı. “Peki, devam et...”

“Amy o gece beni evden kovdu. Ertesi sabah geri gidip onunla konuşmak istedim. Ona üzgün olduğumu, onu sevdiğimi, onun beni tuzağa düşürmüş ve benim de başka biriyle yatmış olmama rağmen hâlâ onunla evlenmek istediğimi söyledim. İnanmadı. Arabaya atladı ve gitti.”

Aidan’ın gözlerine yaşlar dolunca Emma’nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Benden kaçmaya çalışırken orta refüjdeki dur tabelasına çarptı. Arabanın sürücü tarafı ezildi. Şükür ki birkaç sıyrık ve çürükle atlattı.” Göğsü şişti ve derin bir nefes aldı. “Ama ertesi gün bebeğini düşürdü.”

Emma istemeyerek tekrar uzanıp Aidan’ın elini tuttu. Yüz ifadesi, gözyaşları ve söyledikleri yüreğini burkmuştu. Artık bilmecezinin tüm parçaları yerine oturmuştu.

“Onca yıl bebek yüzünden suçluluk hissettin, değil mi?”

Başını salladı, yanaklarındaki yaşları sildi. “Onu hiç istemedim ve sonra da... onu öldürdüm.” Ardından ağlamaya baş-

ladı. Emma dudaklarını ısırđı ve yerinden kalkıp onun yanına gitmekle gitmemek arasında kaldı. Ama sonra iyi tarafı kazandı ve Aidan kendini onun kollarında ağlarken buldu. Onun tanıdđı eski Aidan asla ağlamazdı, hele de toplum içinde. Geçmişin hayaletleriyle şimdiki zaman arasında ikiye bölünmüştü.

Aidan'ın sırtını geniş daireler çizerek okşadı. "Bebeğe olanlar senin suçun değil, Aidan. Amy çok hızlı kullanıyormuş ve tabelaya çarpmış. Kazalar olur."

Aidan başını kaldırıp yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Kazalar olabilir ama insanlar bunu asla unutmaz... ya da affetmez..."

Emma bu cümledeki kendini kasteden ikinci anlamı duymazdan geldi. "Eminim zaman Amy'nin sana karşı beslediği her türlü kötü duyguyu iyileştirmeye yardımcı olmuştur. Seni tuzağa düşürmeye çalıştığı için de kendi suçluluğuyla baş etmek durumunda kaldığına eminim."

Omuzlarını silkti. "Umarım öyledir. Diğer kadınlarla her şeyi berbat etmemi sağladığı kesin..." Mavi gözlerini onun kilere dikti. "Belki de affedemeyen benimdir. Eğer onunla bunları yaşamasaydım, özellikle de seninle işleri bu kadar berbat etmezdim."

"Belki de," dedi alçak sesle.

Aidan'm parmakları onun çenesine doğru gitti. Onun bakışlarını kendine çekip başını iki yana salladı. "Benim tek-lifim büyük ölçüde seninle seks yapma şansını elde etmek ve rahmetli anneme bir gün çocuk sahibi olacağıma söz vermiş olmamdan kaynaklanıyordu. Ama aynı zamanda kendim

için de günahlarımdan arınma şansıydı, Tanrı katında. Eğer senin bir bebek dünyaya getirmene yardım edersem, bu geçmişin acısını dindirebilirdi.”

Emma’nın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Birkaç saniye ona tamamen şok içinde baktı. Bunca zaman gerçekten de onun sperm bağışçısı olmak için çok derin, hayran olunası bir arzusu var olduğunu anladı.

“Şimdi benden bunun için nefret ediyor musun?”

Başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır, bunu nasıl düşünebilirsin?”

“Bana bakıp hiçbir şey demediğin için... Kendini kullanılmış ya da kandırılmış hissedebileceğini düşündüm.”

“Hiç de değil... Aslında, bana anlattığın şey yüzünden şu an gözümde yüceldin.”

“Gerçekten mi?”

“Noah’ın senin için bir af dileme yolu olması hoşuma gitti. Günahlarından arınmak için asla geç değildir, Aidan.”

İşkence çeken gözlerine umut dolu bir bakış belirdi. “Kendimi seninle arındırmak için dünyadaki her şeyi veririm. Lütfen, lütfen bana bir şans ver.”

Emma onun çaresiz bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamadı. Kucağına bakıp nefes almaya çalıştı. Göğsü yoğun duygularla yukarı aşağı inip kalkarken, zihni de kontrolsüz düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Gerçekten de ona günahlarından arınması için bir şans vermeyi istiyor muydu? Bunu kendine ve yüreğine yapabilir miydi? Onu reddederse, duyguları bu kadar yoğunken onun Noah’m hayatının bir

parçası olmasına nasıl izin verebilirdi?

“Lütfen, Em,” diye yalvardı.

“Sanırım deneyebilirim,” diye cevap verdi sonunda. Başını kaldırıp tekrar ona baktığında, mavi gözleri kararlılıkla ışıldıyordu. “Ama hiçbir söz vermiyorum.”

Aidan gülümsedi. “Buna da razıyım, senden ne gelecekse hepsine razıyım.”

Jenny hesaplarını getirerek onların konuşmasını böldü. “Tatlı ister misin?”

Jenny bu soruyu kendisi yerine Aidan’a sorunca, Emma bir kahkaha patlattı. Tok karnına vurup, “Hayır, sanırım böyle iyiyim,” dedi o da.

Aidan cüzdanını almak için elini ceketinin cebine uzattı. Hesaba bakmadan zarfa bir tomar para koydu. Jenny bonkörlüğüne laf edecekti ki, Aidan başını iki yana salladı. “Son birkaç haftadır beni idare ettiğiniz için sana ve babana çok daha fazlasını borçluyum.”

“Memnuniyetle yaptık.” Jenny eğildi ve Aidan’a sarıldı. “Sen kendine dikkat edeceğine söz ver, biz de ödeşelim, tamam mı?”

Mavi gözleri Emma için yanıp tutuşarak başını salladı. “Şimdiden eski ben gibi hissediyorum.”

Emma ona bakıp kaşlarını kaldırdı. “Dileyelim de her haliyle eski sen olmasın,” dedi koltuktan kalkarken.

Aidan da masadan kalkarken “Kahretsin, Em, beni sürekli pençelerinin çizmek zorunda mısın?” diye homurdandı.

Jenny önce ikisine bakıp sonra da gülümsemek için ken-

dini zorladı. “Neyse, ikinizi gördüğüme çok sevindim.”

Emma, Jenny’ye rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. “Teşekkürler...” Ona sarıldıktan sonra bardan çıkmak üzere yürümeye başladı. Aidan ona yetişmek için hızlandı. Kapıyı açmadan önce onun önüne geçti.

“Teşekkür ederim,” dedi Aidan, ona dokunduğu an vücudunu baştan aşağı kaplayan elektriği umursamadan. Arabaya dönerlerken Emma ondan uzak durdu. Yaşlılar Evi’ne giderken yolda kırık kalbine hançer gibi saplanan aşk şarkılarının alçak sesle çaldığı radyo hariç, sessizlik hâkimdi.

Onun park etmiş arabasının yanına geldiklerinde, Emma ondan ayrılmak istemedi. Mantiğı ona tasını tarağını toplayıp gitmesini söylüyordu. Sonunda, eli kapı koluna uzanırken Aidan onu omzundan tuttu. “Bekle!” diye bağırdı.

Beşinci Bölüm

Aidan'ın göğsü, Emma'nın bir an bile gözünün önünden uzaklaşması fikriyle sıkıştı. Son birkaç saatte çok yol kat etmişlerdi ve eğer bir arada kalmazlarsa, her şey bir rüya gibi elinden kayıp gidecek diye korkuyordu. Onu çaresizce yanında istiyordu. Aklına bir fikir geldi ve gelir gelmez de ağzından çıkardı. "Beau'yu görebilir miyim?"

Emma kucağına doğru baktı. Onun gelme teklifini kabul edip etmemek arasında gidip geldiğini anlayabiliyordu. "Lütfen?" diye üsteledi.

Emma'nın omuzları düştü ama başını kaldırıp gülümsedi. "Elbette... Yani, seni çok özledi."

Aidan koca bir kahkaha attı. "Bundan şüphem var. Seni bana tercih etti, değil mi?" Bedenini onu Heather'la yakaladığı akşamın acı hatırası sardı. Beau'nun Emma'ya koşuşu, burnunu karnına sürüşü ve onunla beraber yürüyüşünü düşünmek kalbini o akşamki gibi ikiye bölmüştü. Titreyen vücuduyla kendini gülümsemeye zorladı. "Eminim sehpa da

kalan yiyecekleri yemekten ve kanepede yatmaktan beni özlemeye fırsat bulamamıştır.”

“Hayır, gerçekten de özledi. Her şey bir kenara, sen iki yıldır onun babasisin.”

“Güzel, çünkü ben onu özledim.” Vites kolunun üzerinden ona doğru eğildi. “Onu her gün, her an özledim.” Emma’nın yeşil gözleri hem bu yakınlıktan hem de ikisinin de Beau’dan bahsetmediğini biliyor olmalarından kocaman açıldı. Her yanlarını adeta elektrik sarmıştı.

“Peşimden eve gelebilirsin.”

“Teşekkür ederim.”

Emma sağ salim arabasına binene kadar bekledi ve o otoparktan çıkmadan önce motoru çalıştırdı. Onun evine giderken tedirginlikle parmaklarını direksiyona vurdu. Daha on dakika olmasına rağmen oraya yeterince hızlı gidemiyor gibiydi. Sonunda onu affedebileceği, hayatına geri alabileceği fikri içini umutla dolduruyordu.

Arabasını evin önüne çekerken gözü bir tabelaya ilişti. Karanlıkta gözlerini kısınca bunun bir emlakçı tabelası olduğunu gördü. *Satılık* sözcüğünü görünce kalbi duracak gibi oldu. Öfke, içini kaplayan aşk duygusunu da bastırdı.

Frene bastı ve neredeyse yolun ortasında durdu. Arabadan inip de kapıyı çarptığında kan beynine sıçramıştı. Daha Emma kapısını kapatamadan onun yanında belirdi. “SEN TAŞINIYOR MUSUN?”

Onun öfkesinden ürken Emma kendini arabaya yasladı. “Evet,” dedi fısıltıyla.

Tepkisinin onu korkuttuğunu görünce kendinden utandı. “Sana bağırdığım için özür dilerim ama bana nasıl olur da söylemezsin?”

“Söyleyecektim,” dedi.

“Ne zaman? Nakliye kamyonu geldiği gün mü? Tanrı aşkına, Emma, bütün gece beraberdik! Sana kalbimi ve ruhumu açtım ama sen bana bu küçük detayı bile söyleyemedin mi?”

“Özür dilerim.”

Bir sonraki soruyu sormaya korkuyordu, çünkü içten içe zaten cevabı biliyordu. “Nereye gidiyorsun peki?”

“Eve dönüyorum, Ellijay’e... Ev satılana kadar büyükanne ve büyükbabamla kalacağım; sonra da belki onlara yakın bir ev bulurum. Yaşlanıyorlar. Büyükbabam geçen hafta merdivenden düştü ve kalça protezi ameliyatı oldu. Bana ihtiyaçları var ve daha da önemlisi, benim onlara ihtiyacım var.”

Aidan başını iki yana salladı. “Oğlumu benden alıp götürmene izin vermem!”

Emma’nın yeşil gözleri öfkeyle kısıldı. “Beni ne cüretle bu şekilde tehdit ediyorsun! Seni asla Noah’tan ayrı tutmayacağımı biliyorsun. Burada yaşamıyor olmam onu görme-yeceğin anlamına gelmiyor.”

“Ellijay buradan bir buçuk saat uzakta! Benden o kadar uzaktayken onu nasıl göreceğim? Beni bir ziyaret takvimine filan mı oturtacaksın? İki haftada bir ya da onun gibi bir saçmalık mı olacak?”

Emma şakaklarını ovaladı. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim burada artık kalamayacağım. Tek başıma...”

“Kahretsin, Emma! Bu kadar soğuk olduğuna inanamıyorum.”

Başını kaldırıp Aidan’a o kadar sert bir bakış attı ki Aidan ger çekilmek zorunda kaldı. “Seni pislik! Beni ne hakla soğuk olmakla suçlarsın! Aldatan ve aramızdaki her şeyi berbat eden ben değilim!”

“Ben onunla yatmadım,” diye karşı çıktı.

Emma ellerini havaya kaldırdı. “Senin kaldıramamış olmanın ya da işinizin yarıda kalmış olmanızın bununla hiçbir ilgisi yok! Beni aklından ve kalbinden atabilmek için evine bir yabancıyı getirdin!”

Yüzünü buruşturdu. “Sana milyon defa, milyon değişik şekilde üzgün olduğumu söyledim!”

“Söylediğini biliyorum ama sana O’Malley’s’te de söylediğim gibi, seni affetmeye çalışacağım ve oldukça zaman alacak... O nedenle kısa süre önce hiçbir şey yaşanmamış gibi senin kollarına atlamamı bekleme... Senden önce bir hayatım vardı, senden sonra da olacak!” döndü ve hızla yürümeye başladı.

“Em, bekle!” Emma yürümeye devam edince “Pekâlâ, daha büyük şeyler mi istiyorsun? Al bir tane daha,” diye bağırdı. Kaldırımında dizlerinin üzerine çöktü.

Emma arkasını dönünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne yapıyorsun?”

Aidan etrafa baktı. “Ne yapıyor gibi görünüyorum? Dizlerimin üzerine çöktüm ve tüm benliğimle senden af diliyorum.”

“Ayağa kalk!” diye tersledi, yanlarından köpek gezdiren

bir çift geçip de onlara bakınca.

“Beni affedene dek olmaz.”

Bıkkınlıkla söylendi. “Sana zaman alacağını söyledim, onun için dramatik davranmayı kes...”

Aidan omuzlarını silkti. “Tamam, o zaman bana Drama Kraliçesi de... Kitaptaki herhangi bir lanet ismi ver! Bu gece beni affetmeye çalışmak için bünyedeki tüm öfke ve kinden kurtul...” Kollarını iki yana açtı. “Kartlarda, mesajlarda, sesli mesajlarda ve hatta sana gönderdiğim şiir kitabında da söyledim. Ama eğer bu son şansımsa, şimdi yüzüne söyleyeceğim.”

Birdenbire, tam da o anda Aidan kendinden o kadar da emin olamadı. Hırıltılı bir nefes verdi. “*Özür dilerim*, Emma. Kalbini kırdığım için özür dilerim. Tam bir ahmak olduğum ve sana olan duygularımdan korktuğum için özür dilerim. Hepsinden öte, seni kendimden uzaklaştırarak ve aldatarak kusursuz hayatını mahvettiğim için özür dilerim.”

Kaldırımındaki kadın ağzı açık şekilde onları izlerken Emma’nın yüzü kızardı. Aidan ona döndü. “Evet, doğru... Ben kadınların kalbini kıran o aşağılık heriflerden biriyim. Emma’ya onu sevdiğimi söyleyemedim ve onu kendimden uzaklaştırayım derken az kalsın başka bir kadınla yatıyordum.” Avuçlarını göğsüne vurdu. “Kalbimin ve ruhumun derinliklerinde, çok ama çok üzgünüm!”

“Tanrı aşkına dostum, hiç gururun yok mu senin?” diye sordu ve yanındaki kadın onun koluna vurdu.

Aidan güldü. “Evet, yok... Çünkü *onu* geri kazanmak

için ne gerekirse yaparım,” dedi Emma’yı göstererek ve gülümsedi.

Emma ona doğru kararlı bir bakış atınca da Aidan’ın umudu arttı. Ama Emma gelip de onu saçlarından tutarak kafasını yukarı çevirince tüm umutları söndü. “Derhal kapımın önünden git yoksa polis çağırırım!” Kafasını deli gibi iki yana sallıyordu. “Beni komşularımın önünde bu şekilde utan-dırdığına inanamıyorum!”

“Gerçekten de hissettiklerini söyleyen bir adam istediğini sanmıştım.”

Emma gözlerini devirdi. “*Bu*,” dedi onun üzerine yürüyerek, “Benim düşündüğüm şey değil...”

“Güzel,” dedi yerden kalkarak. Emma’ya yaklaşıp kaşlarını kaldırdı. “Ama bundan hiç etkilenmediğini söyleyebilir misin?”

Dudak kenarları hafifçe yukarı büküldü ve Aidan gülmemek için Emma’nın kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. “Belki biraz...”

“A-ha, biliyordum!”

“Haydi, sen daha fazla denyoluk etmeden içeri girelim.”

Aidan bir kahkaha patlattı. “Ne dedin sen bana?”

“Casey’nin kullandığı laflardan biriydi.”

“Hımm, dur tahmin edeyim. Muhtemelen de Casey’nin benim için kullandığı bir laf, değil mi?”

Kapıyı açarken başını salladı. “Evet ama yanında çok daha güçlü ve pekiştirici sözcüklerle birlikte...”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Otursana... Ben de bodrum kattan Beau’yu getireyim.”

Kanepeye oturunca Aidan’ın aklına, Emma’nın büyük-anne ve büyükbabasıyla tanışmaya gitmeden önce, tam da aynı yerde seviştikleri geldi. Beau’nun sesi daha köşeyi dönmeyen önce duyulmaya başlamıştı.

Aidan kanepeden kalkıp, “Hey, oğlum!” diye bağırdı.

Aidan’ı görür görmez Beau’nun tüm vücudu çılgınlar gibi kıpırdamaya başladı. Bir yandan inliyor bir yandan da havlıyordu. Aidan’ın üzerine atladı ve onu kanepeye geri düşürdü. Ardından da Aidan’ın yüzünü, ellerini ve diğer yerlerini yalamaya başladı.

Emma kahkaha attı. “Gördün ya, sana seni özlediğini söylemiştim.”

Beau da onaylarcasma birkaç kez üst üste havladı ve yine Aidan’ın yüzünü yalamaya başladı. “Tamam, oğlum... Ben de seni özledim.” Aidan, Beau’nun sırtını ve kafasını okşadı.

“Şimdi otur bakalım, Beau ve uslu bir çocuk ol,” dedi Emma.

Beau dediğini yapıp Aidan’ın yanında yere yatınca Aidan şaşkınlığını gizleyemedi. “Kahretsin, ona söz dinletebildiğine inanamıyorum.”

“Biraz zaman aldı.”

“Ben yokken Annecik’e iyi baktın mı?” diye sordu Aidan, Beau’nun kulaklarını kaşırken. Başını kaldırıp Emma’ya baktı ve gözünü kırptı.

“Çok iyi bir can yoldaşı oldu bana. Özellikle de geceleri,” diye cevap verdi Emma da yumuşak bir ses tonuyla.

“Tahmin edebiliyorum. Yalnız geceler benim üzerime cehennem gibi çöktü.”

Emma ağzını açtı, bir şey söylemek istedi ama sonra birden parmağını Beau’ya uzatıp, “Yalamayı kes yoksa o Elizabeth yakalığını takarım,” dedi.

Aidan, Beau’nun sırtını okşarken kakhaha attı. “Bu kadar gerilmene gerek yok, Em... O sadece bir köpek... Kendini yalamak istiyorsa bırak yalasın.”

Emma başını iki yana salladı. “Eğer bu şekilde yalamaya devam ederse ameliyat dikişleri enfeksiyon kapabilir.”

“Ameliyat mı?” diye tekrar etti Aidan şaşırarak. “Ne oldu ona?” Emma cevap vermeyince Aidan ona baktı ve Emma’nın yüzünün kızardığını ve başını öne eğdiğini gördü. Ah, hayır... Bu kadar ileri gitmiş olamazdı. Bunu yapmış olamazdı. Beau’yu tasmaından tutup onu yavaşça çevirdi. Erkekliğini kaybettiğini görünce yutkundu. “Onu kısırlaştırdın mı?”

Emma altdudağını ısırdı. “Veteriner tavsiye etti. Beau’yu sakinleştireceğini ve Noah’m doğumundan sonra uyumunun daha kolay olacağını söyledi.”

Aidan yerden kalktı. “Tarım, Em! Önce benim hayalarımı istedin, şimdi de köpeğiminkileri aldırmissın!”

“Ben hiçbir zaman senin... hayalarını istemedim!” dedi homurdanarak.

“Sembolik olarak istedin.”

Emma gözlerini devirdi. “Ama bak şimdi ne kadar sakın...”

Aidan, Beau’ya baktı. Bunu kabul etmekten hiç hoşlanmasa da çok daha sakindi. “Evet, neyse, önce bana danışmalıydın. O benim köpeğim!”

Emma acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ağır ağır birkaç adım atıp sandalyeye oturdu. “Hey, dur bir dakika... Kaçıp gitme... Henüz tartışma bitmedi.”

“Em?”

Emma cevap vermeyince Aidan onun yanına gitti. Önünde çömeldi. Yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce kalbi duracak gibi oldu. “Em, neyin var?”

“Kramp... giriyor.” Gözlerini kapadı ve göğsünü indirip kaldırarak derin nefesler alıp verdi. “Gerçekten çok canımı yakıyor.”

Aidan korkuya kapıldı. “Haydi, hastaneye gidelim.” Daha Emma karşı bile çıkamadan Aidan onu elinden tuttu ve sandalyeden kaldırdı. Emma inleyip karnını tuttu. “Eğer istersen seni taşıyabilirim,” dedi.

“Hayır, yürürüm,” diye cevap verdi Emma.

Aidan ona destek olmak için kolunu onun beline doladı. “Orada kal, Beau,” diye seslendi arkasına bakıp. Beau inledi ama istemeden de olsa holde oturup kaldı. Kapıya geldiklerinde Emma donup kaldı. “Çantam...”

“Getiriyorum.” Hızla döndü ve çantayı yerden aldı. Sonra Emma’nın yanına dönüp kapıda çıkmasına ve verandanın ba-

samaklarından inmesine yardım etti. “Senin araban daha yakın, onu mu istersin? Ben benimkini de getirebilirim.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, seninki olur.”

“Ağrın nasıl?”

“Çok,” dedi güçlkle.

“Kanaman var mı ya da suyun gelmiş olabilir mi?”

“Hayır, sadece sancı var.”

Biraz olsun rahatlamıştı. “Geçecek, Em... Seni hastaneye götüreceğiz ve sorun her neyse seni iyileştirecekler.”

Yaşlarla dolmuş gözlerle ona bakınca Aidan’ın içi parparça oldu. “Umarım öyle olur,” dedi Emma.

“İnan...”

Aidan arabanın kapısını açtı ve onu ön koltuğa oturttu. Kapıyı kapatır kapatmaz da koşarak sürücü tarafına geçti. İçeri atlayıp motoru çalıştırdı. Yola çıktı ve dönüp Emma’ya baktı.

Emma’nın gözleri kapalıydı ve kaşları çatık, dudaklarını ısıırıyordu. Aidan bir elini direksiyondan çekip onun elini tuttu. Emma gözlerini açıp ona baktı. “Ben yanıdayım, Emma.”

“Teşekkür ederim, bunun için mutluyum.” Onun elini sıktı. Bırakmadan da diğer eliyle çantadan telefonunu çıkarıp Aidan’a uzattı. “Casey’yi ara,” dedi alçak sesle.

Aidan bir eli direksiyonda, Emma’nın rehberini taradı. Parmağı arama tuşuna giderken de karşıdan gelecek gazaba hazırladı kendini. Casey üçüncü çalışta açtı. “Selam Seksi

Anne, kusura bakma ama sana geri dönemedim henüz,” dedi merhaba bile demeden.

“Şey, ben Aidan...”

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. “Em’in telefonuyla ne yapıyorsun sen? Bana onu geri kazanmak için delice bir şey yaptığını söyleme sakın? Çünkü eğer yaptıysan, seni o kadar uzun süre içeri tıktırırım ki iriyarı kılı bir adam gelip de seni kadını yapana kadar!” diye bağırdı ve bunları Emma da duydu.

“Casey, beni dinle... Emma’yı kaçırmadım. Wellstar’ın acil servisine gidiyoruz.”

Casey’nin ağzı açık kaldı. “Aman Tanrım, ne oldu?”

Aidan bir kez daha acıdan çenesi kasılan ve gözleri kapanan Emma’ya baktı. “Sancıları var.”

“Kanaması yok, değil mi?”

“Hayır, sadece kasılmalar.”

Aidan arkadan konuşanın Nate olduğunu düşündü. “Kanaması olmaması iyiye işaret gibi duruyor. Nate bunların sadece Braxton Hicks kasılmaları olabileceğini söylüyor ama biz yine de hemen oraya geleceğiz.”

“Tamam, Connor’u da arayabilir misin?”

Emma’nın gözleri kocaman açıldı ve şok içinde ona baktı. Aidan, Emma’nın kendisi için her şeyi söylemesine gerek kalmadan onun hislerini anlamasından dolayı hayranlık hissettiğini anlamıştı.

“Evet, tabii...”

“Hoşça kal...”

Casey daha kapatmamıştı ki Aidan konuşmayı kesti. “Aramamı istediğin başka biri var mı? Virginia mesela?”

Emma başını iki yana salladı. “Braxton Hicks kasılmalarıysa yok yere büyükannemi endişelendirmek istemem.”

“Tamam, eğer öyleyse doğru...”

Yolun geri kalanını gergin bir sessizlik içinde geçirdiler. Acı fren sesleriyle hastanenin otoparkına girer girmez Aidan acil servis girişinin önüne çekti ve motoru durdurdu. Aşağı inip Emma’nın tarafına geçerken bir güvenlik görevlisi yanına geldi. “Beyefendi, buraya park edemezsiniz.”

“Bak, benim...” Emma’dan nasıl bahsedeceğini bilemeyince susup kaldı. Kesinlikle karısı değildi ve ilişkileri durumları ondan kız arkadaşı diye bahsetmesine de imkân vermiyordu. “O,” diye vurguladı sonunda, “erken kasılmalar yaşıyor, bu nedenle onu içeri sokacağım. Eğer işine gelmediyse, o zaman lanet arabamı çektir!”

Güvenlik görevlisi ellerini havaya kaldırdı. “Affedersiniz, efendim. Giriş işlemlerinizden sonra lütfen gelin ve arabanızı çekin. Arabaların çekildiği otoparkta böyle güzel bir Mercedes’e yazık olur.”

Aidan elini Emma’ya doğru uzatırken bıkkınlıkla söylendi. “Peki... Ama o ve çocuğumun iyi olduğunu öğrenen kadar buraya gelmiyorum!” Boş eliyle cüzdanından bir yüzlük çıkardı. “Sen benim adıma göz kulak ol, tamam mı?”

Güvenlik görevlisi parayı almadan önce tereddütlü şe-

kilde soluna ve sağına baktı. “Tabii, efendim...”

Emma’ya dönüp onun arabadan inmesine yardım etti. Emma ayaklarının üzerine basınca yüzünü ekşitti. “Bana yaslan,” dedi Aidan öne doğru bir adım atarak.

Aidan, bir eli onun belinde, Emına’yı otomatik kapıdan geçirip acil servisin lobisine getirdi. Emma onun elini daha da sıktı ve yüzündeki ifadeden sancının daha da şiddetlendiği belli oluyordu. “Birazcık daha, Em,” dedi.

Hasta kayıt masasında onu bir sandalyeye oturttu. Görevli hemen ilgilenmeyince yumruğunu masaya vurdu. “Pardon ama şu an erken doğum yapıyor olabilir!”

Resepsiyonist başıyla bir hemşireyi işaret etti. “Gidip hemşireyi getireceğiz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Aidan.

Kapıların ardından tekerlekli sandalyeyle bir hemşire geldi. Aidan, Emma’nın ayağa kalkıp tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım etti. Onlarla birlikte içeri gireceği sırada resepsiyonist seslendi. “Biz hasta bilgilerini almadan gidemezsiniz.”

Emma dişlerini sıkarak, “Kadın hastalıkları ve doğum bölümünde zaten ön kaydım var,” dedi.

“O zaman sigorta bilgilerini alana kadar bizimle kalmak durumunda...”

Aidan, Emma ona çantasını verirken çaresizce baktı. “Kartım cüzdanımda.”

Hızla işlemlere başladı. Onların zaten bildiği ümidiyle, kendisi de bilmediği için çoğu yeri boş bıraktı. Emma onun

çocuğunu taşıyor olmasına rağmen onun daha önce büyük bir ameliyat geçirip geçirmediğini ya da çocukken geçirdiği bir hastalık olup olmadığını bilmiyor olması çok ironikti. Kapıyı açmak için tuşlara basarken biri boğazını temizledi.

Gelen güvenlik görevlisiydi. “Siktir!” diye bağırdı Aidan. Bekleme salonundaki birkaç kişi başını kaldırıp ona baktı. Anahtarları almak için elini cebine atıp orada kalan arabasına gitmek üzere güvenlik görevlisinin yanından geçti. Arabayı geri geri çekip boş bir park yerine koyarken lastikler acı acı bağırdı.

İçeri geri dönünce, *Yalnızca Yetkili Personel* yazan kapının tuşuna bastı. Bakışları çaresizce odalarda gezindi. O gün erken saatlere ait bir dejavu yaşarken, hemşirelerden birine el salladı ve o sırada Dr. Nadeen endişeli bir yüz ifadeyle karşısında belirlendi. “Beş numaralı odada,” dedi.

Aidan bunu söylemekten nefret etse de, “Teşekkür ederim,” dedi yarım ağızla.

Kapıyı itip açınca perdenin kapalı olduğunu gördü. Duvarlarda bebeğin kalp atış sesi yankılanıyordu. “Em?” diye seslendi.

“Buradayım.”

Hızla ilerleyip perdeyi kenara çekti. Emma’yı jinekolojik muayene masasında bacaklarıyla bir doktorla görünce donup kaldı. “Aidan,” dedi Emma, onu yan tarafına çağırıp. Sesindeki ısrarlı ifade yüzünden, hemen doktoru geçip onun yanına geldi. Emma’nın elini tutup sıktı.

“Özür dilerim. Belgeleri doldurup arabamı çekmem gerekiyordu.”

“Önemli değil...”

Aidan başını iki yana salladı. “Hayır, önemli... Burada yalnız kalmamalıydın. Bana ihtiyacın vardı.” Başını öne eğip ona baktı. “Yanında olmam gerekirdi.”

“Şimdi buradasın. Önemli olan da bu...”

Aidan elinde olmadan eğilip onu alnından öptü. Hastanede bunu yapmak zorundaydı. Daha geleli yirmi dakika bile olmamıştı ama Emma üzerinde hastane önlüğüyle bir doktor tarafından muayene ediliyordu bile. Bunun durumun ciddiyetinden mi kaynaklandığı, yoksa Dr. Nadeen’in etkisi mi olduğunu merak ediyordu.

Önlüğünde “Dr. Pendleton” yazan doktor masmavi kıyafetleriyle tabureden kalktı. “Kalkabilirsiniz.” Dr. Pendleton masayı onun için geri iterken Emma da bacaklarını masadan indirdi. Doktor plastik eldivenlerini çöpe attıktan sonra, dönüp onlara baktı. “Erken doğum kasılmaları yaşıyor olmanıza rağmen açılmanız yok ve rahim ağzınız hâlâ sağlam.”

Aidan’ın yüzündeki boş bakışı gören Dr. Pendleton “Bunlar iyi faktörler... Bir hemşire çağırıp Turbutaline uygulatacağım ve böylelikle başka yaşamayacaksınız. Sonra da dönüp bebeğin durumunu görmek için sizi ultrasona alacağım. Kalp atışlarından biraz heyecanlanmış gibi duruyor ama bu, kasılan rahim duvarından da kaynaklanıyor olabilir.” Kapıya yöneldi. “Şu an durumunuz stabil olduğundan sizi daha sonra kontrole geleceğim.”

Aidan'ın bacakları onu daha fazla taşımayacak gibi geliyordu, o nedenle yatağın yanındaki sandalyeye oturuverdi. Rahatlamıştı. Şu an için Noah ve bu vesileyle de Emma iyi olacakmış gibi görünüyordu.

“Şükür sana Tanrım,” diye mırıldandı Emma.

Kapının dışında bir tartışma yükseldi. Aidan tam, “Bu da,” diye başlamıştı ki Casey ve Connor içeri daldı.

Altıncı Bölüm

“Em!” diye bağırdı Casey, yatağın yanına koşup. Kollarını Emma’ya dolayıp sımsıkı sarıldı. “Ne dediler?”

“Şimdilik iyiyim, Noah da iyi... Erken doğum sancısı ama durdurabilecekler.”

Casey ve Connor sesli birer nefes verdiler. “Tanrı’ya şükür,” dedi Connor.

Turbutaline yapmak üzere içeri bir hemşire girdi. Başını onaylamaz şekilde iki yana sallayıp herkese tek tek baktı. “Odada bu kadar kalabalık olmamalısınız. Dinlenmeniz ve rahatlamanız gerek...”

“Lütfen onları göndermeyin. Beni rahatlatıyorlar,” diye karşı çıktı Emma.

Emma’nın serum hortumuna şırıngayı batırmadan önce çık cıkladı. “Dr. Pendleton burada bu kadar kişi olmasından, sizi rahatsız etmelerinden hiç hoşlanmayacak ve birazdan ultrason için yanınıza gelecek...”

“Biz de o zaman dışarı çıkarız,” dedi Casey diplomatik bir cevap verip.

“Evet, seni zora sokmak istemeyiz,” diye katıldı Connor da.

Aidan bir şey demeyince Casey ona ters bir bakış attı.

“Ben, Emma ve oğlumla kalacağım,” diye cevap verdi.

“Her neyse,” dedi Casey kapıya doğru giderken. O ve Connor kapıdan çıkacağı sırada Dr. Pendleton içeri girdi. İki de kendilerini geri çekip duvara yaslandı. Selam vermeden, odanın kalabalıklığıyla ilgili tek laf etmeden doğru-
dan ultrasona yöneldi. Emma, Noah’ı ekranda görünce biraz rahatladı. Şükür ki nabızı yavaşlamaya başlamıştı. “Görünen o ki biraz daha içeride kalmayı planlıyor,” dedi Dr. Pendleton makineyi kapatmadan önce.

Doktor ayağa kalktı. “Her şey iyiye doğru ilerlediğine göre, bir hafta, hatta iki hafta kadar yatak istirahatinde ısrarcı olacağım. Uzanabilir ya da oturabilirsiniz ama ayaklarınız ancak tualete giderken yere inecek... Banyoda da bir oturak kullanmanızı öneriyorum. Anlaşıldı mı?”

Emma ağzını açtı. “Ama benim işim...”

Dr. Pendleton onu susturmak için parmağını havaya kaldırdı. “Bayan Harrison, şu an durumu kontrol altına aldığımızı ve durumunuzun iyi olduğunu biliyorum ama hamileliğinizin stabil seyredebilmesi için önümüzdeki on gün kendinize dikkat etmelisiniz.”

“Anladım,” diye mırıldandı, tüm vücuduna iğneler misali saplanan paniği dindirmeye çalışarak.

“İşyerinize vereceğiniz rapor için gerekli evrakları dolduracağım. Şu an en önemli şey sizin istirahat etmeniz ve stres seviyenizi azaltmanız. Artık erken doğum istemiyoruz.”

“Hastanede ne kadar kalmam gerekiyor?” diye sordu Emma titreyen sesiyle.

“Bu gece sizi tutmak isterim, yarın eve gitmekte serbestsiniz. Sizi üst kata taşımak için gidip durumu kontrol edeyim.”

Dr. Pendleton odadan çıktıktan sonra Emma’nın duyguları kontrolden çıktı. Noah’ı kaybetmemiş olmasına sevinmekle, onun hayatının hâlâ tehlikede olduğunu bilmek arasında gidip geliyordu. Bu onun kaldırabileceğinden çok fazlaydı ve muslukların açılmasına engel olamadı. Dudaklarından sessiz bir ağlama duyulunca hem Casey hem de Aidan onu rahatlatmak için yanına koştu. Casey, Aidan’ı dirseğiyle kenara itip ona yaklaşmasına engel oldu.

Aidan bıkkın şekilde homurdandı. Casey onu görmezden geldi ve Emma’nın elini tuttu. Sıkıca tutup ona güven verici bir gülümsemeyle baktı. “Ağlama, Em... Her şey yoluna girecek... Çoğu kadının hamilelikte bir süre yatak istirahati yapması gerekir ve sonra hamileliklerinin geri kalanı tamamen normal seyreder.”

Hıçkırıklarının arasında, “Umarım öyledir,” diye cevap verdi.

“Ben biliyorum. Seni de sabah ilk iş büyükannene götüreceğim, o seni bu süreçte iyi eder.”

Emma yanaklarından yaşlar süzülürken başını iki yana

salladı. “Büyükanne gidemem. Büyükbabam geçen hafta kalça protezi ameliyatı oldu ve zaten ona bakıyor. O yaşta, ona daha fazla stres yükleyemem.”

Aidan boğazını temizledi ve Emma’nın karşısına geçebilmek için Casey’nin yanından geçti. “Sen benimle eve geliyorsun. Sana ben bakacağım.”

Casey’den bir homurtu yükseldi. Parmağını Aidan’ın göğsüne dayamak için elini Emma’nın elinden çekti. “Ölümü çiğnersin ancak!”

Aidan’ın kaşları kalktı. “Anlayamadım?”

Casey’nin burnundan alevler çıkıyordu. “Aklını kaçır-dın herhalde! Ona *sen* mi bakacaksın? Onun bu durumda olma sebebi sensin!”

Aidan yüzünü buruşturdu. “Emma son birkaç haftanın üzerine bugün de babamın durumunda çok fazla stres yaşadı.”

“Sakin bunu başkasının üzerine atmaya filan kalkma!”

“Bak, hepimiz her şeyi sıçır batırdığımızı biliyoruz! Hem de fazlasıyla... Her şeyi geri alabilmek için neyim var neyim yok vermeye razı olsam da yapamam... Ama telafi edebilirim ve Emma’ya onu ne kadar önemsedığimi kanıtlamanın yollarından biri de en çok ihtiyacı olduğu zamanda ona bakmak...”

Emma, Aidan’ın sözleri üzerine yutkundu. Bağlı olduğu sayısız monitörlerden birinin hızlanan kalp atışları yüzünden bozulacağından emindi. Ona bakmayı teklif etmesi ve bunu gerçekten de söylemesi onu şoka sokmuştu. Bu kadar has-

sasken, yıpranmış sinirlerinin onun kendisine bu kadar yakın olmasına nasıl izin vereceğini tahmin bile edemiyordu. Sonunda başını iki yana salladı. “Bana kalırsa...” diye başladı.

Mavi gözlerinde çelik gibi sağlam bir kararlılık vardı. “Bu konu tartışmaya kapalıdır.”

Casey burnundan soluyordu. “Bak sen şuna! Elbette ki tartışmaya *açık!* Eğer biri Em’e bakacaksa, o benim, mankafa!”

Aidan’ın yüzü öfkeyle bulutlandı ve Emma onun gerçekten de kendini kaybedeceğinden korkuyordu. Dişlerini sıkıp Casey’ye doğru eğildi. “Karnındakinin *benim* çocuğum olduğunu unutuyorsun galiba. O benim sorumluluğumda... Şu dünyada benim için hiçbir şeyin oğlumdan daha önemli olmadığına inansan iyi edersin...”

Casey ona bakıp, “O kevaşeyle yatarken Noah’ı düşünmemen çok acı,” diye tersledi.

Aidan’m homurdanması üzerine Connor aralarına girdi. “Tamam, yeter!” Başını iki yana salladı. “Lanet olsun, ikiniz de Em konusunda sidik yarıştırmayı bırakın artık. Biraz durup onu ne kadar üzdüğünüzü düşünür müsünüz?”

Aidan ve Casey Connor’a baktılar, sonra da Emma’ya döndüler. Onların bakışıyla Emma’nın yanakları boynuna kadar kızardı.

Aidan’m yüz ifadesi yumuşadı. “Özür dilerim, Em. Seni üzmem istemiyorum. Ben sadece...” Elini koyu sarı saçlarına götürdü. “Ben sadece Noah ve sana benim bakmama izin vermeni istiyorum.”

Sözcüklerindeki içtenlik kalbini yine pır pır ettirdi ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Dudaklarını kemirdikten sonra “İşin ne olacak? Önceki gibi seyahat ederek bana bakamazsm,” dedi.

“Senin gibi ben de izin alacağım.”

Emma gözlerinin fal taşı gibi açılmasına engel olamadı. “Bunu yapar mısın?”

“Elbette yaparım. Bana ihtiyacın var.” Aidan yatağa biraz daha yaklaştı.

“Ama senin pozisyonunda bunu yaparlar mı? Yani evli olmak gibi değil bu...”

Aidan omuzlarını silkti. “Vermezlerse de işi bırakırım. Sen ve Noah benim için işten çok daha önemlisiniz.”

Casey oflayarak kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. “Ya mini etekli bir şıfıntı görünce libidon patlarsa ne olacak? Yine onu bırakacak mısın?”

“Case,” diye yalvardı Emma ve aynı anda Aidan da “Sakın oraya girme!” dedi.

“Gerçekten de onun bunu yapmasına izin vermeni anlayamıyorum. O senin kalbini kırdı, Em!” diye bağırdı Casey, çaresizlikle kollarını iki yana savurarak.

Emma içini çekti. “Evet, ne yaptığının gayet farkındayım. Ama şu an, onun teklifini kabul etmekten başka bir seçenek göremiyorum.” Sonra Aidan’a döndü. “Evim taşınma yüzünden enkaz gibi... Sende kalmak zorundayım.”

Aidan’ın parlayan gülümsemesi kalbinde kalan diğer

buzları da eritmişti. “Elbette ki kalabilirsin. Alt katta olduğu ve banyoya en yakın oda olduğu için seni benim yatak odama yerleştiririm.”

“Teşekkür ederim. Bazı eşyalara ihtiyacım olacak. Casey, Aidan’la gidip ihtiyacım olan şeyleri alabilir misin?”

Casey’nin gözleri sanki Emma ondan dünyanın hâkimi olması için şeytana yardım etmesini istemiş gibi yuvalarından fırladı. “Bırak senin eşyalarını toplamaya yardım etmesini, onunla aynı odada olmaya bile tahammül edemiyorum.”

Emma gözlerini devirdi. “Peki o zaman, sen çocuk gibi davranmaya devam et... Connor’un bunu memnuniyetle yapacağından eminim.”

“Elbette ki, Emmie Lou,” diye cevap verdi Connor, Aidan’ın sırtına vurarak. Yüzünü buruşturmasından Emma, Connor’un gereğinden daha hızlı vurduğunu anlamıştı.

“Minnettar kalırım, Connor,” diye cevap verdi Emma. Doğrudan Aidan’a bakarak, “Sadece temel şeyler... Çok kalmayacağım,” dedi.

Aidan’ın dudak kenarları, halinden memnun bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Göreceğiz.”

“Korkunçsun,” diye mırıldandı.

“Tamam o zaman, gidip işe koyulsak iyi olur. Böylelikle sabah taburcu olduğundan her şey hazır olur,” dedi Connor.

Aidan başını salladı. “Kulağa hoş geliyor.”

Casey uzun bir iç çekişten sonra, “Pekâlâ, sizinle geliyorum,” dedi.

“Ciddi misin?” dedi Connor ve Aidan aynı anda.

“Evet,” diye tersledi.

Connor elini havaya kaldırdı. “Peki, sen bilirsin.”

“Görelim bakalım. Üçümüz arasında tek vajinası olan ve Em’in ne isteyeceğini bilen benim, bana ihtiyacınız olacak...”

Connor suratını buruşturup “Evet, onu en uzun süredir tanıyan da benim ve...”

“Senin de vajinan var sayılır aslında?” dedi Casey gülerek.

“Yok, lanet olası, yok!”

Emma kahkaha attı. “Şunu kesip gidecek misiniz artık?”

“Dostum, şimdiden patronluk taslamaya başladın,” dedi Connor sırtarak. Aidan’ı dürttü. “İki haftalık eğlence seni bekliyor, Köle Çocuk...”

Aidan kıkırdadı. “Sorun değil, Emma beni dilediğince kullanıp sömürebilir. O mutlu ve sağlıklı olduğu sürece istediği her şeyi yaparım.”

Connor bir an Aidan’a baktı ve başını iki yana salladı. “Evet, çok fena aşk böceği olmuşsun. Çok, çok fena...” Emma’ya döndü ve göz kırptı. “Yarın görüşürüz, Emmie Lou.” Eğilip ona sarıldı ve onu öptü. Geri çekilmeden önce de kulağına fısıldadı. “Onu zorla, Em ama ona şans da ver.”

“Denerim.”

Connor, Casey’yle yer değiştirdi ve o da Emma’ya sıkı sıkı sarıldı. “İşim bitince gelip gece yanında kalacağım,” dedi Casey.

Emma başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, ben iyiyim.

Sadece bir gece... Hastanede geceler geçirmemiş insan değilim. Sadece yatağın diğer tarafına alışkınım.”

“Emin misin? Nate bu gece nöbette, o nedenle sorun değil.”

“Eminim, sabah gelirsin ya da yarın eve uğrarsın.”

Casey’nin vücudu Aidan’ın evine gelme fikriyle kasıldı. “Bakarız.”

Casey gitmek üzere arkasını dönerken kocaman çantasını savurup Aidan’ın hayalarına vurdu. Aidan inleyip öne eğildi, birkaç kez hızla nefes aldı, ardından yutkundu. Kendine gelince kafasını kaldırdı. Mavi gözleri öfkeyle yanıyordu.

Casey ona tatlı tatlı gülümsedi. “Ah, özür dilerim. Ne sakarım...”

Aidan ağzının içinde konuşarak bir şeyler dedi ama Casey’yle kavgaya etmedi. “Haydi,” dedi Connor, Aidan’ı kolundan tutup. Aidan ve Connor kapıdan çıkınca Emma, “Case?” diye seslendi.

Casey arkasına dönüp, “Efendim?” dedi.

Emma ona gülümsedi. “Ona iyi davran, lütfen...”

Casey burun kıvırdı. “Bunu benden nasıl istersin? Ona karşı ne hissettiğimi biliyorsun... Kadın avcısı!”

“Biliyorum ama senin bildiklerinden çok daha fazlası var. Bu yüzden onu biraz rahat bırak...”

Casey dönüp ellerini havaya kaldırdı. “Lanet olsun, Em! Bu kadar iyi ve bağışlayıcı olmak zorunda mısın?”

“Onu affettiğimi söylemedim. Sadece şimdi daha iyi anlıyorum.” Casey’nin şaşkınlığı ikiye katlanan bakışları üzerine Emma, “Bu konuda bana güven,” dedi.

“Tamam, medeni olacağım ama nazik olamam.”

“Medeni olmak onun hayalarına bir daha vurmayacağın anlamına mı geliyor?”

Casey ona şeytani bir gülümsemeyle baktı. “Deneyeceğim demek...”

“Gerçekten dene, olur mu?”

Başını salladı.

“Teşekkür ederim.”

Casey kapıdan çıkmadan önce ona bir öpücük attı. Kafasını yastığa geri koyan Emma pufladı. Tavana bakarken eli de karnına gitti. “Lütfen, Tanrım, lütfen Noah’a iyi bak ve ona bir şey olmasına izin verme... Dünyadaki hiçbir şey onu sağlıklı ve zamanında dünyaya getirmek kadar önemli değil benim için.” Gözlerini kapatır kapatmaz gözünün önüne Aidan gelince hemen gözlerini açtı. “Ve eğer Aidan doğru kişiyse, ona karşı kalbimi yumuşat ya da hayatıma devam etmem için bana bir işaret ver.”

İçeri bir hemşire ve hastabakıcı girince duaları yarım kaldı. “Sizi üst kata taşıma zamanı...”

Hastabakıcı tekerlekli sandalyeyi getirdi ve Emma bacaklarını yataktan aşağı indirdi. Oturduktan sonra da hastane önlüğünün bacaklarına gelen kısmını düzeltti. Asansörle üçüncü kata kısa bir yolculuk yaptılar. Patrick’in hangi katta

olduğunu merak etti. Oda numarasını not etti ki Casey'ye mesaj atabilsin, bir de Aidan'a.

Yatağa yerleşirken güler yüzlü, orta yaşlı bir hemşire içeri girdi. "Ben Connie ve eğer bir şeye ihtiyacınız olursa bana söylemeniz yeter..."

Emma gülümsedi. "Teşekkür ederim. Sağ olun..."

Connie ve hastabakıcı gidince, Emma kafasını dağıtmak için televizyonu açtı. *I Love Lucy*'nin tekrar gösterimlerinden birini izlerken hafifçe kapı tıklatıldı.

"Efendim?" diye seslendi, gelenin kim olduğunu merak ettiği için kaşlarını çatıp kapıya bakarak.

Kapı hafifçe aralandı ve Pesh içeri kafasını uzattı. "Selam..."

Emma'nın ağzı açık kaldı. Görmeyi en son beklediği insan oydu. Yatakta doğruldu ve saçlarını düzeltti. Bir yandan da o kadar ağlamaktan gözlerinin altı mosmor mu diye endişe etti. "S-selam..."

Pesh odaya girerken parmağını havaya kaldırıp cık cıkla-maya başladı. "Bay Fitzgerald'dan altta kalamazdım, değil mi?"

Emma kahkaha attı. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Pesh yatağın yanındaki sandalyeye doğru ilerlerken "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii..."

Yüzündeki neşe dolu ifade birden ciddileşti. "Bilgisayar ekranında senin adını görünce ne kadar endişelendiğimi anlatamam." Başını iki yana salladı. "Demek ki kendine iyi

bakman gerektiğini söylediğimde haklıymışım, değil mi?”

“Ne yazık ki evet... Ama bu sadece bugünden kaynaklı bir şey değil...” Emma kucağındaki standart hastane battaniyesine baktı. “Sanırım son üç haftanın da bunda etkisi var.”

“Bay Fitzgerald’ın oğluyla yaşadığın ilişkinin bunla bir ilgisi var mı?”

Emma kafasını kaldırıp Pesh’e baktı. “D-dur bir dakika, sen nereden...”

Ona anlamlı bir bakış atıp, “Uzun hikâye,” dedi.

“Benimki de öyle,” diye karşılık verdi Emma, acı bir kahkahayla. Oluşan gergin hava üzerine Emma konuyu değiştirmeye çalıştı. “Ben bugünkü işin bitip de eve gittiğini sanmıştım. Beni getirdiklerinde, *keşke doktorum sen olsan*, diye geçirmiştim içimden. Dr. Pendleton’ın hastalara karşı tutumu biraz eksik...”

“Bunun için özür dilerim.”

“Onun huysuz biri olması senin suçun değil.”

“Ama seninle onun ilgilenmesi benim suçum...”

“Ne?”

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. “Seni benim dosyama yazmışlardı ama seni görmesini ondan ben istedim.”

Emma şaşırdı. “Ama neden?”

Pesh başını öne eğip, “Çünkü seni ileride de görmek istediğimi biliyorum ve seni benim... bunun ikimiz için de rahatsız edici olacağını düşündüm.” Bronz yanakları pembeleşmeye başladı, yutkundu. “Yani seni fiziksel olarak muayene etmemin.”

Emma, Dr. Pendleton kendisini ne kadar detaylı bir muayeneye tabi tuttuğunu düşününce ne demek istediğini anladı. “Ah,” diye mırıldandı.

Sandalyesinde öne eğildi, siyah gözleri ısıltı ısıldı. “Seni daha yakından tanımaya çalışan, aşağılık bir herif filan olduğumu düşünmeni istemem. Konuyu ilk açan Bay Fitzgerald’dı.”

Emma’nın gözleri dehşet içinde açıldı. “Gerçekten öyle mi yaptım? İkimiz de toparlanınca ona bunun hesabını soracağım!” Pesh’in omuzları çökünce, Emma onu söyledikleriyle aşağıladığı düşüncesiyle kendini berbat hissetti. “Ah, Pesh, özür dilerim. Bu seninle çıkmam demek değil...”

Gözleri umutla parladı. “Gerçekten mi?”

“Evet... Sadece Patrick’in böyle bir şey yaptığına inanmıyorum.”

“Senle oğlu arasında yaşananlar yüzünden mi?”

“Evet, üstelik bir de acil serviste yatıyor olması var. Çöpçatanlık için çok da doğru bir zaman değil.”

“Sanırım senden ‘güzel’ diye bahsedince onun aklına bu fikri ben soktum.”

Emma’nın yanakları bu iltifatla pembe pembe oldu. “Teşekkür ederim.”

Pesh ellerine bakarak, “Bay Fitzgerald’dan senin telefon numaranı almak, hiç tanımadığım birine güzel demek bana göre şeyler değil... Eminim iş arkadaşlarımdan hiçbiri böyle şeyler yaptığıma inanmayacaktır.”

“Gerçekten mi?”

Pesh başını salladı. “Gerçek şu ki uzun zamandır hiçbir kadına karşı böyle tepkiler vermemiştim.”

“Öyle mi?”

Uzun, siyah kirpiklerinin arasından baktı. Gözlerinde acı vardı. “On sekiz ay önce anevrizma sebebiyle karımı kaybettim.”

Emma, “Çok üzüldüm,” dedi.

“Doktor olup da hayatta en çok sevdiğin kadını kurtramamanın nasıl bir çaresizlik olduğunu bilemezsin.”

“Kaç yaşındaydı?” diye sordu Emma ister istemez.

“Otuz beş...”

“Çok gençmiş.”

Pesh başını salladı. “Jade üç yaşındayken evlat edinilmiş. Onu evlat edinen anne ve babası da tıbbi geçmişini bilmiyordu. Öğrendiklerime göre, eğer işaretleri ve ilgili belirtileri bilseydik bu önlenabilir bir şeymiş.”

Onun acı dolu yüz ifadesi karşısında Emma elini uzattı. Pesh minnettar bir gülümsemeyle elini tutarak. “Hayatının aşkını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.”

Pesh’in siyah saçları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Bilir misin?”

Emma başını salladı. “Beş yıl önce nişanlım, bir trafik kazasında hayatını kaybetti.”

“Çok üzüldüm.” Odayı garip bir sessizlik kapladı. Sonunda Pesh hafifçe başını iki yana salladı. “Hmm, senin kaybettiğin nişanlın, ayrılığın ve benim de dul olmam bir araya

gelince trajik bir çift oluruz, değil mi?”

“İnsanlar hayatlarına devam ediyor,” dedi Emma yumuşak bir ses tonuyla. Ama söylediklerini tarttığında, Travis’ten çok Aidan’ı düşündüğünü fark etti. Dua ederken söylediği işaret Pesh miydi? Yoksa üç aydır yaşadığı onca şey kafasını mı karıştırmıştı?

“Jade’i kaybettikten sonraki on sekiz ay sonra başka bir kadınla görüşmek isteyeceğimi tahmin bile etmemiştim.” Emma’ya gülümsedi. “Ta ki bugüne kadar...”

“Ama neden ben?”

“Neden olmasın?”

“Şu an altı aylık hamile olduğumun farkındasın, değil mi?”

“Bay Fitzgerald’ın oğlu bunu söylediğinde ona ne dediysem, sana da aynısını söyleyeceğim.”

Aidan’ın adı geçince Emma’nın yanakları kızardı. Patrick, Aidan ve Pesh arasında nasıl bir konuşma geçtiğini hayal etmek bile istemiyordu. Sıkıntısı, Pesh elini sıkınca yarıda kaldı. “Hamile olman güzelliğini ya da içindeki iyiliğin yüzüne vurmasını engellemiyor.”

Gözlerini kırpmadan, nefes bile almadan, şaşkınlık içinde ona baktı. Bu kadar yakışıklı, başarılı, şefkatli bir adamın, başka bir adamın çocuğuna altı aylık hamileyken onunla flört etmesi nasıl mümkün olabilirdi? “Pesh, gurur okşayıcı iltifatların için teşekkür ederim ama hayatım şu an çok karmaşık...”

“Ve ben de bu hayranlık itirafımla sana hiç yardımcı olmuyorum, değil mi?”

Emma acı acı gülümsedi. “O kadar çok şey yaşamışsın ki, artık gerçek mutluluğu hak ediyorsun. Dürüst olup, sana şu an verebileceğim bir şey olmadığını söylemek zorundayım.”

Pesh düşünceli şekilde başını bir yana eğdi. “Arkadaş olarak birbirimizi tanımaya başlasak ve sonrasında nereye gittiğine baksak? Önümüzdeki birkaç hafta dışarı çıkamayacağımı biliyorum, o nedenle gelip ev vizitesi yapabilirim. Bilirsin işte, genel durumunu kontrol etmek gibi...” Yüzünü buruşturdu. “Kulağa sapıkça geliyor, değil mi?”

“Hayır, ben...”

“Flört etmeyi o kadar uzun zaman oldu ki... Eminim ki ağızından çıkan ya da yaptığım her şey çok sıkıcı geliyor.”

Emma onun göz alıcı yakışıklılıktaki yüzüne baktı ve onun herhangi bir kadına nasıl sıkıcı gelebileceğini merak etti. “Gelmenden ve bana bakmandan memnuniyet duyarım.”

Pesh’in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Gerçekten mi?”

Emma başını salladı. “Birkaç gün içeri kapanıp kaldıktan sonra, yanımda hem bir arkadaş hem de tıbbi uzmanlık sahibi birinin olması hoşuma gider.”

Pesh’in yüzünden halinden memnun bir gülümseme belirdi. “Çok isterim.”

“Ben de...”

Pesh’in belindeki çağrı cihazı öttü. “Sanırım gitsem iyi olacak.” Sandalyeden kalktı. “O zaman bu hafta görüşmeyi iple çekiyorum.”

“Ama nasıl?”

Pesh elini kaldırdı. “Bay Fitzgerald o konuyu zaten halletti.”

Emma gözlerini devirdi ama kendine rağmen gülümsedi. “Neden şaşırmıyorum acaba?”

Pesh kahkaha attı. Bir kez daha onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. “Sen bana kendine çok dikkat edeceğine söz ver, yeter...”

Emma güçlükle nefes aldı ve sadece mırıldanabildi. “Bakacağım.”

Ardından Pesh döndü ve odadan çıktı. Gözden kaybolmadan önce de Emma ona son bir el salladı. Kapının kapanışını duyunca da kafası tekrar yastıklara düştü. Başını iki yana sallayıp, o gün olan bunca şeye inanmadığını söyledi kendi kendine. Eğer bir gün önce muhteşem bir adamın onunla çıkmak isteyeceğini söyleselerdi, onlara akıllarını kaçırdıklarını söylerdi. Aynı şey Aidan’ın akşam yemeğindeki Amy’yle ilgili itirafları ve af dilemesi için de geçerliydi.

O gün yaşadıklarından bitip tükenmiş halde gözlerini kapadı ve bütün kontrol dışı düşünceleri ve korkuları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Yedinci Bölüm

Sabaha karşı saat üçte, Emma'nın dolan idrar kesesi onu uyandırdı. Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttığı sırada donup kaldı. Aidan'ın sandalyede uyuyakalmış olduğunu görünce içi sımsıcak oldu. Yalnız kalmasın diye gece gelmiş olmalıydı. Onun gerçekten de kendisini bu kadar düşünmüş olduğunu görünce kalp atışları hızlandı. Yatağın kenarına oturup Aidan'ı izlerken, Pesh'e dair aklındaki tüm düşünceler yok olup gitti.

Boynu yamuk duruyordu ve bu yüzden çok ağrı çekeceğini biliyordu. Emma uyuşmuş ayaklarının üzerine kalktı ve ona doğru eğildi. "Aidan," dedi alçak sesle, elini onun yanına koyup.

"Hımm?"

"Uyan..."

Gözlerini birden açtı ve yerinden o kadar hızlı fırladı ki az kalsın Emma'nın üzerine düşecekti. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

Emma gülümsedi. "İyiyim. Tuvalete gitmem gerek, sen de bu şekilde uyursan boynun kırılabacak..."

Yüzünü buruşturup omuzlarını oynattı. “Hemşireye bir tane yatak lazımlığı getirtmeliyiz, yerinden kalkmamalısın.”

Emma homurdandı. “O kadar da çaresiz değilim, çok teşekkürler...”

Gözlerinin içi güldü. “Seni taşımamı ister misin?”

“Tabii ki hayır! Müstakbel bakıcımın beni kaldırmak isterken fıtık olmasını istemem.”

“Em, sen beni fıtık edemezsin,” diye cevap verdi.

“Her neyse,” dedi banyoya doğru ilerlerken. İşi bittikten ve ellerini yıkadıktan sonra dışarı çıktığında Aidan tekrar uyumuş ve hafifçe horluyordu.

Başını iki yana sallayıp yatağa yattı. Daha yeni gözlerini kapamış gibiydi ki yanağını ısıtan bir nefes hissetti. “Em, uyan hayatım...”

Gözkapaklarını kırıştırtarak açtı ve Aidan’ı gördü. “Saat kaç?”

“Altı... Ameliyattan önce babamın yanına gittiğimi söylemek istedim sana.”

“Tamam... Ona onu sevdiğimi ve onun için dua ettiğimi söyle.”

“Söylerim.” Bir an tereddüt etti ama sonra onu alnından öptü. “Seni bırakıp gitmekten nefret ediyorum.”

“Hayır, babanın yanında olman gerek...”

“Mümkün olduğunca çabuk döneceğim.”

Emma başını salladı. Kapıya doğru döndüğünde “Aidan, dur,” dedi.

Aidan kaşlarını kaldırıp döndü, ne diyeceğini merak etti.

“Dün gece benimle kaldığın için teşekkür ederim. Beni yalnız bırakmamış olman çok anlamlıydı.”

Aidan gülümsedi. “Teşekkür etmene gerek yok ama yine de rica ederim.”

Kapıyı kapattıktan sonra Emma kendini yastığa bıraktı. Hemen uykuya dalıp sabah kahvaltısı tepsileri arabamn üzerinde tıngırdarak içeri girene kadar da uyanmadı. Sabah öğünüyle birlikte sağlık durumunu kontrol etmek üzere bir de hemşire geldi. Emma lastik gibi hastane pastırmasını ve fazla pişmiş yumurtasını zorla yemeye çalışırken odasının kapısı açıldı. “Günaydın gün ışığı!” dedi Casey içeri girerken.

“Günaydın.”

“Evine giderken giymen için rahat bir şeyler getirdim sana... sanırım o kadın avcısının evine giderken demeliydim.”

Emma gözlerini devirdi. “Nasıl geçti dün gece?”

“İyi... Onu sakatlamamayı ya da kanını dökmemeyi başardım.”

“Herhangi bir fiziksel zarar vermediğine sevindim. Manevi anlamda da rahat bıraktın mı onu?”

Casey sandalyeye otururken homurdandı. “Ona en fazla beş kelime etmişimdir.” Odaya göz gezdirdikten sonra, “Lafı geçmişken bahsetmişken, o kadın avcısı nerelerde bu sabah?”

Emma cevap vermeden önce kendi kendine söylendi. “Patrick’in operasyonunun nasıl gittiğine bakmak için kız kardeşlerinin yanında...”

“Aa, anladım.”

Casey’ye, Aidan’ın gece gelip onun yanında kaldığını

söyleyeceği sırada Pesh odaya girdi. “Günaydın... Mesaimen başlamadan önce nasıl olduğuna bakmaya geldim.”

Emma Casey’nin yüz ifadesini görünce kahkaha atmak için kendini zor tuttu. Ağzı açık, gözleri fal taşı gibi kalan Casey’nin, tepeden tırnağa süzduğu adamın görünüşüyle adeta sarhoş olmuştu. Casey onu izlerken Pesh de elini uzattı. “Ben Dr. Alpesh Nadeen...”

“C-Casey Turner,” diye cevap verdi.

“En yakın arkadaşım,” dedi Emma, Casey ona bakıp dururken.

“Tanıştığımıza çok sevindim.” Casey’nin önünden geçip Emma’nın yanına geldi. “Çok uygun bir davranış olmasa da bu sabah senin dosyana gözücüyle bir baktım.”

“Tam bir sapıksın sen,” diye dalga geçti Emma.

Pesh sırtıttı ve sırtınca gamzeleri göründü. “Orada yazana göre her şey iyi gözüküyor. Önümüzdeki on dört gün boyunca rahat olursan, hamileliğin geri kalanında gayet iyi olacaksın.”

“Umarım.”

“İnan buna... Her şey iyi olacak.” Bir kez daha çağrı cihazı konuşmalarını böldü. Pesh cihaza bakıp yüzünü buruşturdu. “Aşağı insem iyi olacak...”

“Uğradığın için çok teşekkür ederim.”

Pesh başını salladı. “Yarın konuşup akşam yemeği planlarımızı ayarlarız.”

“Akşam yemeği mi?”

Kaşlarını kaldırıp ona baktı. “Gelip seni kontrol edip,

sonra da evden gideceğimi düşünmüyordun, değil mi?”

Bu ima üzerine Emma'nın yanakları kızardı. “Şey, hayır ama...”

Pesh elini kaldırdı ve gülümsedi. “Bunu sonra konuşuruz.” Casey'ye döndü. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Evet, ben de öyle,” diye cevap verdi, giderken gözlerini onun kalçasından alamayıp. Yalnız kaldıkları anda da hemen Emma'ya döndü. “Tanrı aşkına, Em! Bu Dr. McDreamy Bollywood'un kim olduğunu bana anlatmak için beş saniyen var!”

Emma kahkaha attı ve ardından Casey'ye her şeyi anlattı. Bitirdiğinde de Casey yavaş yavaş başını iki yana salladı. “Vay canına... yani... sadece *vay canına!*”

Emma hayallere dalıp içini çekerken, “Bir de bana sor,” dedi.

“Yani ona bir şans mı vereceksin?”

Emma omuzlarını silktili. “Olabilir.”

“Bence böyle bir adam ‘olabilir’den çok daha fazlasını vaat ediyor.” Casey dönüp Pesh'in dakikalar önce çıktığı kapıya baktı. “Yani, inanılmaz hoş görünüyor olması bir kenara, bu adam şefkatli ve düşünceli... Bağlanma fobisi olan o bok çuvalının tam tersi...”

“Zaten çok stresliyim, Case. Şu an olası bir yeni ismi bu işe bulaştıramam...” Casey karşı çıkmak istediği sırada Emma başını iki yana salladı. “Ayrıca Aidan'ı bırakmaya hazır olduğumdan da emin değilim.”

Casey gözlerini devirdi. “Ciddi misin? O kadın avcısına olan hislerin yüzünden olası bir ruh eşini geri mi tepeceksin?”

“Aidan benim çocuğum babası... Sırf bu yüzden onu hep seveceğim ama aramızda bundan çok daha fazlası var.” Casey’nin yüzünü ekşitmesi üzerine, “Burada siyah ve beyaz diye net bir ayrım yok, Case. Her şey gri... Ona hissettiklerimin yanında, son yirmi dört saattir tavırları çok sevecen... Bana bakmak için işini riske atıyor. Yalnız kalmayayım diye gece buraya dönmüş. Benden af dileniyor. Bunu görmezden gelemem.”

Casey’nin omuzları düştü. “Senin incindiğini görmek istemiyorum.”

“İstemediğini biliyorum. İnan bana, ben de istemiyorum. Ama en azından onun denemesine izin verip ne olacağına bakmam gerek, yoksa bundan daima pişmanlık duyacağım.”

Casey karşı çıkmaya başlamıştı ki Emma’nın telefonu titreyince durdu. Emma telefonuna baktı. “Aidan yukarı geliyormuş.”

Casey burnunu büktü. “Ben de gitsem iyi olur, yoksa işe geç kalacağım.”

“Ben yokken kaleyi koru...”

Casey sırttı. “Koruyacağım. Sen de kendine ve Bay Noah’a çok iyi bak ki, mümkün olduğunca çabuk geri dönebilesin.”

Emma gülümsedi. “Denerim.”

Casey öne eğildi ve Emma’ya sarılıp onu öptü. “Çok geçmeden seni görmeye geleceğim.”

“Güzel...”

Casey kapıya doğru giderken Aidan hızla içeri girdi. Casey’den ve çantasından mümkün olduğunca uzak durarak geçti. “Sakin ol, Koca Babacık, senin oğlanlar bu sabah güvende...”

Aidan rahatlayıp içini çekti. “Bunu duyduğuma sevindim. Hâlâ dün gecenin travmasını atlatabadılar.”

Casey arkasını dönerek Emma’ya göz kırptı. “Hoşça kal...”

Emma, Aidan’a dönmeden önce el salladı. “Patrick nasıl?”

“İyi,” diye karşılık verdi Aidan.

Emma rahatlayıp iç çekti. “Tanrı’ya şükür.”

“Odaya gelir gelmez ilk sorduğu şeyin sen olduğunu bil-sen mutlu olursun.”

Emma’nın gözleri doldu. “Gerçekten mi?”

Aidan başını salladı. “Sana ve Noah’a sevgilerini yolladı, kendini dışarı atar atmaz da sizi görmeye geleceğini söyledi.”

Emma kahkaha attı ve gözlerini sildi. “Ne kadar tatlı...”

“Evet, tatlılık Fitzgerald DNA’sında var, özellikle de erkeklerinde,” diye espri yaptı Aidan.

Emma ona sert bir bakış attı. “Bu kadar ukala davranmak için biraz erken, değil mi?”

Bir hemşire, Emma’nın taburcu olabileceğine dair kâğıtlarla birlikte içeri girdiğinde Aidan kıkırdıyordu. Emma her şeyi imzaladıktan sonra Aidan, “Sanırım bu artık yola koyulabiliriz demek, ha?” dedi.

Emma başını salladı ve yataktan kalktı. “Üzerimi değiştirip saçlarımı tarar taramaz.”

Aidan’m kaşları kalktı. “Üstünü değiştirirken çok ayakta kalma... Küvetin kenarına ya da klozete otur.”

Emma oflayıp pufladı. “Senin evine gidince de böyle aşırı korumacı mı davranacaksın?”

Aidan başını salladı. “Evet, en azından Noah ve senin sağlığının artık tehlikede olmadığından emin olana kadar.”

Bıkkınlığı samimiyeti karşısında biraz azaldı. “Tamam, tamam, giyinirken oturacağım.”

Banyoya girer girmez büyük bir keyifle hastane önlüğünü çıkarıp Casey’nin getirdiği yoga pantolonunun ve uzun kollu tişörtü giydi. Saçlarını arkasından bağlayıp atkuyruğu yaptı.

İşi bitip de dışarı çıktığında bir hemşirenin onu tekerlekli sandalyeyle beklediğini gördü. Aidan, Casey’nin getirdiği çantayla Emma’nın el çantasını alırken, Emma da sandalyeye oturdu. Ardından hemşire onu koridora çıkarıp asansöre kadar götürdü. “Taburcu kâğıtlarınızdaki yapmanız ve yapmamanız gerekenler kısmını okuyun. Ayrıca bir daha ne zaman doktora gelmeniz gerektiği de orada yazıyor.”

Emma’ya kalmadan Aidan cevap verdi. “Okumasını sağlayacağım.”

Hemşire Aidan’a ağız dolusu gülümsedi. “Ona çok iyi bakacağınızdan eminim.”

“Evet, hanımefendi... Ona itinayla bakacağım.”

Emma ona bakmak için başını kaldırdığında Aidan da göz kırptı. Alt katın lobisine indiklerinde hemşire “Kocanız gidip arabayı getirirken bir biraz burada bekleyeceğiz.”

Aidan kalakalınca Emma boğulur gibi bir ses tonuyla “Ee, tamam,” diyebildi.

Aidan otoparka doğru koşmadan önce yan gözle ona baktı. Arabayı alıp dönmesi çok sürmedi. “İyi şanslar,” dedi hemşire arabanın kapısını kapatırken.

“Teşekkürler,” diye cevap verdi Emma. Hemen emniyet kemerini takıp Aidan’a döndü. “Peki o zaman...”

Otoparktan çıkarlarken Aidan “Seni görmek için sabırsızlanan biri daha var,” dedi.

“Öyle mi?”

Gözünü yoldan çekip Emma’ya sırttı. “Beau...”

Emma kahkaha attı. “Umarım onu dün gece evine getirmişsindir.”

“Onun evi, senin evin sanıyordum?”

“Asıl evi...”

“Aa, o zaman evet, getirdim. Elbette ki bütün odaları dolaşıp seni aradı.”

“Zavallı bebeğim...”

“Seninle yatağını ve kalan yemeklerini paylaşmak için hazırdır.”

Emma sırttı. “Yalnız uymaktan nefret ediyorum, o yüzden ben de yatak arkadaşımı geri alacağım için heyecanlanıyorum.”

Aidan bir şey söyleyecek oldu ama sonra durdu.

“Ne oldu?” diye sordu Emma.

“Bir şey yok...”

Söyleyeceği şeyin yatak arkadaşı olarak kendini önermek olacağını sezince üstelememeye karar verdi. Aidan’ın sokağına döndüklerinde Emma’nın yüreği hem mutluluk hem de acı dolu hatıralarla burkuldu. Kapının önüne geldiklerinde Aidan’ın arabasıyla beraber bir araba daha gördüğü akşamı düşünmeden edemedi.

Motoru durdurup Emma'ya baktı. "Beklemek zorunda kalma diye ben kapıyı açana kadar arabada beklemeye ne dersin?"

"Olur," dedi homurdanarak.

Aidan'm yatak istirahati konusunu bu kadar abarttığına inanmıyordu. Bu onu bir an sinir ediyor, hemen sonrasında da içini sevecenlik kaplıyordu. Hormonlarının onu paylamak yerine ona teşekkür etmesini sağlayacağını umuyordu.

Sonrasında bildiği tek şey, Aidan'ın yıldırım hızıyla arabadan inip gittiği ve Emma yavaş yavaş kapıya gidene kadar onun kilidi açtığıydı. "Ayakların da iyi iş çıkardı, Bay Hızlı," dedi.

"Rica ederim."

Beau mutfaktan zıplayarak geldi. "Selam, oğlum, beni özledin mi?" Beau inleyerek burnunu onun karnına sürttü. "Ah, ikimiz de iyiyiz. Rahat olmam gerekiyor sadece," diyerek ona bilgi verdi.

"Rahat olmaktan bahsetmişken, haydi seni yatağına yatıralım."

"Çok sertsin," diye cevap verdi koridorda yürürken.

Aidan'm yatak odasına girdiğinde şaşkına döndü. Büyükannesinin küçük bir kızken ona ördüğü battaniye yatağa serilmiş, anne ve babasının fotoğrafları da gümüş çerçeve içinde komodinin üzerinde duruyordu. Önünde puf olan dinlenme koltuğu da yatağın yanında duruyordu. Şaşkınlığını gizleyemeden ona döndü. "Bu Casey'nin fikri miydi?"

"Hayır," dedi alçak sesle.

Kalbi çılginca atmaya başladı. "Yani bunu sen mi yaptın? Benim için mi?"

“Evet, ben yaptım.” Emma ona bakmaya devam edince, Aidan huzursuz şekilde boynunu ovaladı. “Casey senin ihtiyacın olan temel şeyleri aldı ama ben senin burada kendini daha çok evinde gibi hissetmeni hissettim. Sen uzun süre kalmayacağını söylesen bile...”

Konuşmak bir kenara dursun, nefes bile alamadı. Tanrım, neden bu kadar harika olmak zorundaydı? Ne zaman düşünceli ve şefkatli bir şey yapsa, bu onun içini ısıtmaktan ziyade kalbini kırıyordu. Bu ona, yaptığı o tek hata olmasa, aslında özünde ne kadar iyi ve affedilmeyi hak eden bir adam olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu.

Emma ona doğru belli belirsiz birkaç adım attı. Önünde durup sorgulayan mavi gözlerine baktı. İyice yaklaştı ve ona sarıldı. “Teşekkür ederim, Aidan. Bunun benim için anlamı çok büyük...”

Aidan hemen kollarını ona doladı. Emma gözlerini kapadı ve bu duygunun onu rahatlatmasına, tüm vücudunun sevgiyle kaplanmasına izin verdi. Kulağına değen nefesi içini gıcıklamıştı. “Hoşuna gitmesine sevindim. Seni mutlu etmek için yapabileceğim her şeyi yapmak istiyorum.”

“Bu inanılmaz büyüleyici bir başlangıç oldu.”

“Ne demek...” Sesinde titreyen memnuniyeti duyabiliyordu. “O zaman bir süre dinlenmek ister misin? Ya da istersen sana erken bir öğle yemeği hazırlayayım?”

“Aslında duş yapmak için ölüyorum. İğrenç hissediyorum.”

Aidan başını salladı. “Tıbbi malzemeler satan mağazadan bir oturak aldım. Senin için hazır edeyim onu.”

“Harika, kendimi tekrar sekiz yaşında gibi hissedeceğim,” diye homurdandı, onun peşinden banyoya giderken. Bir an kapıda en sevdiği bornozunun asılı olduğunu ve bankonun üzerinde bütün temizlik ve makyaj malzemelerinin durduğunu görünce durup kaldı.

Aidan klozetin kapağını indirdi ve ona oturmasını işaret etti. “Ayakta kalmaman gerek, unuttun mu?”

Emma içini çekip onun dediğini yaptı ve oturdu. Aidan’ın oturağı hazırlaması çok sürmedi. Suyu açıp sıcaklığı ayarladıktan sonra arkasını döndü. “Tamamdır. Her şey hazır...”

“Teşekkür ederim.”

Emma yerinden kalkmayınca Aidan endişe içinde kaşlarını kaldırdı. “Yardım ister misin?”

Onun kendisini tekrar çıplak göreceği düşüncesiyle birden Emma’nın yanakları yanmaya başladı. Başını iki yana salladı. “Ben hallederim.”

“Peki,” diye cevap verdi Aidan. Aidan dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra Emma’nın parmakları tişörtünün etek ucuna gitti ve donup kaldı. Banyo oturağına bakıp kalmıştı. Annesinin kanserle savaştığı günlere döndü. Annesinin duşa girerken ve çıkarken ne kadar zorlandığı zihninde canlanınca tüyleri ürperdi.

Son yirmi dört saat içinde yaşadıklarına, bir de bu hatıra eklenince duyguları kontrolden çıktı. Hepsinden öte, korku hâlâ içini kemiriyordu. Bu adeta odanın içinde dolaşan ve onun kurduğu, çocuk sahibi olduğu kusursuz hayaliyle alay

eden sessiz bir hayalet gibiydi. Noah'ı kaybetme fikri bile onu ürpertmeye yetiyordu.

Başını ellerinin arasına gömüp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde, hıçkırıklarla tüm vücudu sarsılıyordu. Banyo kapısı aralanınca donup kaldı.

“Em, iyi misin?”

“İyiyim,” diye cevap verdi kendini zorlayarak ama titreyen sesi onu yalanlıyordu.

Aidan içeri girdi. Yavaşça karo kaplı zeminde ilerlerken Emma da hıçkırıklarını gizlemeye çalıştı. Parmaklarının arasından ona bakarken, hâlâ klozette oturuyor olmasından duyduğu endişeli bakışı Aidan'ın yüzünde görebiliyordu. “Neden duşta değilsin?”

“Ben, ee...”

Aidan onun önüne diz çöküp parmaklarıyla çenesini tuttu ve başını kendine bakacak şekilde yukarı kaldırdı. “Em, ağlamayı bırakmalısın. Senin için de, Noah için de iyi değil bu...”

“Özür dilerim,” dedi hırıltılı bir fısıltıyla.

Diğer elini de yanağına götürmek üzere kaldırdı. “Özür dilemene gerek yok. Artık yanımdasın ve her şey düzelecek.”

Emma başını iki yana salladı. “Görmüyor musun? Hiçbir şeyin düzeldiği yok!”

“Biliyorum ama...”

“Orada durup üzülme demek kolay ama şu an ne yaşadığım konusunda hiçbir fikrin yok!” diye bağırdı.

Mavi gözlerini aşağı indirdi. “Bunun farkındayım, Em.”

Emma elleirnin tersiyle yanaklarını sildi. “Her dakika, her saniye, her şeyin paramparça olacağını düşünmeden edemiyorum. Noah’a kötü bir şey olacak diye ödüm kopuyor. Şimdiye dek sevdiğim herkesi kaybettim. Onu da kaybedemem...” Vücudu yeni bir hıçkırık dalgasıyla sarsılmaya başladı.

Aidan tereddüt dahi etmeden ona sımsıkı sarıldı. Emma da onu geri itemedi. Duygusal anlamda bu kadar kırık dökükken, ona böylesine yakın olmak ateşle oynamak gibiydi. Ama bunca zaman yalnız olmaktan, bütün yükü tek başına sırtlamaktan çok yorulmuştu. Aidan’ın ikisine de yetecek gücü vardı ve onun kollarında olmak Emma’yı çok rahatlatıyordu.

Emma onu sırtından tutup var gücüyle gömleğini avuç içlerine alarak sıktı. Aidan’m dudakları kulağını ısıtıyor ve onu ürpertiyordu. “Şişşt, lütfen, hayatım... Ağlama,” dedi kulağına. “Ben yanındayım ve bunu beraber atlatacağız.”

Söyledikleri onu telkin etti ve hem Aidan hem de Noah için kendini toparlamaya çalıştı. Ağlaması azalmaya başlayınca Aidan geri çekildi ve ona baktı. Mavi gözleri alev alev yanıyordu. “Beni dinle... Korkmakta sonuna kadar haklısın ama Noah iyi olacak dediğimde bana inanmanı istiyorum. O inanılmaz güçlü genlere sahip...” Elini Emma’nın karnına götürüp gülümsedi. “O bir Fitzgerald ve nesillerdir, ailemizin erkekleri sert, güçlü ve demir gibi savaşçılar olarak bilinir.”

“Gerçekten mi?” diye sordu hıçkırarak.

Aidan başını salladı. “Ama damarlarındaki savaşçı İr-

landalı Fitzgerald kanından ziyade, en muhteşem genleri annesinden aldı. O benim şimdiye dek tanıdığım en güçlü kadın...”

Sözcükleri, içlerindeki samimiyetle birleşince göğsüne ateş topu gibi çöktü. “Ah, Aidan,” diye mırıldandı.

Emma’nın yüzündeki saçları çekti. “Sen sadece güçlü olmaya devam et, Em... Sadece içinde yanan ve seni en zor zamanlarda ayakta tutan ateşi biraz daha körükleyip daha parlak yakacaksın.”

“Deneyeceğim.”

“Güzel... Bunu duyduğuma sevindim.” Yerden kalktı. “Şimdi, haydi... Sen yıkanamadan sıcak su bitecek.”

Gömleğini çıkartırken Emma’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne yapıyorsun?”

“Gömleğimi çıkarıyorum. Yıkanmana yardım ederken ıslanmak istemiyorum.”

Emma ısrarla başını iki yana salladı. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Çok yorgunsun, Em. Bırak yardım edeyim, olur mu?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden ki?”

Emma’nın yanakları yanmaya başladı. “Çünkü beni...”

Aidan’m dudak kenarlarında haşarı bir gülümseme belirdi. “Güzel vücudunun her santimetresine aşına olduğumu unuttun mu?”

Dizlerinin üzerinde duran ellerine baktı. “Hayır, ama o zaman farklıydı. O zaman *farklıydık*.”

Aidan'ın ona bakışları üzerine dayanamayıp kafasını kaldırdı. "Şimdi farklı, çünkü seni çıplak gördüğümde yiyip bitirmeyeceğim. Seninle ilgileneceğim. Seksten daha öte yakınlık seviyeleri var, Emma."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"O zaman bırak da sana yardım edeyim."

Yenilgiyi kabul eder gibi derin bir nefes verdi ve başını salladı. "Oturağı çevirebilir misin, yüz yüze olmak istemiyorum."

Aidan'm gözleri ışıldadı. "Tabii, Bayan Mütevazı, çevirebilirim."

"Bilgin olsun, artık beni son gördüğündeki gibi değilim," dedi Aidan koltuğu ayarlarken.

Aidan dönüp omuz silkti. "Bundan şüpheliyim. Ayrıca hâlâ seni ilk gördüğüm zamanki kadar güzelsin."

"Hep flört, değil mi?" diye karşılık verdi Emma sırtarak.

"Sadece gerçeklerden bahsediyorum, hanımefendi." Ardından Aidan'ın elleri onun tişörtüne uzandı. Emma karşı çıkmak yerine onun tişörtünü kafasından çıkarmasına izin verdi. Tişörtü kirli çamaşır sepetine atmadan önce, gözleri göğüs dekoltesinde gerekenden daha uzun süre kaldı. "Ayağa kalk," dedi.

"Çok sertsin."

"Sen de çok inatçısın," diye cevap verdi Aidan da onun pantolonunu indirirken.

Sadece külotuyla kalınca ürperdi. Şartları eşitlemek istemesine, Aidan'ın eli fermuarına gitti ve o da pantolonunu

çıkardı. Emma kollarını arkaya uzatıp sutyeninin kopçasını açarken göz göze geldiler. Sutyeni yere düşünce kollarını göğüslerinin üzerine koydu.

“Yapma, Em, sen ciddi misin? Bundan azacak bir sapıkmışım gibi davranmayı bırak...”

Onun yüz ifadesi üzerine alev topu gibi gelmişti. Elleri külotunun lastiklerine gitti ve göbeğiyle mümkün olduğunca onu bacaklarından aşağı indirdi. Aidan’ın şaşkın bakışları altında duşa girdi ve oturağa yerleşti. “Vanilyalı duş jelimi ve pembe süngeri rica ediyorum. Teşekkür ederim.”

Aidan’ın kıkırdayışı banyo duvarlarında yankılandı. Elini duşa uzatıp ona duş jelini verdi. “Şampuanı da oraya koymuştum.” Aidan da girip duşun kapısını kapattı. Emma boxer’ını çıkarıp çıkarmadığını görmek için bakmaya cesaret edemedi. “Saçını yıkamamı ister misin?”

“Bunu gerçekten de yapmak istiyor musun?”

“Elbette... Ayrıca bu, diğer güzel yerlerini de yıkamama izin vereceksin demek değil.”

Emma’nın dudaklarından küçük bir kıkırdama yükseldi. “Ben de öyleymiş gibi yapacağını sanmıştım,” diye karşı çıktı.

“Yapıyorum zaten. O yüzden ellerimi saçınla meşgul ediyorum.”

“Peki, o zaman...”

Aidan duş başlığını alıp onun saçına getirdi ve saçını ıslattı. İyice ıslanınca bir eline şeftali kokulu şampundan sıktı ve ardından köpürtmeye başladı.

Parmakları kafa derisine masaj yaparken Emma inlemeden duramadı. “Ah, Tanrım, bu çok iyi geliyor.”

“Beğenmene sevindim. Bu izin yüzünden işten kovulsam belki kuaförlük alanında bir geleceğim olur.”

Emma kahkaha attı. “Seni geçinmek için saç yaparken düşünemiyorum.”

“Ben de...”

“Biliyor musun, saçımı yıkaman bana *Out of Africa*’da Robert Redford’un Meryl Streep’in saçını yıkamasını hatırlattı,” dedi Emma.

“Annem o filmi çok severdi.”

“Gerçekten mi?”

Aidan kahkaha attı ve onun saçını durulamaya başladı. “Evet, Robert Redford’a dair her şeyi severdi. Onun, kendisine, babamın sarışın versiyonunu anımsattığını söylerdi.”

“Aman Tanrım, şimdi düşündüm de, Patrick biraz Robert Redford’a benziyor!”

“Sana bundan bahsetmemiş olduğuna inanamıyorum. Eskiden bununla övünürdü.”

“Hmm, yüksek ego ha? Fitzgerald ailesinde gelenek gibi geliyor kulağa...”

“Ha, ha,” diye cevap verdi Aidan. Aidan’ın parmakları yara izine geldiğinde Emma gerildi. “Em, bu ne?”

Yıkandığı sünger elinden yere düştü. “Bir şey değil, eski bir savaş yarası...”

“Öyle bir şeye benzemiyor.” Aidan’ın eli başından omzuna indi. “Anlat bana...”

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Çok aptalca bir şey yaptığım zamandan kalma bir hatıra...” Aidan’ın eli omzunda kalakalınca içini çekti. “Annem öldükten sonra bir başıma kalmıştım. Travis’in acısı hâlâ çok tazeydi. Kocam, babam, annem yoktu. Üzerimdeki kara bulutlardan hâlâ büyükanne ve büyükbabamın yanımda olduğunu göremez olmuştum.”

Gemişin iskeletleri etrafından dans etmeye başlayınca vücudu titremeye başladı. “Bir gece dağdayken, gecenin bir yarısı kalkıp arabaya atladım. Virajlı yollardan uçarak gidiyor ve karşıma bir araba çıksa da her şeye bir son verse diye geçiriyordum içimden.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Aidan, onun omzunu sıkarak.

Emma dönüp ona baktı. “Onun yerine gidip bir ağaca çarptım. Arabayı hurdaya çevirmesine ve bana korkunç yara izi bırakmasına rağmen, arabadan yürüyerek çıktım.”

“Bu ilk kez böyle bir şey...” Emma onun sözcükleri ağzından çıkarmakta zorlandığım anlayabiliyordu.

Emma hafifçe başını salladı. “O gecedен sonra, hayatta kalmanın, Travis ve ailem için mutlu bir yaşam sürmemin ne kadar önemli olduğunu anladım. Gerçekten de iyi bir terapist buldum. O, ailem ve inancım bunu atlatmama yardım etti.”

“Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.” Öne eğildi ve ıslak saçlarından öptü onu. “Sen şimdiye dek tanıdığım en mükemmel kadınsın.”

“Onu bilmiyorum işte.”

“Gerçekten de öylesin.”

“Yaptığım gerçekten de aptalca ve bencillikti, üstelik...”

Aidan başını iki yana salladı. “Seni yargılamayacağım, Em. Senin yaşadığın kadar kötü şeyler yaşamadım. Sadece burada olduğun için mutluyum.”

“Teşekkür ederim.”

Aidan suyu kapattı. Ona bakıp, “Her yer temizlendi mi?”

Emma kahkaha attı. “Evet, her yer temiz...”

Aidan duşun kapısını açtı ve ona havluyla bornozunu getirmeye gitti. Emma iç çamaşırının hâlâ üzerinde olduğunu gördüğüne sevindi. Sırılsıklam olduğundan poposunu gayet net görebiliyordu.

Kontrolden çıkmış hormonlarını düşünüp gözlerini devirdikten sonra bakışlarını yere çevirdi. Emma havluyu alınca kollarını ve bacaklarını kurulamaya başladı. Aidan onun saçlarını yukarı kaldırıp, bir havlu da başına sardı.

“Acıktın mı?”

“Hı hı,” diye mırıldandı Emma, bornozunu giyerken.

“Canın ne istiyor?”

Emma şaşkınlıkla saçlarını kaldırdı. “Ne istersem hazırlayacak mısın?”

“Evet ya da gidip dışarıdan alacağım.”

“Karidesli makarnaya ne desin?”

Aidan başını salladı. “Sen saçlarını kuruturken ben de hazırlar getiririm.”

“Gümüş tepside, yanında da kristal vazo içinde gülle mi getireceksin?” diye sordu Emma gülerek.

“Ah bu çenen,” dedi Aidan alçak sesle, banyodan çıkarken.

Emma saç kurutma makinesini çıkarırken güldü. Aidan'ın

söylemeden hemen klozete oturdu. Saçı kuruyunca pijamalarını giyip yatağa girdi. Beau da sevinçle hemen yanına sıçradı.

İsimlerini görmeden önce, komodinin üzerinde duran kitapları fark etti. Ağırıklı olarak kurgusal olmayan, insanın kendi kedine yardım etmesine odaklı kitaplar vardı. En sevdiklerinden olan *Tuesdays with Morrie*'yi aldı.

Aidan kısa süre sonra elinde içinde iki tabak ve iki içecek olan, kristal vazosuz ve gülsüz bir tepsiyle geldi. Emma kokuyu memnuniyetle içine çekti. "Aman tanrım, bu çok güzel kokuyor!"

"Teşekkür ederim."

Yatakta doğrulup tepsiyi aldı. Aidan kendi tabağını alırken Emma komodini işaret etti. "Bu kitaplar nedir?" diye sordu.

Aidan'ın yanakları pembeleşti. "Ec, şey, bunları terapistim önerdi."

Emma'nın aldığı ilk lokma az kalsın boğazında kalıyordu. Yutunca, "Terapi mi alıyorsun?" diye sordu.

Aidan başını salladı, Emma'nın yoğun bakışları karşısında koltuğa otururken kafasını başka yöne çevirdi. "Ne zamandır terapistte gidiyorsun?"

Tabağına bakarak çatalına bir karides sapladı. "Sormak zorunda mısın?"

"Evet," dedi fısıltıyla.

Başını kaldırıp ona baktı. "Kendi hayatımı ve seninkini efsanevi şekilde berbat ettirdikten sonraki sabah, ilk randevuma gittim."

“Anladım.”

“Dr. Leighton’ı seviyorum. Bana pek çok konuda yardımcı oluyor.”

“Ne sıklıkla gidiyorsun?”

“Haftada üç kez...”

Emma yutkundu. “O kadar sık...” O en büyük acısıyla boğuşurken bile haftada sadece iki kere gitmişti.

Aidan ona utanarak gülümsedi. “Ben en yoğun programı istedim ki mümkün olduğunca çabuk... sen ve Noah için toparlanabileyim.”

Hâlâ kalbinin hızla çarpmasına engel olamıyordu. Aidan onun için daha iyi biri olmak, yaptığı bütün yanlışları düzeltmek, onun istediği ve ihtiyaç duyduğu adam olmak istiyordu. Bir yanı ona gidip sınıksız sarılmak, kalbinin hâlâ ona ait olduğunu ve bundan sonra da öyle olacağını söylemek istiyordu. Ama yapamadı. Çok tereddüdü vardı.

“Film izlemek ister misin?” diye sordu birden Aidan. Emma kendisine şüpheyle bakınca sırtıttı. “Sen seçeceksin, söz veriyorum.”

Aklından bütün olasılıklar geçti. “*Neşeli Günler...*”

Aidan yüzünü buruşturdu. “Tanrı aşkına, gerçekten de müzikal izlemek zorunda mıyız?”

“Hani ben seçecektim!” diye karşı çıktı.

“Peki, peki,” diye mırıldandı, onun evinden getirdiği dev DVD kutusunu eşelerken. Bulunca da oynatıcıya taktı ve tabağını aldı. Koltuğa oturmak yerine de yatağın kenarına çöktü.

“Karidesli makarna nasıl?”

“Mmm, çok lezzetli...” Ona sırıttı. “Umarım çok yapmışsındır.”

Aidan kıkırdadı. “Senin durumunda tarifi iki katına çıkarıp yapmanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm.”

“Ah, kahramanımsın!” diye cevap verdi.

“Dur, tahmin edeyim. Kahramanın bir dakika sonra, o mutlu poposunu kaldırıp mutfığa gidecek ve sana bir tabak daha getirecek.”

Kirpiklerinin arasından ona baktı. “Evet, ama bir iyilik yapıp en azından onun tabağı bitene kadar bekleyeceğim.”

“İyilik meleğisin,” dedi makarna dolu ağzıyla.

Emma gülerek televizyonu açtı. Giriş yazıları geçip de Julie Andrews dağın tepesinde dönerek şarkılar söylemeye başlayınca, Emma battaniyeyi kendine biraz daha çekip mutlulukla iç çekti.

“Bu şeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?” diye sordu Aidan.

“Sana lise son sınıfta Maria’yı oynadığımı söylesem?”

Aidan güçlükle yutkundu. “Yani rahibe kıyafeti mi giydin?”

“Elbette ki giydim.”

Dudaklarını yaladı. “Kahretsin, bu çok seksi...”

Emma gözlerini devirdi. “Korkunçsun.”

Aidan güldü. “Affedersin bebeğim, ama her erkeğin fantezileri vardır.”

“Beni rahibe kıyafetiyle mi hayal ediyorsun?”

“Aslında seni her şeyin ya da hiçbir şeyin içinde,” diye cevap verdi göz kırparak.

“Her neyse,” dedi ona değil de ekrana bakarak.

Bir tabak daha karidesli makarna yedikten sonra gözkapakları ağırlaşmaya başladı. Aidan’a baktığında onun gözleri donuktu ama bu yorgunluktan mıydı yoksa müzikal izlemek zorunda kalmasından mıydı, emin olamıyordu. Von Trapp, İsviçre’ye kaçmadan önce uyuyakaldı.

Uyandığında dışarısı karanlıktı. Arkasına baktığında Aidan’ın da artık yatağın yanında olmadığını gördü. Duş sesinden nerede olduğunu anlamıştı. Komodinin üzerindeki saate baktı, altıyı geçiyordu.

Esneyerek gerindi ve kollarının kafasının üzerine kaldırıp oturur pozisyona geçti. Oturunca tuvaletinin geldiğini hissetti. Dudağını ısırp kapalı banyo kapısına baktı. İki seçeneği vardı; ya Aidan’ı duşa basacaktı ya da bir korkak gibi davranıp alt kata inerek holdeki küçük tuvaleti kullanacaktı.

O kadar uzağa gitme düşüncesiyle başını iki yana salladı. Derin bir iç çekerek yataktan kalktı. Beau da hemen yanına geldi. “Sakin ol, oğlum... Uzağa gitmiyorum.”

Beau onu umursamadı ve banyoya girerken yanından ayrılmadı. Her yanın buhar sardı ve bir an için göremedi. Emma tuvalete doğru ilerlerken Aidan suyu kapattı ve çıplak ihtişamıyla duştan çıktı. Gözleri önce masmavi gözlerine kilitlendi, oradan da belden aşağısına indi. Bu görüntü karşısında hamilelik hormonları harekete geçti ve dudaklarını yaladı.

“Aletime hayranlıkla bakışın bitti mi?” diye sordu Aidan, neşesi sesinden anlaşılıyordu.

İstemeyerek onun gözlerine baktı. “Dur, ne dedin sen?”

diye sordu. Utanç anında tüm vücudunu sardı ve başını eğmek durumunda kaldı. “Affedersin. Tuvaletimi yapmam gerek...” Onun sıırıslıklam, çıplak vücudunun yanından geçip tuvalete yöneldi.

Aidan onun utangaçlığı üzerine bir kahkaha attı. Bir havlu aldı ve havluyu beline sarmak yerine kollarını ve göğsünü kurulamaya başladı. Emma işi bitince kalktı ve ellerini yıkamak üzere lavaboya geçti. Aidan’ın hâlâ havluyu sarmadığını görünce gözlerini devirdi.

“Akşam yemeği için ne istersin?” diye sordu.

Emma onun görkeminden gözünü alamayarak “Herhangi bir şey... Açlıktan ölüyorum,” dedi.

“Ciddi misin?”

Emma kahkaha attı. “Benim kontrolsüz iştahımı doyurmaya alışsan iyi edersin.”

“Denerim,” dedi Aidan sonunda havluyu beline sararken. “Pizza ister misin?”

“Mmm, şahane!”

“O zaman pizza siparişi veriyorum.”

Emma kıkırdadı. “Evet, büyük söylesen iyi olur. Ah, bir de tarçınlı ekmek!”

“Tamam, o zaman, söylüyorum.”

“Yine film izleyelim mi?”

Aidan irkildi. “Yine kadın filmlerinden mi?”

Emma altdudağını büktü. “Lütfen?”

Aidan gözlerini devirdi. “İyi o zaman...”

“Ay, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ede-

rim!” diye bağırdı kollarını onun boynuna dolayıp.

Dudakları onunkilere birkaç santimetre yakın hale gelince hemen başını çevirip onu yanağından öptü. Aidan bir süre ona bakıp kaldı. “Pekâlâ, bu kadar yeter... Yatağa geri dön ve ayaklarını yukarı kaldır.”

“Emredersiniz, Komutanım!” dedi içini çekerek.

Banyodan çıkarken Aidan şakayla karışık onun poposuna vurdu. Emma arkasını dönüp bakınca da, “Çok konuşuyorsun, hep!” dedi.

Sekizinci Bölüm

Emma saat bire yaklaşırken uyandı ve tuvalete gittikten sonra yatağa geri döndü. Aidan horul horul uyuyordu. Tam üzerini örtmüştü ki komodinin üzerinde duran telefonu titredi. Uzanıp aldı.

Casey'den mesaj gelmişti. *Seni merak ettim, Em. Umarım dinleniyorsundur ve kendini iyi hissediyorsundur. Sabah beni ara...*

Emma Casey'nin endişesini görünce gülümsedi. *İyiyim, sorduğun için teşekkürler. Bu arada, bu saatte neden ayaktasın?*

Ben de aynı soruyu sana sorabilirim.

İşemem gerekti.

Ah, anladım. Nate'in eve gelip beni becermesini bekliyorum!!!

Emma gözlerini devirip *Zavallı adam. Senin libidonla ona bir rahat yok!*

Haha. Doğru. Dinlenmek demişken, zibidi nerede?

Emma parmakları klavyede dolanırken kıkırdadı. *Yanında uyuyor.*

LANET OLSUN! SEN DELİRDİN Mİ?!!!

Bağırmayı kes! Bir şey yaptığımız yok. Film izlerken uyuyakaldık.

Onu kadın filmleriyle cezalandırdığından eminim.

Kendinden geçmiş Aidan'a baktı ve az kalsın ona yaptığı şey için üzülecekti. Az kalsın... *Haha, ona Neşeli Günler, Çelik Manolyalar ve Kızarmış Yeşil Domatesler üçlüsüyle östrojen zehirlenmesi yaşattım. Sanırım Çelik Manolyalar'da gerçekten ağladı... ama sanırım futbol yerine bunları izlemek zorunda kaldığı için.*

Kalıp izlemek zorunda değildi, Em. Seninle olmak istemiş... Mankafa.

Emma ekrana bakıp gülmeden edemedi. *Benimle olmak isteyip istememesi önemli değil. Ben hâlâ onunla olmaya ihtiyacım olup olmadığından emin değilim. Yazmayı bitirdiği an içini bir pişmanlık kapladı. Bu cümlenin doğruluğundan da emin değildi.*

Hmm, kalbindeki bu değişimin Dr. McDreamy Bollywood'la bir ilgisi var mı?

Altdudağını ısıtırıp cevap vermeden önce biraz düşündü. Olabilir de olmayabilir de.

Buluşma ne zaman?

Buluşma değil. Gelip durumuma bakacak.

Yanında yemek getirecek, Em. Buna buluşma denir.

Her neyse...

Emma Casey'nin gözlerini devirdiğini ve bıkkınlıkla yazdığını tahmin edebiliyordu. *Bak; sakın Aidan'ın vajinası çıktı, çok düşünceli ve şefkatli birine dönüştü diye Dr. McDreamy Bollywood'u bir kenara itme.*

Aidan'ın vajinası filan çıkmadı!

Çıksa da bir zararı olmazdı zaten. Belki aletiyle daha az düşünürdü o zaman!

Case...

Peki, peki, o kadın avcısına daha fazla yüklenmeyeceğim. Teşekkür ederim.

Aslında, bence Aidan'ın vajinası olduğu tezimi test etmelisin.

Ne?!!

Onu sana yiyecek bir şeyler almaya göndermen gerek. Aşerdiğin bir şey yok mu?

Emma dudaklarını birbirine bastırıp düşündü. Sürekli olarak pastırma ve dondurma aşeriyordu. Kahvaltıda bile ikisini birlikte yiyebilirdi. *Wendy's'den double Baconator ve Frosty isteyebilirim.*

Ha! Güzel! İkiye kadar açıklar. Gönder onu! Derhal!

Case, ölü gibi uyuyor.

Tanrı aşkına! Uyandır onu ve bırak da sana yepyeni vajinasını göstereyim!

Emma oflayıp pufladı. *Peki. Sonra konuşuruz.*

İyi geceler! Yapıp yapmadığını kontrol etmeyeceğimi sanma sakın.

Çok kötüsün.

Ama beni seviyorsun!

Evet, seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Telefonunu komodinin üzerine bıraktıktan sonra dönüp Aidan'a baktı. En sevdiği seks dışı pozisyondaydı; yüzüstü uzanmış, kolları yastığın altında ve onlarla kafasına destek yaparken. Yüzü ona dönüktü ve son derece huzurlu görünüyordu. Gerçekten de aç olmasına ve bunu sırf Casey'ye kanıtlamak için yapmayacak olmasına rağmen, onu uyandıracağı için kendini çok kötü hissetti.

İçini çekip onu sırtından dürttü. "Aidan?" Uyanır gibi oldu. "Uyan..."

"Em?" dedi uyku sersemi şekilde.

"Evet, şey, seni rahatsız etmek istemezdim ama aşeriyorum."

Aidan, gözleri kapalı şekilde esnedi. "Mutfaktan bir şey getirmemi mi istiyorsun?"

Altdudağım ısırıldı. "Aslında Wendy's'den bir şey istiyorum."

Aidan'ın gözleri anında açıldı. "Ciddi misin?"

Başını salladı.

"Saat kaç?"

"Bir..."

"Şimdi çıkıp sana yiyecek bir şeyler almamı mı istiyorsun?" diye sordu inanamayarak.

"Lütfen?"

Bir süre gözlerini kırpmadan, kımıldamadan ona baktı.

Emma kafasından türlü türlü düşünce geçtiğini tahmin edebiliyordu. Tam ona uyumasını söylemesini beklediği anda Aidan kalkıp oturdu ve gözlerini ovaladı. “Ne istiyorsun?”

“Bir tane duble Baconator, kızarmış patates ve çikolatalı Frosty...”

“Tanrım, gecenin bu saatinde mi?”

“Pastırma ve dondurmayı günün her saati yiyebilirim.”

Yataktan kalkarken “Yarın bana marketten almayı unutturma,” dedi.

“Gerçekten de gidiyor musun?”

Eline aldığı pantolonunu ona doğru sallayarak, “Tabii ki gidiyorum.”

“Sanırım senin vajinan çıktı,” diye mırıldandı.

Tek bacağına geçirdikten sonra durdu. “Anlayamadım?”

“Bir şey yok.”

Fermuarını çektikten sonra onun üzerine doğru eğildi. Yatak odasının loş ışığında, yüzündeki keyfi görebiliyordu. “Vajinan çıktı dediğine yemin bile edebilirim.”

“Hayır, çok sağlam çıktın dedim. Yani duygusal anlamda çok geliştin.”

“A-ha...”

Aidan kendini geri çekmeden önce Emma uzanıp onu yanağından öptü. “Dikkatli ol ve teşekkür ederim.”

Aidan sırtıttı. “Olurum.” Yatak odasının kapısına gelince arkasını döndü. “Casey’ye çıkan vajinamı gururla taşıdığımı söyleyebilirsin ama o çantasıyla vurup da erkekliğimi aldığı için değil, senin için daha iyi bir adam olmaya çalıştığım için...”

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama sen nereden...?"

Aidan güldü. "Buraya bütün kişisel eşyalarını getirirken Casey beni vajinam olmasıyla suçlamıştı. Bu saatte de ondan başkasıyla mesajlaşmış olamayacağını düşünüyorum."

Emma başını iki yana sallayıp, "Her neyse. Sen bana yemeğimi al, yeter."

"Ben ve vajinam, en fazla yirmi dakikaya dönmüş oluruz."
Ardından da göz kırıp odadan çıktı.

Dokuzuncu Bölüm

Emma ertesi sabah telefonun kulağının dibinde çalmasıyla uyandı. Gözucuyla saate bakıp homurdandı. Saat daha yedi bile olmamıştı ve bu kadar erken saatte onu ancak bir kişi arıyor olabilirdi.

Elini telefona uzatıp aldı ve açma tuşuna bastı. “Günaydın, büyükanne,” dedi uykulu bir ses tonuyla.

“Merhaba, canım. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Uykulu...”

Büyükannesi kakhaha attı. “Seni uyandırdığım için özür dilerim ama biliyorsun ya, büyükbaban ve benim için saat beşten sonra uyunmaz.”

“Uyusanız komik olur zaten.”

“Dinle, tatlım. Acaba Aidan bugün buraya gelebilir mi? Buzluktan seveceğini düşündüğüm bir şeyler çıkardım ve sonradan ısıtıp yiyebileşin diye de güveç yapmaya başladım.”

“Büyükanne, sen önce kendinle ve büyükbabamla ilgi-

lenmelisin, benimle değil!” diye karşı çıktı Emma.

“Peki, ama ya güveç? Çoğu pişti ve kenara kondu bile. Ayrıca sen ve bebek güzel, sağlıklı şeyler yemezseniz benim içim rahat etmez.”

“Aidan gerçekten de iyi bir aşçı, büyükanne.”

Telefona üflledi. “Benim kadar değil...”

Emma kahkaha attı. “Doğru...”

“O zaman bugün uğrar mı dersin?”

Emma arkasına bakıp Aidan’ın hâlâ yanında yattığını görünce şaşırdı. “Uyanınca sorarım.”

Aidan tek gözünü açtı. “Uyanığım,” dedi alçak sesle.

“Bu, bize yemek almak üzere büyükanneme gideceğin anlamına mı geliyor?”

“Yemek mi yapıyor?”

Emma başını salladı.

Aidan sırtıttı. “Tabii ki evet... Hemen giyiniyorum.”

Emma kahkaha atarak “Öğle gibi orada olur,” diye cevap verdi. Büyükannesinin iç çekışı üzerine Emma, “Önce bize kahvaltı hazırlayıp duş alması gerek,” dedi.

“Pekâlâ, o zaman... Seni seviyorum, bebeğim.”

“Ben de seni seviyorum.”

Emma telefonu kapatıp göğsüne koydu. En çok istediği şey büyükannesinin kollarında olmaktı. Hayatında her ne olursa olsun, büyükannesinin ona sarılması her şeyi çözüyordu.

“Onu özledin, değil mi?”

Aidan’a baktı ve başını salladı. “Oraya gittiğinde ona

benim için sımsıkı sarılıp onu öper misin?" dedi.

Aidan kakhaha attı. "Zaten Virginia'nın öpüp sarılma-
dan beni kapıdan içeri sokacağını hiç sanmıyorum."

Emma kıkırdadı. "Doğru. Ama sen de sarıl, tamam mı?"

"Sarılırım. Sonra da eve gelip onun sevgilerini sana ge-
tireceğim."

"Teşekkür ederim."

Kendini tekrar yastıkların üzerine bırakan Aidan homur-
dandı. "Tanrım, işe gitmeyip evde uyuyabileceğim ilk gün
yedi buçukta ayaktayım."

"Şimdi kalkmak zorunda değilsin. Tekrar uyumayı de-
neyebiliriz."

"Aç olmadığına emin misin?"

Emma burun kıırdı. "Hayır, hâlâ sabahları biraz midem
bulanıyor."

"Alarmı saat ona kurar mısın?"

Emma kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de geç kalkmayı
mı planlıyorsun?"

"Hı-hı," diye mırıldandı.

Emma yorganın altına girince Aidan ona doğru döndü.
Kolunu Emma'nın belinin altından geçirerek ona arkadan sa-
rıldı. Yüzünü onun boynuna dayayarak, "Beni ısıtsana," dedi.

Omzunun üzerinden ona bakınca nefesi titredi. "Ger-
çekten de o kadar üşüyor musun?"

Ona utangaç bir gülümsemeyle bakıp tek gözünü açtı.
"Belki de..."

“A-ha, peki, al bakalım o zaman, bayım.”

Tam rahatça yatmışlardı ki, Noah arka arkaya tekmelemeye başladı. “Off,” dedi Emma sağa dönerken.

“Gerçekten Em, iznin olmadan dokunmak değil niyetim!”

Emma güldü. “Biliyorum.” Onun elini aldı ve karnında Noah’ın tekmelediği yere götürdü.

Aidan bir an nefes alamadı. Emma dönüp ona tekrar baktığında Aidan büyülenmiş gibiydi. Aidan onunla göz göze geldi ve gülümsedi. “Sabahları hep bu kadar hareketli mi?”

“Bazen... Genelde ben yemek yedikten sonra hareketleniyor.”

“Şekeri yükseliyor herhalde?”

“Sanırım.”

Noah sakinleştikten sonra bile Aidan elini onun karnından çekmedi. Emma karşı çıkmalıydı ama yapmadı. Kolunun ona sarılı olması çok güzeldi. Birkaç dakika içinde de mutlulukla uykuya daldı.

Saat onda alarm çalınca, Aidan yataktan sıçradı. Emma kalkarken Aidan’ın duşa gittiğini düşündü ama o telefonu almaya gitti.

“Ne yapıyorsun?”

“Becky’yi arıyorum.”

“Neden?”

“Büyükkannene gitmenin dışında markete gitmem ve bir-

kaç ufak tefek işi de halletmem gerekiyor. Tahmin ettiğimden daha uzun sürebilir ve seni o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum.”

Emma ona bakıp gözlerini devirdi. “Yataktan banyoya kadar gidebilirim, teşekkür ederim.”

Yatak odasından çıkarken başını iki yana salladı. “Abla, selam, bana bir iyilik yapar mısın?” dediğini duydu. Çok geçmeden de geri döndü. “Becky geliyor.”

“Şahane,” diye mırıldandı.

Aidan’ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Onu sevdiğini sanıyordum?”

“Seviyorum. Aslında, onu kendi ablam gibi seviyorum. Sadece şu an aşırı korumacı davrandığını düşünüyorum, sanki akvaryumdaymışım gibi...”

“Üzgünüm ama senin için endişeleniyorum, Em. Elimde değil...”

Yüzündeki ağırbaşlı ifade içini burktu. Onunla neden bu kadar çok dalaşmak zorunda olduğunu bilmiyordu. Sadece buna bir son verip bu kadar düşünülüyor ve ilgileniliyor olmanın tadını çıkarmalıydı. O nedenle karşı çıkmak yerine direnmeyip ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ, pekâlâ... Becky bana bakıcılık yapmaya gelebilir.”

Aidan sırtıttı. “Seçeneğin olmadığını anlamın güzel...”

“Aidan,” diye uyardı.

Aidan da onu yanağından öpmek için eğildi. Geri çekilirken de dudakları onunkine çok yaklaştı. Emma onun gözle-

rine baktığında, nasıl özlemle yandıklarını görebiliyordu. Bir yanı uzanıp onu öpmek isterken, diğer yanına da bu ne kadar büyük bir patlamaya neden olacak bir mayın olduğunu biliyordu. Elini göğsüne koyup onu yavaşça itti. “Gidip duş alsan iyi olacak. Büyükannem eğer tam on ikide orada olmazsan ne yapar eder, telefon hatlarını tutuşacak hale getirir.”

Başını sallamadan önce gözlerinde bir sızı göründü. “Tamam o zaman...”

Banyoya giderken ardından bakınca, Emma’nın içi sızladı.

Onuncu Bölüm

Aidan şehirden çıkıp dağın yolunu tuttu. Earl ve Virginia'nın evinin önüne park ettiğinde saat öğleyi yeni geçmişti. Evin önündeki yürüme yoluna girdiğinde telaşlı telaşlı soluyordu. Veranda basamaklarını çıktığı sırada Virginia kapıyı açtı. “Merhaba, yakışıklı! Seni yeniden görmek çok güzel...”

En azından Emma'nın ailesinden birinin kendisine kin beslemediğini görmek içini rahatlatmıştı. Elbette ki büyükanne için bunu daha az düşünmüştü. Onun yapabileceği en kötü şey kafasına tavayla vurmak olurken, Earl bıçak ve tabancaları tercih ederdi.

Aidan gülümsedi. “Merhaba, Virginia... Seni görmek de çok güzel...”

Tam da tahmin ettiği gibi onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. “Benim tatlı kızım nasıl?”

“Şu an ona yemek pişirdiğin ve kendine bir rahat vermediğin için kızgın,” diye cevap verdi geri çekilirken.

Virginia bembeyaz saçlarla kaplı kafasını kaldırıp ona

bakınca Aidan şikâyet etmeye başladı. “Sana iyi olduğunu söylememi istemesine rağmen, yalan söyleyemeyeceğim.”

“Onu anladım zaten.”

“Fiziksel olarak iyi ama duyguları onu yiyip bitiriyor, beni de.” Ellerine cebine sokup topuklarının üzerine yaylandı. “Keşke kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için ne yapabileceğimi bilsem. Onun ağladığını görmekten nefret ediyorum ve eskisi gibi korktuğunu görmek beni mahvediyor.”

Virginia Aidan’ın kolunu okşadı. “Ah, tatlım, bence ona bakmayı iyi akıl ettin. Hamilelik erken doğum riski ve yatak istirahati olmasa bile yeterince zor.”

“Böyle olması benim suçumken ona iyi bakmamın ne önemi var?”

“Şimdi bunları düşünme zamanı değil.”

“Gerçek bu ama, öyle değil mi?”

Virginia başını iki yana salladı. “Ben olanlar için seni yarılatacak ya da azarlayacak değilim, Aidan. Bu sen, yüce Tanrı ve Emma arasında... Ben de eğer bebeğimi tanıyorsam, onun en büyük stresinin kaynağı babanın yaşadıklarıdır. O ambulansla gitmek, sirenleri duymak, bütün bunlar ona babasının başma gelenleri hatırlatmıştır.” Aidan’ı çenesinden tuttu. “O nedenle kendine bu kadar yüklenme, olur mu? Eğer sen de kendini bırakırsan, kimse Emma’yı ayağa kaldıramaz.”

Aidan tereddütlü bir gülümsemeyle baktı. “Sanırım öyle...”

“Öyle, ben biliyorum.” Ona içeri gelmesini işaret etti. “İçeri gel de yemekleri al... Emma’dan bu kadar uzun süre ayrı kalmanı istemiyorum.”

“Onun umurunda olacağını sanmıyorum,” diye mırıldandı Aidan.

Virginia her şeyden haberi varmış gibi bir bakışla omzunun üstünden ona baktı. “Tahmin ettiğinden çok daha fazla umursuyor.”

Bu düşünce Aidan’ın nabzını hızlandırdı ve onu umutlandırdı. Oturma odasına girdiği anda televizyon koltuğunda uzanan Earl ile göz göze geldi. Yutkundu ve kendini olası bir restleşmeye hazırladı. “Merhaba, Earl...”

“N’aber, Aidan?” dedi televizyonun sesini kısıp.

“Nasılsın?”

Earl omuzlarını silkti. “Git gide daha iyi oluyorum.”

Virginia oflayıp pufladı. “Çok fazla şey yapmaya çalışıyor ve yakında hastaneyi boylayacak.”

Earl sinirli bir bakış attı. “Bütün gün kıcımın üstünde oturmaktan ve ayağa kalkmayı beklemekten bıktım,” dedi.

“Emma gibi konuşuyorsun,” diye espri yaptı Aidan.

“Tanrı, Emie Lou’yu korusun,” dedi Earl.

Virginia Earl’ün yanından geçerken yanağına bir öpücük kondurdu. “İnan bana, sevgilim, kimse ayağa kalkmanı benim kadar istemiyordur.”

Earl ona bakıp gülümsedi. “Sen bir meleksin, Ginny.”

Aidan’a dönmeden önce neredeyse çocuksu bir kıkırdama çıktı ağzından. “Şekerim, sen otur, ben de her şeyi paket yapayım.”

Aidan tedirgin şekilde bir ona bir de Earl’e baktı. “Sana yardım etmeyeyim mi?”

Başını iki yana salladı. “Gerek yok... Fırından son güveci alacağım zaten.”

Virginia mutfğa gittikten sonra, Aidan istemeden de olsa kanepeye oturdu. Birkaç adım uzağındaki silah dolabına bakıp yutkundu.

Earl’ün sesiyle yerinden sıçradı. “Neyin var senin?”

“B-bir şeyim yok.” Earl sorgularcasına kaşlarını kaldırınca Aidan içini çekti. “Silah dolabına gidersen senin için iyi bir başlangıç olurum, diye geçiriyordum aklımdan.”

Earl’ün gözleri neşeyle parladı. “Evlat, Emmie Lou’ya yaptığın şey için seni vurmuyacağım.”

“Vurmayacak mısın?”

Başını iki yana salladı. “Birincisi, torunumun bir babası olsun istiyorum ve eğer sakat kalırsan ya da toprağın altına gidersen, bu onun bir işine yaramaz.”

Aidan zorla güldü. “Hayır, sanırım yaramaz.”

Earl önce mutfğa baktı, sonra Aidan’a döndü. “İkincisi, pek çok şey olabilirsin ama ikiyüzlü olman bunlardan biri değil...”

“Anlayamadım?”

Earl derin bir iç çekerek “Ben genç ve cahilken, aynen senin yaptığın gibi bir hata yaptım,” dedi.

Aidan ağzının şaşkınlıkla açılmasına engel olamadı. “Yani sen...”

Earl gözlerini devirdi. “Daha ne kadar basit anlatmamı istiyorsun? Ginny iki oğlumuz yüzünden artık bütün ilgisini bana vermiyor diye kibirlenen, yirmi beş yaşında piçin tekiydim. Ucuz

bir kaltağın az kalsın evliliğimi bitirmesine neden oluyordum.”

“Evet, bu yeterince basit oldu.”

“Şansım vardı ki Virginia bana bir şans daha verdi ve ben de son elli yılımı bunu telafi etmek için geçirdim.”

Aidan öne eğilip, “Seni affetmesi ne kadar sürdü?” dedi.

“Uzun, çok uzun zaman aldı.”

Aidan tükenmişlikle iç çekti. “Umarım Em de bu kadar affedicidir.”

“Bunun için ne kadar çalıştığına ve çaba sarf ettiğine bağlı...”

“Ciddi misin? Canımın çıktığına yemin ederim.”

Earl öksürdü. “İnan bana, karına hep istediği incileri almak için otuz iki derece sıcaklığın altında hendek kazana dek, konuşacak yerin yok.”

Aidan yüzünü buruşturarak, “Sanırım yok,” dedi.

Mutfaktan Virginia’nın sesi geldi. “Tamam, tatlım, hazır...”

Aidan ayağa kalkınca Earl elinden tuttu. “Dinle, evlat, denemeye devam etmek zorundasın. Emmie Lou hep inatçı, dediğim dedik biri olmuştur. Ama senin de deli olduğunu biliyorum, o yüzden onu gerçekten istiyorsan geri kazanmak için denemeye devam et.”

Earl’ün rahatlatıcı sözleriyle Aidan’ın yüzü güldü. “Kesinlikle deneyeceğim.”

Aidan, Atlanta’ya dönünde market alışverişini yaptı ve yapması gereken birkaç küçük işi halletti. Arabayı evin

önüne yanaştırdığında kalbi duracak gibi oldu. Becky'nin arabası gitmişti. Zihni kontrolsüz düşüncelerle çalkalanmaya başladı. Ya Emma'nın yeniden sancıları başladıysa ve Becky onu hastaneye götürmek zorunda kaldıysa? Arabadan hemen indi, kapıyı bile kapatmadı. Garaj kapısından girip hemen mutfığa çıktı. "EMMA!" diye bağırdı.

Kulaklarında silah ve patlama sesleri yankılandı. Boyununu uzatınca John ve Percy'nin ellerinde oyun konsollarıyla kanepede oturduklarını gördü. "Emma nerede? Anneniz nerede?" diye sordu merhaba bile demeden.

John kafasını kaldırdı ve gözlerini devirip oyununa döndü. "Dostum, hayaların bir sakın dursun. Annemi üniversiteden acil bir toplantı için aradılar, o gelene kadar da Emma'ya biz bakıcılık yapacağız. Georgie de yatak odasında *Kayıp Balık Nemo*'yu filan izliyor."

Aidan o kadar rahatlamıştı ki John'a ağzını toplamasını bile söyleyemedi. "Aa, peki, güzel..." Garajı işaret etti. "Gelip bana marketten aldıklarımı ve Em'in büyükannesinden getirdiklerimi taşımaya yardım eder misiniz?"

"Ciddi misin?" diye sordu John.

Aidan homurdandı. "Evet, ciddiyim. Bütün yaz havuzumu işgal etmiş olmanıza sayın."

"Senin en sevdiğin yeğenlerin olduğumuz için kullanmamıza izin verdiğini sanıyordum?" diye sordu itaatkâr şekilde kanepeden kalkarken.

Aidan güldü ve onun saçlarını okşadı. "Sanırım doğru." John hâlâ yerinden kalkmayınca, Aidan uzanıp elindekini aldı.

“Hey!” diyerek itiraz etti John.

“Kıçını kaldır ve eğer hayatta kalırsan tekrar oynarsın.”

John oflayıp puflayarak kanepeden kalktı ve mutfağa gitti. Aidan ve Percy de arkasından gitti. Aidan bagajı açtı ve poşetlerin bir kısmını çocuklara vermeye başladı.

“Aidan Dayı?” diye başladı Percy.

“Evet?”

“Emma’yla evlenmen gerektiğini düşünmüyor musun?”

Aidan başını bir hışımla kaldırıncaya bagaj kapağına vurdu. “SİKTİR!” diye bağırdı gözünün önünde yıldızları görünce. Ağrı kafatasına doğru inerken ağzından birkaç küfür daha döküldü.

“Ne kadar da güzel konuşuyorsun öyle,” diye ayıpladı John.

Aidan dişlerini sıkıp başını ovaladı. “Bunlardan birini bile annene anlatırsan hayalarımı katıp da yaptığın yorumu annene söylerim.”

John’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Dostum, bu *hiç* hoş değil...”

“Evet, bununla sen uğraşırsın.” Aidan poşetleri almaya devam ettiği sırada Percy’nin kendisinden bir cevap beklediğini fark etti. Aidan içini çekti. “Perce...”

Sarı kaşları birbirine kenetlenmişti sanki. “Onu sevmiyor musun?”

“Ah, Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Aidan, elini saçma götürüp. Başı acıyınca yüzünü buruşturdu. “Bunu sana annen filan mı söyledi?”

“Hayır, aynı soruyu ona sorduğumda bana senin ahlak-

sız biri olduğunu söyledi,” dedi Percy omuz silkerek. “Ne demek istediğini de anlamadım.”

“Kadınlara pislik gibi davranan adamlara böyle dendiğine eminim,” dedi John.

Aidan, John’u tersledi. “Ben ahlaksız değilim!”

John elini havaya kaldırdı. “Bunu ben söylemedim. Annem söyledi.”

Ondan on dokuzuncu yüzyılda kullanılan bir isimle bahsetmiş olmasını, ablasının İngilizce profesörü olmasına verdi. Earl ve Virginia’nın evinden getirdiği kutulardan birini Percy’ye verdi. “Perce, bu karmaşık bir konu, çünkü...”

“Ahlaksız olduğun için mi?”

Aidan onu duymazdan gelip, “Aptallık ettim ve Emma’nın duygularını incitecek bir şey yaptım. Beni affetmesi ve bana kalbini açması biraz zaman alacak.”

Percy taşıdığı kutuyu bir kalçasının üzerine yerleştirdi. “Emma’yla bir bebeğiniz olacak, o nedenle bu sorumluluğu alıp onunla evlenmelisin,” dedi hassas bir ses tonuyla.

Aidan birkaç kez gözlerini kırıştırarak Percy’ye baktı. “Ben kafamı tahmin ettiğimden daha mı sert vurdum yoksa sen çocukluktan çıktın da bir yetişkin gibi mi konuşmaya başladın?”

Percy omuzlarını silktili. “Olabilir. Babam hep benim ruhumun daha yaşlı olduğunu söyler.”

Aidan kahkaha attı. “Sanırım doğru söylemiş.” Yüzünde keyifli bir sırıtiş olan John’a baktı. “Elbette ki senin söylediğin şey bundan ışıık yılları ötede,” dedi John’u işaret edip.

“Her neyse,” diye homurdandı.

Aidan hafif bir poşet alıp John'a verdi. "Bu nedir?" diye sordu içine bakıp.

Aidan hemen poşetin ağzını kapattı. "Ee, Emma için..."

"Pek onun bedeni gibi durmuyor," dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

"Çünkü Noah için, ukala..." Bagajı gösterdi. "Devam edin ve şunları içeri getirin. Ben gidip Emma'ya bakacağım."

Aidan ve Percy mutfığa doğru ilerlerken, John birkaç poşet daha aldı. Ardından Aidan çocukları mutfakta bırakıp koridora yöneldi. Emma'nın kahkahası içini ısıtmıştı. Ardından Georgie melodik bir sesle, "Noah... Noah! Bana tekme at, Noah!" diye bağırdı.

Yatak odasının kapısında duran Aidan, bu manzarayı gülümseyerek izledi. Emma kamına bir el feneri tutuyordu. Georgie de ona yaklaşmış ve yeri yerinden oynatacak bir şeyin olmasını bekler gibi merakla izliyordu.

Emma başını kaldırıp onu gördü ve gülümsedi. "Selam... Dönmüşsün."

"Büyükkannen sevgilerini gönderdi ve hafta içinde geleceğini söyledi."

Emma oflayıp pufladı. "Ya büyükbabam?" diye sordu hemen arkasından.

"Hâlâ çok ağrısı var ama iyi görünüyor. Ayrıca bana fiziksel ya da sözlü bir saldırıda bulunmamayı başardı."

Emma'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bu iyi haber..."

Onun ve Georgie'nin yanına doğru ilerlemeye başladı.

“Siz ne yapıyorsunuz böyle?”

“Şu el feneri olayını deniyoruz,” dedi Georgia, gözlerini Emma’nın karnından ayırmadan.

“El feneri olayı mı?” diye tekrar etti, yürürken.

Emma başını salladı. “Diyorlar ki, altıncı ayda bebeğin gözleri açılmaya başlayınca, karnına el feneri tutunca hareket eder.” Georgie’ye gülümsedi. “Daha önce bir bebeğin tekmeleyişini hiç hissetmemiş, o nedenle Noah’ı hissetmek istiyor.”

Aidan güldü. “Bir şey oldu mu peki?”

Georgie’nın dudakları büküldü. “Hayır...”

“Noah bizimle işbirliği yapmamak konusunda tam bir Fitzgerald inatçılığı sergiliyor,” dedi Emma.

“Hey, bana sorarsan bunun bir kısmını da senden almış,” diye itiraz etti Aidan.

“Tekme at, Noah!” dedi Georgie.

Aidan onun kararlılığını görüp kahkaha attı. “Hiç onu sinirlendiriyor olabileceğiniz gelmedi mi aklınıza? Birinin üzerinizde el feneri yakıp gözlerinize doğrulttuğunu bir düşünsenize?” Georgie’yi ayak bileklerinden tutup yatağa yatırdı. “Bakalım senin hoşuna gidecek mi, ha?”

Aidan onun tişörtünü sıyırıp el fenerini karnına tutunca Georgie gülmeye başladı. “Yapma, Aidan Dayı!” dedi kahalardan fırsat bulup nefes alabilince.

“Senin bebeğin tekmelemeye başladı mı?” diye sordu Aidan.

Georgie tişörtünü aşağı indirdi. “Benim karnımda bebek yok, aptal!”

“Yok mu?”

“Hayır, sadece annelerin karnında bebek olur.”

“Aa, anladım,” parmaklarıyla Goergie’yi iki yandan gıdıkladı ve ona kahkahalarla karışık çılgınlıklar attırdı.

“Çabuk, Georgie!” diye bağırdı Emma.

Aidan, Georgie’yi belinden kavrayıp Emma’nın yanına getirdi. Emma onun elini alıp karnına götürdü. “Aidan Dayı, Noah bana tekme atıyor!”

Emma gülümsedi. “Kahkahanı sevmiş olmalı, çünkü el fenerine değil senin kahkahana tepki verdi.”

Georgie elini indirdi onu hissettiği yere eğilip orayı öptü. “Seni seviyorum, Noah!”

Emma’nın zümrüt yeşili gözlerine yaşlar dolarken Aidan gülümsedi. Bir anda yaşanan bu duygu değişikliklerine alışıyordu.

Georgie, de şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. “Neden ağlıyorsun, Emma Yenge?”

“Sen çok tatlı bir çocuk olduğun için,” diye cevap verdi onu kendine doğru çekip. Sarılırken de onu kafasından öptü. Gerogie’nin Emma’ya “yenge” demesi ve Emma’nın da buna karşı çıkmayışı Aidan’m dikkatinden kaçmamıştı.

“Çişim geldi,” dedi Georgie, Emma’dan uzaklaşıp yataktan atlayarak.

O Aidan’m yanından geçerken Emma’nın gözü Aidan’ın yanındaki poşete takıldı. “O nedir?”

“Aa, şey...” Çenesini ovuşturdu ve ayak değiştirdi. Ona bu hediyeyi vermek konusunda neden bu kadar gerildiğini bilmi-

yordu. Sadece aptal bir bebek tulumuydu. “Noah için bir şey...”

Emma’nın yeşil gözleri bir anda ışıldadı. “Gerçekten mi?”

“Büyük bir şey değil... Mağazada görünce aklıma o geldi... bir de sen.”

Yüzünde Noel sabahından çocukların yüzünde olan gülümsemeye benzer bir gülümsemeyle poşeti eline aldı. Açıp önündeki yazıya baktı. “Ben tatlıyım, annem tatlı, babam...” Kafasını kaldırıp Aidan’a baktı.

“Babam şanslı,” diye bitirdi Aidan onun yerine.

“Ah, Aidan,” diye mırıldandı. Gözleri yine doldu ama parmaklarını tulumun üzerinde gezdirirken yüzü gülüyordu. Başını yana eğip ona baktı. “Teşekkür ederim. Bu çok güzel ve tatlı... Ayrıca ona alman ilk kıyafetin babasına ait olması da çok hoşuma gitti.”

“Vaftiz kıyafeti dışında,” diye hatırlattı Aidan.

“Ah, haklısın. Ama yine de öyle...”

“Eğer bunun seni hassaslaştıracığını bilseydim ona daha güzel bir şey alırdım,” diye espri yaptı.

“Sadece tulum değil, Aidan. Üzerindeki yazı...” dedi alçak sesle. Göz göze geldiler ve kalbi Aidan’ın gözlerinde parlayan aşkla duracak gibi oldu. Keşke böyle anları saklayabilse ve ona olan sevgisinden şüphe ettiğinde ona geri verebilse diye geçirdi içinde.

“Emma Yenge?” dedi Georgie yatağa çıkıp.

“Efendim, tatlım?”

“Noah’ın senin karnına nasıl girdiğini merak ediyorum.”

“Ee... şey...”

“Annem onun Aidan Dayım’ın bebeği olduğunu söyledi. O zaman onu oraya dayım mı koydu?”

Emma’nın gözeri yuvalarından çıkacak gibi oldu ve Aidan’a baktı. “Ee, şey...”

O sırada kapıda John ve Percy belirdi. “Biliyorsun, ben de bunu merak ediyorum, o nedenle belki hepimize birden açıklarsın,” dedi John yine aynı hınzır sırıtişla.

Aidan John’a dönüp kaşlarını çatı. “Georgie,” diye başladı, “bebeklerin nereden geldiği anne ve babana sorman gereken bir konu,” diye bitirdi.

Georgie’nin sarı kaşları çatıldı. “Neden? Sır mı?”

“Hayır, sadece, eee, şey,” dedi Aidan cevap bulmaya çalışıp bir yandan da ensesini ovalarken. Sonunda çocukken ablası Angie hamile kaldığında, annesinin kendisine söylediği şey aklına geldi. “Şöyle bir şey... Bir erkek ve bir kadın birbirlerini çok sevdiklerinde bu sevgi kadının içinde büyür ve bebek olur.”

John çenesini ovalayıp, “O zaman bu senin Emma’yı sevdiğin anlamına geliyor, ha?” diye sordu.

Aidan ona öldürecek gibi bakıp ardından Georgie’ye döndü. Bu açıklamayla büyülenmiş gibi bakıyordu. “Annem ve babamın aşkından doğmuşum, ne güzel,” diye mırıldandı.

Aidan, Emma’ya bakmaya cesaret edebildiğinde Emma gözleri ve ağzı açık şekilde ona bakıyordu. Her gün ima ediyor olsa da daha önce hiç kelimelere dökmemişti. Belki de artık bunu söylemenin ve aralarındaki hesabı kapatmanın tam zamanıydı.

“Hey, çocuklar, eğer isterseniz mutfakta Emma’nın bü-

yükannesinden getirdiğim ev yapımı *brownie* var.”

Georgie yataktan fırladı ve John’la Percy’nin peşinden koridora çıktı. Baş başa kaldıklarında Aidan Emma’ya gülümsedi. “Açıklamam nasıldı?”

Emma yutkundu. “Güzel ve çok hoş. Ayrıca tamamen inandı.”

“Ya sen inanmadın?”

“O da ne demek?” dedi fısıltıyla.

Aidan nabzını kulaklarında hissediyordu. Buydu. Ya şimdi ya hiç... Öne doğru belli belirsiz bir adım attı ve konuşmaya başladı.

“Aidan Fitzgerald, oğullarıma yemekten önce çikolata vererek ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye sordu Becky, bir elini beline koymuş şekilde kapıda belirip.

Lanet olsun! En önemli anı mahvolmuştu. Dönüp Becky’ye baktı. Becky gülümsüyordu. “John ve Percy’den Emma’ya *brownie* kaldı mı, merak ediyorum.”

Aidan bir elini saçına götürüp derin bir iç çekti. “Kusura bakma, abla... Market poşetlerini taşımama yardım ettiler, ben de bir şeyler atıştırabileceklerini düşündüm.”

Becky gülümsedi. “O zaman affedildin.” Sonra dikkatini Emma’ya çevirdi. “Ben yokken her şey yolunda mıydı?”

Emma başını salladı. “Şimdiye dek gördüğüm en iyi bebek bakıcıları onlar.”

Becky kahkaha attı. “Kardeşimi saymazsak öyledirler.”

Aidan’a gülerek, “O bebek bakıcısından çok daha fazlası,” dedi Emma.

Aidan kaşını kaldırıp ona baktı. “Aa, gerçekten mi?”

“Hı-hı... Aşçısın, temizlikçisin ve beni eğlendiriyorsun.”

Aidan başını iki yana salladı ama kendine rağmen kahkaha attı. “Evet, bunların hepsi benim...”

“Sanırım çocukları toplayıp gitsem iyi olacak,” dedi Becky. Yatağın yanına gelip Emma’yı öptü. “Kendine dikkat et, Annecik.”

“Ederim... Aidan da eder.”

Emma’nın yüzündeki sevgi dolu ifadeyi görünce Aidan gülümsemeden edemedi. “Elbette ki ederim.”

“O zaman onu çok çalıştır,” dedi Becky. Aidan’ı yatağından öpmeden önce onu şakayla karışık dürttü.

“Çalıştıracığından emin olabilirsin,” diye dalga geçti Aidan.

“Hoşça kalm, o zaman,” dedi Becky el sallayıp.

Aidan bir süre Emma’ya baktı. Devam edip şimdi mi söylemeliydi yoksa başka şanslı bir ana kadar beklemeli miydi? Emma’nın telefonu çalınca beklemesi gerektiğine ikna oldu.

On Birinci Bölüm

Sonraki birkaç gün monoton geçti. Çok geçmeden Emma bir haftalık yatak istirahatini tamamlamıştı. Kitap okudu, televizyon ve film seyretti, ziyaretine Casey ve Connor'la birlikte Aidan'ın ablaları da geldi. Büyükannesi de tam dediği gibi, bir günlüğüne geldi ve ne Emma ne de Aidan, onun yanında tatlı da dahil olmak üzere beraber koca bir öğün hazırlamasına engel olabildi. Emma özellikle Patrick uğradığında çok mutlu oldu. Onu sağlıklı ve son gördüğünün tam zıttı şekilde görmek Emma'yı çok sevindirmişti. İkisi de iyileşiyordu ve bunun için şükrediyordu.

Şansı vardı ki, Aidan'm izni daha çok evden çalışmaya dönmüştü. Emma onun bir şeyle meşgul olmasına seviniyordu, çünkü 7/24 deli bir anne tavuk misali başında dolaşmasını istemiyordu. Onu etrafında görmekten hoşlanmamasından değildi elbette. Onun istediği ve sevdiği her şeyi yapıyor olması fikrini çok seviyordu. Bütün yemeklerini onunla beraber yiyen, film izlerken uyuyakalan ve böylelikle onun

yanında yatan iyi bir arkadaşı.

Her geçen gün daha da yakınlaşıyorlardı. Ama endişeleri onun içini kemiriyordu. Hormonlarının ve yatak istirahatinin çağrıştırdığı şeylerin, onun Aidan'ın gerçek karakterini göremeyecek şekilde gözünü kör etmesinden korkuyordu. Her şeyden önce ona bir kez aldanmıştı. Ona tekrar tamamen güvenebilir miydi? Onunla, tekrar aldatırsa paramparça olacak bir hayatı kurmaya dayanabilir miydi?

Pazartesi günü öğleden sonra, arka arkaya en sevdiği eski dizilerden olan *Dr. Quinn Medicine Woman*'ı izlerken yanında duran telefonu titredi. Ekrandaki ismi görünce kalp atışları o kadar hızlandı ki, göğüs kafesinden fırlayacak gibi hissetti.

Pesh'ten gelmişti. *Bu akşam seni kontrole gelmek istesem uygunsuz mu davranmış olurum?*

Mesajı tekrar tekrar okurken başını iki yana salladı. Sürekli tanıdığı diğer erkeklerden daha farklı konuşuyor olmasından değil, aynı zamanda sürekli nazik ve düşünceli olmasındandı bu hali. Daha önce durumunu sormak için iki kez aramıştı ama oraya gelme konusunu ilk kez açıyordu.

Tabii. Harika olur.

Bir de taşınabilir ultrason cihazım var, böylelikle Küçük Adam'a da bakabiliriz.

Noah'ın bahsi geçine içi eridi. *Ay, çok teşekkür ederim. Beş çok mu erken? Gece nöbetim dokuzda başlıyor. Uygun.*

Şahane. Hint yemeği sever misin?

Emma cevap vermeden önce altdudağını kemirdi. *Aslında daha önce hiç yemedim.*

Ciddi misin?

Evet.

Şu an ağzımın ne kadar açıldığını görmeni istedim.

Emma kıkırdayarak şöyle yazdı: *Kusura bakma. Tutucu Güneyli kız taşrada büyüdü.*

Bunu telafi etmek zorundayız. En sevdiğim Hint restoranından birkaç yemek getireceğim.

Kulağa harika geliyor.

Bana adresi yaz, kısa süre sonra görüşürüz.

Parmakları Aidan'ın kapı numarasını yazarken birden içi kalktı. Gerçekten de Aidan'm evine başka bir adam mı getirecekti? Hem de görünüşüyle bile ona Aidan'a olan duygularının derinliğini sorgulatan bir adamı? "Aah, iğrenç, berbat bir insansın sen, Emma Harrison!" diye homurdandı kendini yastıklara geri bırakırken. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

Casey'nin ne diyeceğini biliyordu. Karmaşıklaştı, çünkü Aidan az kalsın başka bir kadını becerecekti ve senin hem kalbini hem de güvenini kırdı. Eğer böyle bir hata yapmamış olsaydı, Pesh konusunu espri olsun diye bile açmazdı. Ama aynı zamanda, Aidan kendini affettirmek için çok çabalıyordu ve onun oğlunun babası olduğu gerçeğini göz ardı edemezdi.

"Kalpsiz kaltak," dedi kendi kendine konuşurken bu kısmı yüksek sesle söyleyip.

Ama tüm samimiyetiyle, Pesh'i eve davet etmesinin sebebi onunla seks yapmak değildi. Şükür ki, tamamen sağlık sebeplerinden ötürü geliyordu. Yanında yemek getiriyor olması bunu bir buluşma filan da yapmıyordu. Hastanede ona bir şey veremeyeceğini söylemişti, bu da onu Pesh'e ümit verir ya da Aidan'a sadakatsiz yapmazdı.

Şimdi tek yapması gereken Aidan'a, Pesh'in geleceğini söylemenin bir yolunu bulmaktı. Bu düşünceyle midesine kramplar girdi. Şansına, çok beklemesi gerekmedi. Emma hâlâ telefon ekranına bakarken, Aidan kapıda belirdi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Güçlkle gülümsedi. "Hayır, iyiyim ben."

"Dinle, etrafta dolanmamdan hoşlanmadığını biliyorum, o nedenle ofise gidip birkaç iş halletsem senin için sorun olur mu? Bu 'izin' konusunu pek anlamamış gibiler."

"Hayır, hayır, sorun olmaz."

"Sonrasında da belki spor salonuna geçerim. İki saatten fazla sürmez. Eve dönerken de akşam için yiyecek bir şeyler alabilirim."

"Aa, şey, gerek yok."

Aidan ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Acıkmayacak mısın?"

"Aslında birazdan Pesh durumuma bakmaya gelecek. Yanında yemek de getirecek..."

Aidan'm sarı kaşları neredeyse saçlarının içinde kayboldu. "Bu akşam Pesh'le mi buluşuyorsunuz?"

"Buluşmuyoruz!" diye karşı çıktı.

Aidan kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve ters ters

konusmaya başladı. “Senin nabzına bakmaya gelmiyor, Em. Lanet herif yanında yemek de getiriyor.”

Emma yüzünü buruşturdu. “Hayır, öyle değil... Pesh şu sıralar hayatımda yeni birini istemediğimi biliyor. Sadece neza-ketinden durumuma bakmak istiyor. Tamamen arkadaşça...”

“Bana nedense hiç öyle gelmiyor.”

Bu sert ses tonu üzerine Emma başını eğip battaniyesine bakmaya başladı. “Bak, burası senin evin ve ev sahipliğine hayranım. Eğer Pesh’ten gerçekten bu kadar rahatsız oluyorsan, ona gelmemesini söylerim.”

Başını kaldırdığında Aidan’ın yüz ifadesi bir an için yumuşadı. “Bunu yapar mısın yani? Benim için?”

“Elbette ki yaparım. Nasıl hissettiğini anlamama zaman ver.”

Aidan bir elini saçlarını geri ittikten sonra homurdandı. “Onunla bir şeyler başlamaya çalışmadığından emin misin?”

“Şu an hayatımda istediğim en son şey biraz daha stres ve herhangi bir ilişki, hele de yeni bir tanesi daima streslidir.”

“Benimle bile mi?”

Ona baktı. “İlişkimizdeki stres kaynağı ben değildim, unuttun mu?”

Aidan boynunu büktü. “Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum ve bu mesele sürekli benim peşimde. Tıpkı o yabancı herifin senin peşinde dolaşması gibi...”

Emma gözlerini devirdi. “Onun bir adı var, Pesh. Eğer onu tanımaya çalışırsan benden faydalanmaya çalışan ve akıllı bacak aramda olan bir adam olmadığını anlarsın.”

“Hayır, öyle olmaması daha kötü,” diye söylendi Aidan.
“Ne?”

“Onun seni yatağa atmaya çalışan bir kadın avcısı olmasını tercih ederdim, çünkü böylelikle ondan tiksinişten uzaklaştırırdın. Tıpkı başta bana yaptığın gibi,” dedi Aidan yüzünü ekşitip. “Ama başka bir adamın çocuğuna hamile olmanı bile önemsemeyen, saygıdeğer bir adam olması daha kötü... Bağlanmak istiyor, Tanrı aşkına! Bu gece buradan ayrılırken nişanlı bile olabilirsiniz!”

Aidan’ın söyledikleri üzerine Emma sessiz kaldı. Birkaç acı dolu saniye boyunca birbirlerine baktıktan sonra Aidan için çekti. “Güzel... Gelsin ve baksın sana...”

“*Bana* bakmayacak. Durumuma bakacak. Ayrıca yanında Noah için bir de taşınabilir ultrason cihazı getirecek.”

“Muhteşem,” dedi Aidan kapıya doğru giderken.

“Hiç adil davranmıyorsun,” dedi.

Aidan döndü, gözleri alev alevdi. “Anlayamadım?”

“Yaşadıklarımı bir de benim açımdan değerlendiremez misin? Sana dair hissettiğim bunca karmaşık şey ve belirsizlikler... Bunları sen de hissediyorsun, değil mi?”

“Şu an yapmaya çalıştığın şeyin benim sana yaptığımle aynı şey olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?”

“Hayır, bu sadece...”

Aidan elini havaya kaldırdı. “Ben olsam herhangi bir kıyaslama yapmamak için iyice ve uzun uzun düşündüm. Çünkü uzun vadede, benim kafa karışıklığım, sahip olduğum en mükemmel şeyi mahvetmeme sebep oldu.” Başını üzün-

tüyle iki yana salladı. “Senin de aynı şeyi yapmanı istemem.”

Ağzından çıkanlarla Emma’nın yüreği burkuldu, birkaç kez derin ve hırıltılı şekilde soluk alıp verdi. Aidan haklı mıydı? Lanet kararsızlığı yüzünden mutluluğunu iki eliyle tepiyor muydu?

Aidan sesi Emma’yı bu düşüncelerden uyandırdı. “Ne kadar süre evde olmayayım bu akşam?”

“Aidan, gitmek zorunda değilsin. Burada kalıp hiçbir şey olmadığını kendin de görebilirsin.”

“Mazoşist olabilirim ama sadece bir konuda,” dedi acı bir ifadeyle.

Emma içini çekti. “Beşte geliyor ve dokuzda da işte olmak zorunda.”

Aidan anladığını belli ederek başını salladı. “Bana ihtiyacın olursa telefonum açık.”

Başka hiçbir şey demeden Emma’nın yanından ayrıldı. Kapı sertçe kapanınca Emma yerinden sıçradı. Beau yatak odasına gelip, “Bu da ne şimdi?” bakışı attı. Emma gözlerini devirdi. “Evet, evet, benim hatam, değil mi?”

Beau havlayıp yatağa çıktı. Emma doğruldu ve eğilip onun kulaklarını kaşıdı. “Haydi, hazırlanmam gerek... Öğleden sonra bir misafirimiz var.”

Beau’nun kulakları arkadaş lafını duyunca havaya dikildi ama Emma ona bakıp başını iki yana salladı. “Ama senin Pesh’ten hoşlanmayacağından eminim. Bulunduğun alanı korumaya çalışacaksın ve o sebeple seni muhtemelen bodrum kata indireceğim.”

İnleyip geri çekildi, bu da Emma'yı çok güldürdü. "Şimdi değil, şapşal... Misafir gelmeden önce..."

Ardından Pesh'in gelişine hazırlanmaya başladı. Duş aldıktan sonra hafif bir makyaj yaptı. Kendine ve Aidan'a bunun bir buluşma olmadığını kanıtlamak için daha şık bir hamile kıyafeti giyme gereği duymadı. Dolaptan çıkardığı herhangi bir lastikli pantolon ve uzun kollu tişörtle kaldı.

Beau'yu bodrum kata kapattıktan sonra kanepeye uzanıp kitap okumaya başladığı sırada Pesh zili çaldı. "İçeri gel," diye seslendi.

Pesh kapıyı açtı. Gözleriyle odada onu aradı. Göz göze geldiklerinde gözlerinin içi parlayarak gülümsedi. "Merhaba... Şahane görünüyorsun!"

Emma önce kıyafetlerine, sonra da ona baktı. "Ciddi misin?"

Pesh güldü. "Kılığından bahsetmiyorum. Teninin rengini demiştim. Yatak istirahati sana yaramış olmalı ki, tenin sağlıklı ışıltıyor."

"Aa, şey, teşekkür ederim. Bunu duymak güzel..."

"Delirmeye başlamadın, değil mi?"

Emma gülümsedi. "Belki biraz... Evden sadece bir kez çıktım, o da doktora gitmek için... Pek de iç açıcı değil yani."

"Doktor demişken, çantamı ve monitörü alayım da nasıl olduğuna bir bakalım."

"Harika..."

Pesh verandaya çıktı ve ardından siyah tıbbi çantasıyla, sapı olan büyük bir kutuyla geri döndü. İkisini de kanepenin

yanına bıraktı. Sonra oturma odasına bir göz atıp dekorasyonu inceledi. “Çok güzel bir evin var.”

“Teşekkür ederim ama ev benim olmadığı için övgüleri kabul edemeyeceğim.”

Kanepeye, onun yanına oturdu. “Birinin yanında kaldığını tahmin etmeliydim.”

Emma altdudağını ısıtırıp, “Aslında burası Aidan’ın evi,” diye cevap verdi.

Pesh yüzünü ekşitti. “Onun evinde seninle yalnızım.”

Emma’nın yanakları yanmaya başladı. “Bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Bana bakabilecek tek kişi oydu.”

“Sorun değil.” Elini onunkinin üzerine koydu. “Seninle vakit geçirmek söz konusuysa her yere giderim.”

Emma onun gözlerine baktı. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Onun hayat dolu, kahverengi gözlerine bakınca, Aidan’a ona ilgi duymak konusunda karşı çıktığı her şey pencereden uçup gidiyordu.

Pesh onun bileğini çevirdi ve nabzını ölçmeye başladı. “Biraz hızlı ama iyi görünüyor,” dedi.

Eğilip tıbbi çantasını karıştırmaya başladı. Stetoskopu alıp kulaklarına yerleştirdi ve gümüş renkli diski de onun göğsüne koydu. “Normal nefes al,” derken tavırları tamamen profesyoneldi. Diski göğsünün üzerinde hareket ettirirken kolu göğüslerine sürtündü ve Emma kasıldı. Eğer Pesh onun tepkisini fark ettiyse de bunu anlayamıyordu. Pesh kaşlarını çatmış, onun kalbini ve ciğerlerini dinliyordu.

Pesh’in yakınlığı, kalp atışlarının hızlanmasına neden

oldu. Odunsu parfümü, vücudunun sıcaklığı; arasında parmaklarını gezindirmek istediği dağınık, siyah saçları dikkatini dağıtıyordu. Onun istediği gibi normal nefes almak sözü konusu bile değildi. Bunun yerine, kesik kesik nefes alabiliyordu. Pesh'in siyah gözleri stetoskoptan ayrılp onunkilere baktı. Kulaklıkları da çıkarıp gülümsedi. "Ya ben seni tedirgin ediyorum ya da sen bu değişken soluk alıp verişin ve kalp atışların için hastaneye gitmelisin."

Emma yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. "Hayır, senden kaynaklı," dedi alçak sesle.

Pesh kaşlarını kaldırdı. "Yani seni kontrol etmek için buraya Dr. Pendleton gelmiş olsaydı böyle tepki vermeyecek miydin?"

Bir kahkaha patlattı. "Tabii ki hayır..."

Pesh kıpırdanıp ona biraz daha yaklaştı. Siyah gözlerini ona dikti. "Seni neden geriyorum, Emma?"

Emma'nın ağzı kurudu ve bu sebeple dudaklarını yaladı. "Çünkü..." *O kadar yakışıklısın ki; muhteşem vücudun hamilelik hormonlarımı harekete geçiriyor; seninle ilgili normalde düşündüğüm şeyleri düşündürüyor bana. Ama şehvetten öte, sen nazik ve şefkatlisin, eğer bir şans verirsem sana âşık olabilirim.*

Emma tuttuğu nefesi bıraktı. "Aidan'a aramızda bir şey olmadığını ve sana da bir şeyler veremeyeceğimi söylediğimi söyledim. Ama şimdi karşımdasın, bana bakıyorsun..." Ürperdi. "Aklımı karıştırıyorsun."

"Aklını mı karıştırıyorum?"

Emma ellerine bakıp "Hâlâ Aidan'ı çok önemsiyorum

ama seninleyken, kendimi... farklı hissediyorum.”

“Bunun biyolojik bir şey olduğunu, vücudunun seni ve çocuğunu koruyacak bir eş aradığını söyleyebilirim.”

“Eğer öyle olsaydı, bunu Aidan için de hissetmem gerekmez miydi?”

Pesh’in yüz ifadesi ciddileşti. “O zaman en azından seni baştan çıkarma şansım var mı?”

“Beni baştan çıkarma mı?”

Pesh kahkaha attı. “Pek kullandığın bir laf değil mi?”

“Pek değil...”

Düşünceli şekilde başını yana eğdi. “Hmm, seni romantik şekilde kazanma şansım? Seninle şarap içip akşam yemeği yemek mesela?”

Emma gülümsedi ve karnını gösterdi. “Şarap yok, bu yatak istirahatiyle de akşam yemeği biraz limitli oluyor.”

“Aa ama ben sana bunun için yemek getirdim.” Kane-peden kalktı. “Gidip yemekleri getireyim de baştan çıkarmaya başlayayım.”

Pesh ona göz kırpınca Emma kahkaha attı. “Tamam...”

Pesh kapıdan çıkarken durdu ve arkasını döndü. “Senin kalbini kazanmak için şansım olduğu sürece, Emma, bana verebileceğin her şeye razıyım.”

Emma bu söylediklerinin altında ezilmemeye gayret etti. Hain bedeninin neler hissetmek istediği bir yana, tek planladığı şey ona arkadaşlığını sunmaktı, daha azı ya da daha fazlası değil.

Geri döndüğünde elinde iki koca torba vardı. “Tanrımı!

O kadar da çok yemiyorum!” diye dalga geçti Emma.

Pesh kahkaha attı. “Biliyorum ama farklı Hint yemeklerini tatmanı istedim.” Etrafına baktı. “Bunları mutfağa götürüyüm mi?”

“Hayır, sehpanın üzerine koy... Piknik gibi olur.”

“Bana uyar...” Torbaları bıraktıktan sonra onun yanına geldi. Ellerini ovuşturup, “Ellerimizi kirletmeden önce Küçük Adam’a bir bakalım.”

Emma neşeyle kahkaha attı. “Tamam...”

“Teknolojinin bu kadar ilerlediğine ve taşınabilir ultrason cihazlarımız olduğuna inanmak çok zor.”

“Çılgınca...”

Pesh cihazı açtı ve Emma’nın bluzunu kaldırmak için döndü. Emma içgüdüsel olarak uzanıp onun elini itti. “Affedersin. Ben sadece...”

“Biliyorum. Ben aptalca davrandım.”

Ardından Emma tişörtünü yukarı çekti ve Pesh’in kendisini bu şekilde görmek zorunda olduğu gerçeğine ikna etti. Eğer onun şiş karnını görüp yine de midesi bulanmıyorsa, belki de gerçekten romantik bir şans verilmeyi hak ediyordu. Soğuk jel tenine değer değmez bu düşünceler aklından gitti.

Aleti karnının üzerinde gezdirdi ve Noah’ın karlı görüntüsü ekranda belirdi. “İşte burada... Kabul etmeliyim ki o da iyi görünüyor.”

Emma, Noah’a odaklandı. Sanki alet üzerinde gezindikçe rahatı bozuluyormuş gibi kollarını ve bacaklarını havaya kaldırıyordu. Aslında rahat bırakılmayı ister gibi iki sert

tekme atmıştı. “Kalp atışları normal ve plasentada her şey yolunda görünüyor.” Pesh gözünü monitörden kaldırıp Emma’ya baktı. “Başka kasılma ya da ağrın oldu mu?”

“Hayır, her şey yolunda...”

Gülümsedi. “Bunu duymak ne güzel... Haftaya yatak istirahatin bittiğinde hamileliğinin geri kalanını mutlu ve sağlıklı şekilde geçirebilirsin.”

“Umarım, bunun için dua ediyorum,” diye cevap verdi Emma.

Pesh güven veren bir ifadeye hafifçe onun eline dokundu. “Sadece inan...” Ardından cihazı kenara koydu.

Emma yapış yapış olan karnına baktı. “Bana mutfaktan bir el havlusu getirebilir misin?”

Pesh tıbbi çantasından bir havlu çıkardı. “Daima hazırlıklı gelirim.”

Emma kahkaha attı. “Peki, teşekkürler o zaman.”

“Sen temizlenirken ben de tabakla çatal, kaşık getireyim.”

“Güzel...”

Emma karnındaki jeli temizlerken Pesh’in dolap kapaklarını açıp kapatışını duydu. Oturma odasına geri döndüğü sırada bodrum kattan gelen güm sesiyle az kalsın elindekileri yere düşürüyordu. Kapıda tırmalama ve uluma sesi duyulunca dönüp Emma’ya baktı. “Aidan bodrum katta birini mi saklıyor?”

Kıkırdadı. “O bizim... eee, şey, Aidan’ın şımarık köpeği, Beau...”

Pesh tabakları koyarken başını salladı. “Dışarı çıkar-mamı ister misin?”

“Sanırım evet. Ama sana nasıl tepki vereceğinden emin değilim.”

“Hayvanlar genelde sever beni, bakalım onun kalbini kazanabilecek miyim?” Pesh bodrum kat kapısını açtığında Beau hızla içeri girdi. Emma’ya koşup elini yaladı. “Selam uslu çocuk...”

Ardından kulaklarını dikti ve Pesh’in etrafında dönmeye başladı. Alçak sesle hırladı. “Hayır, hayır, Beau... Pesh bizim arkadaşımız,” dedi onu tasmaından tutarak.

Pesh yavaşça kanepeye ilerledi. Koklaması için elini uzattı. Beau eline yaklaştı da gözlerini ondan ayırmadı. “Neredeyse Aidan’ın evden çıkmadan onu bana karşı uyardığını düşünenecektim,” diye espri yaptı.

Emma kahkaha attı. “Genelde yabancıların yanında iyidir ama Aidan gidince aynı olmaz diye korktum.”

“O sadece uslu, bulunduğu alanı sahiplenmiş bir köpek. Beni tanımadığı için seni ve bebeği koruyor.” Pesh başını yana eğdi. “Hımm, bakalım arkadaş olabilecek miyiz?” Elini torbalardan birinin içine soktu. “Belki bir parça *samosa** aramızı düzeltebilir.” Elini uzatıp Beau’ya tortillaya benzer bir şey verdi.

Beau, Emma’ya baktı. “Sorun yok. Alabilirsin.” Gönül-süzce biraz daha yaklaştı ve Pesh’in elindeki böreği aldı.

“O tam olarak nedir?”

“Patates ve baharatlı bir tür dürüm...”

“Tanrım, o zaman kendini cennette zannedecek. Patatesi neredeyse babası kadar seviyor.” Söylediği şeyi fark ettiği

* *Sebzeli Hint böreği.* (ç. n.)

anda, yanaklarının kıpkırmızı olmasına engel olamadı.

“O zaman ben torbaları boşaltırken, sen de bana Aidan’la aranızda ne olduğunu anlatmak ister misin?”

Emma yüzünü buruşturdu. “Mecbur muyum?”

“Canını sıkacaksa, hayır... Sana acı vermek istemem.”

Homurdandı. “Hayır, sanırım neyle uğraştığını bilmek hakkın...”

“Ya da neyle karşı karşıya olduğumu mu?”

“Sanırım,” dedi Emma alçak sesle.

“O zaman, Aidan’la çıkıyordunuz, sen hamile kaldın ve o bağlanamadı mı?” dedi Pesh, bir elini torbalardan birine daldırırken.

Aman Tanrım. Gerçekten nasıl bu kadar uzak olabilirdi?
“Pek değil...”

Pesh başını yemek paketlerinden kaldırıp Emma’ya baktı. “Affedersin. Hiç sormamalıyım.”

“Hayır, hastanede uzun hikâye derken şaka yapmıyordum.” Derin bir nefes aldıktan sonra, Connor’dan bebeğinin babası olmasını istemesinden başlayıp Aidan’ın ihanetine kadar her şeyi anlattı.

Bitirdiğinde de Pesh başını iki yana salladı. “Haklısın. Gerçekten de uzun bir hikâyeymiş.” Dalga geçtiği görünce Emma şakayla karışık onun koluna vurdu. “Benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Bunca acıyı üzerinden atman kolay olmamıştır.”

Emma başını salladı. “Hep böyle çok usturuplu mu konuşursun, sözcüklerini bu kadar seçerek?”

“Annemle babam ruhumun benden daha yaşlı olduğunu söyler hep; sanırım o yüzden böyle konuşuyorum.”

“Sen kardeşler içinde en büyükleri misin?”

Pesh başını salladı. “Evet, klasik en büyük çocuk diye bilirsin. Küçük erkek kardeşim... neyse, onu da başka bir gün anlatırım.”

Pesh kâseye çorba koyarken Emma kahkaha attı. Çorbanın kokusunu memnuniyetle içine çekti. “Hmm, nedir bu?”

“Rasam ya da domates çorbası...”

Belli belirsiz bir yudum aldı. “Gerçekten çok güzel...”

“Beğenebileceğini düşünmüştüm. Çok da sağlıklıdır. Sindirim için iyidir.”

Emma kahkaha attı. “Restoran halka ilişkiler görevini sana vermeli...”

“Öyle mi dersin?”

Başını salladı. “İşim bu... Yani, reklam sektöründe çalışıyorum.”

Çorbadan birkaç kaşık dolusu içtikten sonra, Pesh’in açtığı başka bir pakete baktı. Merakı üzerine Pesh, “Daal Makhani’nin tadına bak,” dedi. Pesh’e şüphe dolu bir ifadeyle bakınca Pesh kahkaha attı. “Güven bana, sana iyi gelecek... İçinde bolca protein ve lif var.”

Ağızına o yemekten kaşık dolusu götürdükten sonra bir hata yaptığını anladı. “Bu acı...”

“Gerçekten mi?”

Elini ağzının önünde sallarken bir yandan da başını sal-

ladı. “Sanırım konu baharatlı yemeklerse biraz korkak olduğumu söylemem lazım.”

“Pekâlâ, o zaman. Neden onu bırakıp tereyağlı tavuktan yemiyorsun?” Pesh tabağına turuncu renkte bir tavuk koydu.

“Bana aileden bahsetsene,” dedi Emma. Dili hâlâ yarıyorken konuşmak çok zordu.

“Babam gençken anne ve babasıyla gelmiş Amerika’ya. Hindistan’ı ardından bırakıp Amerikalılaşmak istemiş.” Pesh başını iki yana salladı. “Adını bile değiştirip Charlie yapmış.”

“Gerçekten mi?”

Pesh gülümsedi. “Evet, annem ve rahmetli büyükbabam ile büyükannem dışında, tanıdığım hiç kimse ona gerçek simiyle hitap etmez.”

Emma sıradaki yiyeceğinin hangisi olacağını düşünerek çatalını tabağın etrafında gezdirdi. “Ya annen?”

“O benim tamamen Amerikalılaşmamış olmamın ya da Bill gibi bir isim almamış olmamın sebebidir.”

Emma kıkırdadı. “Seni ‘Bill’ olarak düşünemiyorum. Belki William olabilir ama kesinlikle Bill ya da Billy değil.”

“Ben de...” Pesh peçeteyle ağzını sildi. “Daha on sekiz yaşındayken babamla evlenmiş. Birbirlerini çocukluktan tanıyorlarmış ama bu, daha çok anlaşmalı bir evlilik olmuş.”

“Öyle mi?” dedi Emma alçak sesle. O baharatlı şeyden daha küçük bir lokma aldı bu kez. “Senin evliliğinde mi anlaşmalıydı?”

“Hayır... Aslında Jade şimdide dek çıktığım Hintli olmayan tek kızdı.”

“Annen sinirlendi mi?”

Başını salladı. “Başlangıçta... Ama Jade kendini benim hayatıma ve geleneklerime adapte etmeyi çok istiyordu. Çıktığımız yıllar boyunca kendini yavaş yavaş anneme kabul ettirdi.” Emma’ya gülümsedi. “Kültürüne ihanet eden babam için sarı saçlı, mavi gözlü bir gelin, bir rüyanın gerçek olması gibiydi!”

Emma kahkaha attı. “Tahmin edebiliyorum.” Tabağından başını kaldırdığında Pesh’in yüz ifadesinin ciddileştiğini gördü. “Ne oldu?”

“Onun, kestane rengi saçlı ve ısıltı ısıltı parlayan yeşil gözlü birinden de çok büyük heyecan duyacağını tahmin edebiliyorum.”

Çatalı gürültüyle yere düştü. İkisi de almak için aynı anda eğildi ve kafaları birbirine çarptı. “Of,” dedi Emma. Elini alnına götürüp ovaladı.

“Canını sıktığım için özür dilerim,” dedi Pesh yumuşak bir ses tonuyla.

“Canımı sıkmadın. Ben sadece...” Dudağını ısırды, gerisini nasıl getireceğini bilemedi. “Sen böyle şeyler söylediğinde ben sana ümit veriyormuşum gibi hissediyorum. Seni incitmek istemiyorum.”

“Emma, ben yetişkin bir adamım. Kendime de, duygularıma da hâkim olabilirim. Bana karşı da ne kadar temiz niyetler içinde olduğunun gayet farkındayım.”

Emma başını iki yana salladı. “O zaman benden bir şey gelmeyecekse neden vakit kaybediyorsun?”

“Bu Aidan’a da sorulması gereken bir soru... Yaptığı şeyden sonra ve sen onun için bu hisleri beslerken neden hâlâ senin peşinde?” Tereddütlü bir gülümsemeyle baktı. “Çünkü sen uğrunda savaşmaya değersin.”

“Tanrım,” dedi. Elleriyle yüzünü kapattı.

“Yanlış bir şey mi söyledim?”

Ellerinin arasından, “Ah, hayır,” diye cevap verdi. “Sorun da bu... Hiç yanlış bir şey söylemiyorsun. Söylediğin ve yaptığın her şey kesinlikle mükemmel...”

Pesh kahkaha attı. “Kafanı karıştırdığım için üzgünüm, Emma, gerçekten.”

Parmaklarının arasından ona baktı. “Gerçekten mi?”

“Yalan söyleyip, evet diyebilirim ama gerçek şu ki, duvarlarını yavaşça kırabildiğime seviniyorum. Hazır olduğunda ve o zaman beni istersen, yanında olacağımı bilmeni istiyorum.”

“Şimdi öyle diyorsun,” diye homurdandı.

Pesh ayağa kalkıp kollarını başının üzerine kaldırarak gerindi. “Tamam, artık konuyu değiştirmenin ve ortalığı toplamamın zamanı geldi.”

“Ah, hayır, bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Arkamda bu pisliği bırakarak misafirperverliğini kötüye kullanamam.”

“Yine aynı usturuplu konuşmalar,” dedi Emma.

Pesh parmağını ona doğrulttu. “Tamam, ben usturuplu konuşuyorum. Senin özelliğin ne?”

“Hımm, şey...”

“Ah, yapma... Kendine has tonlarca özelliğın olduğu nu biliyorum.”

“Peki, o zaman. Şarkıcıyım.”

Siyah gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Şarkıcı mısın?”

Başını salladı ve Pesh’e kuzeni Gary’nin barında şarkı söyleyerek büyüdüğünü anlattı.

“Doc’s diye bir barda mı söyledin?” diye sordu Pesh, dudakları zevkten yukarı doğru kıvrılırken.

“Evet, söyledim. Bu Gary’nin takma adıydı.”

“Hmm, ironiyi severim.”

Pesh ona göz kırpınca Emma başını iki yana salladı. “Tamam, ben şarkıcıyım. Senin kendine has özelliğın ne?”

Pesh çenesini kaşıyarak “Kendi uçağım var ve onu kullanıyorum.”

Emma’nın gözeri fal taşı gibi açıldı. “Kullanıyor musun?”

“Evet, aslında tamamen benim uçağım değil. Babamın ve ortanca erkek kardeşimin de pilot lisansı var.”

“Vay canına, daha önce hiç küçük bir uçağa binmemiştim.”

“O zaman seni bir ara bindirmeliyim.”

Emma’nın kalp atışları bu fikirle hızlandı. Pesh onun karmaşık düşüncelerini okumuş gibi sırttı. “Yemeğinin bittiğinden emin misin?”

Midesinin çoktan baharat ve farklı yemek karışımıyla dolu olduğunu düşünüp artık tek lokma daha yiyemeyeceğine karar verdi. “Doydum. Teşekkür ederim.”

“Kalanları doktor ve hemşirelere götürsem senin için sorun olur mu?”

“Hayır, hayır. Al tabii...”

Pesh gülümsedi. “O zaman sana Hint yemeği satamamış oluyorum, ha?”

Emma kahkaha attı. “Sanırım şu andan itibaren hepsinin tadına bakmak yerine tek bir yemek seçsem daha iyi olur.”

Pesh toparlamayı tam bitirmişti ki çağrı cihazı öttü. “Gerçekten mi?” diye söylendi.

“Ne oldu?”

“Bu akşam bana biraz erken ihtiyaçları varmış. Sanırım dolunay tüm delileri açığa çıkarıyor.”

“Gerçekten mi?”

Pesh başını kaldırdı ve gülümsedi. “Hangi kısmı? Bana ihtiyaçları olması mı yoksa dolunayın insanların içindeki deliliği ortaya çıkarması mı?”

Kıkırdadı. “Sanırım ikisi de...”

“Evet. Dolunay geceleri acil servis korku filmine dönüşüyor.”

“O zaman senin için dua edeceğim.”

“Lütfen et...” Etrafındaki torbalara baktı. “Sanırım iki seferde götürebileceğim. Hemen dönerim.” Yemek torbalarından birkaçını ve tıbbi çantasını alıp kapıya yöneldi. Beau da peşinden gitti.

“Hayır, oğlum. Buraya gel.”

Hemen Emma’nın yanına geldi. Pesh geri döndüğünde Beau gerildi. Pesh ultrason cihazını almak üzere kanepenin yanına gelirken bir yandan da Beau’ya baktı. “Sanırım *samosa* arkadaşlığımızı pekiştirmemiş, ha dostum?” dedi.

Beau kanepeye çıktı ve kafasını Emma'nın kucağına koydu. Pesh kahkaha attı. Beau'ya parmağını sallayıp "Ona ve Küçük Adam'a iyi bak, tamam mı?" dedi.

Emma gülümsedi. "Bakar..."

"Bu akşam beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Hayır, gelmek istediğin ve bana yemek getirdiğin için asıl ben teşekkür ederim."

"Benim için zevkti ve umarım ileride tekrarlarız. Ama baştan çıkarma işlemlerine başlamam için yatak istirahatinin bitmesini bekleyeceğim."

"Tamam, sanırım öyle yapabiliriz."

Pesh düşünceli şekilde çenesini ovuşturdu. "Opera sever misin?"

"Ah, evet, bayılırım. Kültür sanatın hayranıyım."

Pesh cebinden cüzdanını çıkardıktan sonra içinden birkaç bilet çıkardı. "Bunlar gelecek haftaki *Aida* gösterisi için. O zamana kadar yatak istirahatın biter. Gitmek ister misin?" onun tereddüt etmesi üzerine Pesh, "Sadece arkadaş olarak, Emma," dedi.

Rahat bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. Çok sevinirim."

"O zaman önümüzdeki hafta buluşma olmayan *Aida* gösterisi görüşmemizi iple çekiyorum."

"Ben de..."

Pesh makinesini aldı ve eğilip Emma'yı yanağından nazikçe öptü. Beau kafasını kaldırdı ve hırladı. "Beau!" dedi Emma. Beau kafasını indirdi ve ona en masum köpek suratıyla baktı.

“Sanırım bu gitmem gerektiğinin işareti...”

“Onun adına üzgünüm.”

Pesh başını iki yana salladı. “Hiçbir şey için üzülme, Emma. Beau için, yemeği sevmediğin için...” Yüzü onun-
kinden sadece birkaç santimetre yukarıdaydı. “Hepsinden
öte, bu akşam sana hissettirdiklerim için..”

Emma gözünü kırpmadan ve kıpırdamadan ona baktı.
“Üzülmeyeceğim.”

“Güzel...” Pesh ardından doğruldu ve son kez el sallayıp
kapıdan çıktı.

Yalnız kaldıklarından Beau inleyip ona sokuldu. “Bana
biraz izin versen olmaz mı? Kocaman, hamile bir hormon
topu olmak hiç kolay değil!” Ardından da kendini yastıklara
bırakıp televizyonu açtı.

On İkinci Bölüm

Saat dokuzu biraz geçe Beau kafasını kaldırıp mutlulukla havlamaya başladı. “Hmm, bu baba geldi mi demek?”

Aidan mutfağa doğru gelirken Beau da kuyruğunu sallamaya başladı. Evin alarminin bip sesinden Aidan’ın arka kapıdan geldiğini anladı. “N’aber oğlum? Ben yokken kaleyi benim adıma korudun mu?”

Aidan oturma odasına geldiğinde Beau hâlâ yanında neşyle sıçrayıp duruyordu. “Umarım flörtün buradayken senin ona ait olduğunu belli etmek için üzerine işemek gibi utanç verici bir şey yapmamıştır,” dedi Aidan.

“Hayır, yapmadı,” diye tersledi Emma.

“Flört demişken, nasıl geçti buluşman?” diye sordu Aidan, anahtarlarını sehpa atarken.

“Buluşma değildi bu,” dedi mırıldanarak.

“Anlayamadım, Bayan Asabi...” Kesik kesik nefes alıyordu. “Ah, burası ne kokuyor böyle?”

“Pesh denemem için Hint yemeği getirmiş.” Emma’nın sadece baharatlı değil, aynı şeyleri tekrar yeme fikri bile içini kалırdı. “Neredeydin?” diye sordu konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Kendime seksi bir buluşma ayarladım.”

Emma başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin ve ağzının aynı anda açılmasına engel olamadı. Başka bir kadınla mıydı? Gitmeden önce söylediği o kadar şeyden sonra bile mi? Bu fikirle mide bulantısı iyice arttı ve boğazına kadar safra yükseldi. “Y-yaptın mı bunu?”

Başını salladı ve sehpa oturdu. Dizleri onunkilere değdi ve Emma ona yakın durmamak için kendini çekmeye çalıştı. Dirseklerini dizlerine koyup öne eğildi “Şunu bir gözünde canlandır. “Yırtık, kısıcık şorttan dışarı çıkan kalçalar...”

“Kısıcık şort mu? Ekim ayının sonundayız!”

Aidan ellerini kaldırdı. “Daha bitirmedim.”

Emma ellerini göğsünün üzerinde çapraz birleştirep bitkin ve derin bir nefes verdi. “Peki...”

“Neyse, dediğim gibi, kısıcık şort, kovboy çizmeleri, üzerinde de göbeğini açıkta bırakacak bir bluz...” Gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. “Ah, çok iyi görünüyordum!”

Gözlerini açıp Emma’ya baktı ve ardından göz kırptı. Emma inanamayarak ona baktı. “Bunları giyen bir kız değildi... yani sen...”

Aidan kakhaha attı. “Dalga geçiyorum, Em. Babama git-tim ve maç izledik. Elbette ki bir kadınla birlikte değildim.”

Onun gerçekten de biriyle buluşmaya gitmiş olduğunu

düşünmenin getirdiği duygu fırtınasının ardından gelen rahatlama bile mide bulantısını geçirmedi. Aidan'ın kucağına kusmamak için banyoya gitmeden önce kısacık bir anı olduğunu fark edince panikledi ama artık çok geçti.

Aidan lekelenen pantolonuna baktı. "Kahretsin, Em, şakamın kötü olduğunu biliyordum ama gerçekten de üstüme kusmak zorunda mıydın?"

Emma'nın gözlerine utanç gözyaşları birikti. "B-ben... ben çok özür dilerim."

Emma gözyaşlarına boğulunca Aidan'ın yüz ifadesi şaşkınlıktan şefkatli bir ifadeye döndü. Uzanıp onun kolunu okşadı. "Hey, ağlama... Sen üzerime kusan ilk kişi değilsin. Eskiden bir grubum vardı. Hiçbiri sarhoş bir adamın kusması kadar kötü değildir."

"Bu konuda bu kadar nazik olabildiğine inanamıyorum," dedi içini çekerken.

"Bunu kasıtlı yapmadın ki..." Tek kaşını kaldırdı. "Yoksa kasıtlı mı yaptın?"

"Hayır, böyle bir şeyi asla kasıtlı yapmam!"

Başparmağıyla Emma'nın yanağını okşadı. "Biliyorum. Hayır, sadece espri yapıyorum, Em."

"Sanırım bu yemekler bana iyi gelmedi. Çok fazla ve çeşitli baharatla sos vardı," diye cevap verdi, tişörtünün kol kısmıyla burnunu silerken.

"Hımm, aynı şeyi misafirin için de söylemek lazım, değil mi?"

“Aidan,” diye uyardı, utancı geçip yerini öfke alırken.

Başını ona doğru uzattı. “Bana Noah bir şey söylemeye çalışıyor gibi geldi. Küçük Adam’ın babasına arka çıktığını gördüğüme sevindim.”

Emma gözlerini kısarak baktı. “Daha önce hiç Hint yemeği yemedim. Bunun benim ya da Noah’ın hisleriyle bir ilgisi yok. Konuşan benim sindirim sistemim, çok teşekkür ederim,” diye tersledi.

Aidan gülümsedi. “Ah, bu hamilelik duygu değişimlerine bayılıyorum.”

Burnundan soluyordu. “Haydi; senin temizlenmen, benim de yatağa dönmem gerek...”

Aidan ayağa kalktığı anda kusmuk paçalarından aşağı süzülde. Yüzünü eksitti. “Tanrım, sanırım bu öğürme refleksimi tetiklemek üzere.” Ellerini düğmesine götürdü ve pantolonunun fermuarını açtı. Hemen içinden çıkıp pantolonunu top gibi yaptı. “Sanırım bunu çamaşır makinesine atsam iyi olacak.”

Aidan dönerken Emma da kanepeden kalkmaya çalıştı. Emma’nun yüzü Aidan’ın poposuna sürttü. Hemen geri çekildi. “Ah, pardon,” dedi alçak sesle.

“Bu gece gittikçe daha da güzelleşiyor,” diye söylendi. Yatak odasına doğru gitmeden önce dönüp Emma’ya elini uzattı. Bu minicik jestle bile Emma’nın kalp atışları hızlanmaya başladı.

“Teşekkürler...”

“Rica ederim. Dinle, ben eşyalarımı alıp üst kattaki duş

çıkacağım, o nedenle sen benimkini kullanabilirsin.”

Hormonları yine devreye girmişti. “Çok tatlısın,” dedi alçak sesle.

Aidan şakayla karışık sırıttı. “Kahretsin bebeğim, seni bu kadar da etkilemiş olamaz, değil mi?”

Emma gözlerini devirdi. “Nezaketine minnettar olduğum için kusuruma bakma,” diye homurdandı banyoya girip kapıyı çarpmadan önce.”

Aidan içeri kafasını uzattığı sırada tişörtünü yeni çıkarmıştı. Onu görünce irkildi. “Ee, eşyalarımı alacaktım, unuttun mu?”

“Evet, gir al...”

Emma üzerinde sadece sutyeniyle dişlerini fırçalamaya başladı. Aidan şampuanını ve duş jelini aldıktan sonra, diş fırçasını almak için uzanırken Emma’nın çıplak sırtına bir öpücük kondurdu. Tüm vücudunu özlem sardı ve ürperdi. Eğer Aidan onun tepkisini fark ettiyse de bir şey demedi. “Çok ayakta kalma...”

Başını sallayıp ağzındaki köpüklerle mırıldanarak, “Baş üstüne komutanım,” dedi.

Aidan başını iki yana salladı. “Ah şu çenen...”

Kapıdan çıkmadan önce ona gülümsedi.

Emma’nın duşu bittiğinde Aidan hâlâ üst kattaydı. Günün duygusal çalkantılarından yorgun düşmüş şekilde

hemen uykuya daldı. Ama huzurlu değildi. Rüyalar peşini bırakmıyordu. Bir tanesinde Aidan ve Pesh eski zamanlardaki gibi onun için ölümüne düelloya çıkmıştı. Sonra da Noah'ın doğduğunu gördü ve Noah ona ya da Aidan'a benzemek yerine, tıpkı Pesh'e benziyordu.

Son olarak zihni başka bir rüyaya koştı ve sanki daha önce yaşanmış gibi gerçeküstüydü.

Büyükanne ve büyükbabasının göletinde, suyun üzerinde kalmak için çırpınırken soğuk su çıplak boynunun ve omuzlarının üzerine çıkıyordu. Suyun başının üzerine çıkmasına izin verse, dibe değmek üzereydi. Suda çırpınırken, Aidan gözleminde bir yırtıcı hayvan ışıltısıyla ona doğru yüzdü.

“Üşüyor musun?” diye sordu Aidan.

“Biraz,” diye mırıldandı.

“O zaman seni ısıtayım.” Onu kollarına çekti ve dudaklarını onunkilere götürdü. “Mmm, çok tatlısın... Her zamankinden biraz daha tatlı.”

Dudak dudağalarken Emma gülümsedi. “Senin odana gelmeden önce kek almak için durmuş olabilirim.”

Aidan güldü. “Gece yarısı yemek ve seks aşermek, ha?”

“Evet...”

“Sanırım ikinci aşermeni de dindirmenin zamanı geldi değil mi?”

“Lütfen...”

“Bacaklarını bana dola, bebeğim.”

Emma söyleneni yaptı. Aidan, Emma kucığında karaya

doğru yürürlerken inledi. “Çok mu ağırım?”

“Hayır, pek değil,” dedi Aidan sıkıdığı dişlerinin arasından.

Emma kahkaha attı. “Aidan, kendim gidebilirim. Beni taşımak zorunda değilsin.”

“Ağır olduğundan değil. Sadece burada sudakinden tahmin ettiğimden daha zormuş.”

“Ay, ama sen artık benim kahramanımsın!” ardından onu yanağından öptü. Öperek çenesine doğru indi, ardından yine dudaklarına döndü. Kalçalarını onun kasıklarına doğru itti.

“Kahretsin, Em,” diye mırıldandı Aidan, onun kalçasında tuttuğu ellerini biraz daha sıkarak.

“Seni heyecanlandırıyor muyum?”

“Ah, hem de nasıl!”

“Güzel...” Dilini, onun sıcaklığını ararcasına Aidan’ın ağzına soktu. Onun dilinin kendi diliyle dans eder misali oynamasına izin verdi. Sonra bir anda, oynamaktan öteye geçip birbirlerinin ağızlarını ısırmaya başladılar.

Aidan kıyıya adım atıp da dizlerinin üzerine çökerken Emma’yı sımsıkı tuttu ve sırtüstü bıraktı. Emma çılgılık atınca “İyi misin?” diye sordu. Emma başını kaldırıp ona baktı. Dolunay başının etrafında bir hare oluşturmuş ve onu bir an için melek gibi göstermişti.

“Şimdi iyiyim.” Araya girebilsin diye bacaklarını iki yana açtı. “Seviş benimle, Aidan.”

Aidan gözlerini ona dikti ve Emma sevişmek sözcüğünün onda bir etki uyandırmadığını biliyordu. “Ne zaman istersen,

bebeğim,” diye cevap verdi her zamanki ukala sırtışıyla.

İçine girdiğinde, Emma çılgılık attı ve onu omuzlarından sımsıkı kavradı. Aidan onun içinde yavaş ve nazikçe hareket ediyordu. Ellerinden biri memesiyle oynayıp göğüs ucunu sertleştirirken, dili de içine sakın girişlerini taklit ediyordu.

Emma’nın gelmesine çok az kala Aidan hızını değiştirdi ve ona daha sert girmeye başlayıp, Emma’nın altındaki dal parçalarıyla kumların sırtına batmasına sebep oldu. Onu kollarıyla sarsıyordu. “Hayır, böyle değil. Nazik ol, Aidan,” diye mırıldandı.

Çok geçmeden sahilde sevişmekten çıkıp Aidan’ın yatak odasına geldi. Biri onu sarsıyordu. “Hayır, sarsan kişi *Aidan*’dı.

“Em, uyan.”

Gözlerini kırptırarak açınca yüzünün endişeli olduğunu gördü. “Ne oldu?”

Aidan alini omzundan yanağına götürdü. “İnliyordun. Kâbus filan gördüğünü sandım.”

“Hayır, gelmek üzereydim,” dedi uyku sersemi.

“Anlayamadım?”

Birdenbire ayıldı. Utançtan elleriyle yüzünü kapadı. “Ah, Tanrım.”

Aidan kıkırdamaya başladı. “Em, çok muzır bir kızsın sen. Seks rüyası gördüğün için mi inliyordun?”

Onu duymazdan gelip yan tarafına döndü. Yastığını kabarttı ve hemen yattı.

“Dur bir dakika. ‘Nazik ol, Aidan,’ dediğinde seni uyan-

dırmam konusunda söylemedin bunu, değil mi?”

“Şimdi uykuma geri dönmek istiyorum.”

Aidan şakayla karışık onun omzunu dürttü. “Yapma, Emma. Kabul et... Rüyanda benimle seks yaptığını görüyordun.” Aldığı zevk ses tonundan anlaşılıyordu. “Gelmek üzere olduğuna göre de iyi olmalıyım.”

Emma burnundan soludu. “İyi olup olmadığını sorgulamana bile şaşıyorum. Zaten hep büyüleyici olduğunu düşünmüyor muydun?”

Aidan elini onun omzuna koyup onu kendine doğru çevirdi. Emma’nın bir kolu başının üzerinde, onun altında kalmış ve onunla yüz yüze olmak durumunda kalmıştı. “Sen dünya üzerinde yatakta büyüleyici olmak istediğim ve aklını başından alıp çoklu orgazmlar yaşatmak istediğim tek kadınsın.” Başını iki yana salladı. “Başka kimse yok. Sana yemin ederim.”

Emma onun gözlerine bakıp elinin tersiyle yanağını okşadı. “Tıraş olmalısın,” dedi alçak sesle.

Aidan kaşlarını kaldırdı. “Uzatmamı istemiyor musun? Belki keçi sakal bırakırım ya da tamamen uzatırım?”

“Hayır, ben her zamanki halini seviyorum.”

“O zaman tıraş olacağım. Senin için...”

Onun için yanıp tutuşan ve az önceki seks rüyasının etkisinden çıkamayan Emma doğruldu ve dudaklarını onunkilere götürdü. Aidan donup kaldı ve Emma mermer bir heykeli öpüyormuş gibi hissetti. Dilini onun ağzına sokmak için dudaklarını araladığında, Aidan ağır ağır erimeye baş-

ladı. Yanağını okşayan eli saçlarına gitti. Parmaklarını ipeksi saç telleri arasında dolandırdı, tıpkı onun altdudağını tutup çekişi gibi saçlarına da aynısını yapıyordu.

Aidan dilini onun ağzına sokarken gırtlığının derinliklerinden ince bir inleme yükseldi. Tanrım, onun dilini ne kadar özlemişti! Aidan'ın dili, onunkinin üzerinde tahrik edercesine dolanıyordu. Arzuları belden aşağısına doğru aktıkça, onu her zamankinden daha çok istediğinin farkına varıyordu.

Aidan elini onun omzunda göğsüne götürdü ve geceliğinin üzerinden nazıkçe kavradı. Emma bacaklarını açıp onun kalçasını bacak arasına aldı.

Ama Aidan geceliğinin etek ucunu yukarı doğru kaldırmaya başladığında Emma'nın gözleri rüyadan gerçeğe uyandı. "Dur, Aidan, hayır!"

Aidan başını kaldırıp şehvetten sarhoş olmuş ve puslu gözleriyle ona baktı. "Lütfen bana bunu yapmak istemediğin için değil de doktorun izin vermediği için olduğunu söyle..."

Başını salladı. "Orgazm olmamam gerek, çünkü bu kasılmalara sebep olabilirmiş."

Aidan sırtıttı. "O zaman seni seks rüyandan uyandırمام iyi olmuş, ha?"

Emma kızarıp güldü. "Sanırım öyle." Aidan onun üzerinden çekilirken Emma "Özür dilerim," dedi.

"Olma... İkimiz de kendimizi kaybettik." Aidan gülümserken Emma'da ona sokuldu. "Sana bütün gece sarılmak fiziksel tatmin yaşatmaz ama başka bir şey de istemem zaten."

Emma homurdandı. “Neden böyle şeyler söylüyorsun?”

“Ne?”

Başını öne eğdi. “Sürekli harika şeyler söylüyor ve yapıyorsun. Bunlar kafamı karıştırıyor.”

“Pisliğin teki olmamı filan mı isterdin?”

“Hayır, elbette ki istemezdim.”

“Aa, anladım. Benim eski, kendini beğenmiş Aidan olmamı istiyorsun. Böylece bu şekilde hissetmeyeceksin.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Ama değişmemi istemiyor musun?”

“Ben eski Aidan’a âşık olmuştum, unuttun mu?”

Bitkin bir ifadeyle homurdandı. “Ama sen ve Noah için daha iyi bir adam olmamı istemiyor musun?”

“Elbette ki istiyorum.”

“O zaman bırak da istediğim şeyleri yapayım ve söyleyeyim.”

“Peki...”

Bir süre sessizce uzandılar. “Beni gerçekten asla affetmeyeceksin, değil mi?” diye sordu Aidan.

“O da nereden çıktı şimdi?”

Kalkıp oturdu. “Son sekiz gündür senin için yaptığım, söylediğim her şey, bütün özürlerim, düzeltme çabalarım senin için hiçbir şey ifade etmedi, değil mi?”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktı Emma.

“Alenen doğru... Eğer gerçekten de tekrar beraber olmamıza ikna olmuş olsaydın, Pesh’in sağlık sebeplerinden

ötürü bile buraya gelmesine izin vermezdin. Bana benimle olmak istediğini de söyledin.”

“Eğer bu seni bu kadar rahatsız edecekse, Pesh’i çağır-mayacağımı söyledim ve burada kalmak senin hakkın, çünkü burası senin evin, Tanrı aşkına. Kalıp Pesh’le aramda romantik hiçbir şey olmadığını görebilirdin. Ama sen gitmeyi seçtin.”

“Yani şimdi sen benim gitmiş olmamın, Pesh’in böyle davranmaya kalkmasını umursamadığım anlamına geldiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, tam olarak öyle değil.”

“Yine hepsi benim hatam, değil mi?”

Emma şakaklarını ovdu. “Yine bunu tartışmasak? Yoruldum.”

“Evet, ben de...” Yorganı kaldırdı ve yataktan kalktı. Emma nereye gittiğini sormadı bile. Merdivenlere vuran ayak sesinden anlamıştı.

Ellerini yumruk yapıp gözlerindeki yaşları sildi. Kah- retsin, neden doğru şeyin ne olduğunu bilemiyordu? Neden Aidan’la olması ya da ona veda etmesi gerektiğini açıkça gö- remiyordu? Neden duyguları sürekli yoyo gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu?

Ağlaması bittikten sonra Beau geldi ve yatağa atladı. “Ah, Beau,” dedi içini çekerek ve ona sarıldı. Beau kıpırda- madan yattı ve onun tüm duygularını dökmesine izin verdi. Sonunda da Emma bitkin düşüp uykuya daldı.

On Üçüncü Bölüm

Emma ve Aidan arasındaki atmosfer yatak istirahatinin son birkaç gününde iyice gerginleşmişti. Aidan ona istediği her şeyi verdiği, her isteğini yerine getirdiği halde eskisi gibi değildi. Artık onun yanında kalıp film izlemiyordu. Beau yanındayken bile yanında o olmadıkça yatak soğuk ve boştu.

Aidan onun elini güçlendiriyordu. Onun kendisini affetmesi için gereken her şeyi yaptığını ve artık fazladan yol kat ettiğini hissediyordu. Artık aralarında ne olacaksa bu Emma'ya bağlıydı. Emma'nın da nasıl ilerleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Emma, Jinekolog Dr. Middleton'u görmeye gittiğinde her şeyin yolunda olmasına, artık yatak istirahatini sonlandırıp sonraki hafta işe dönebileceğine çok sevindi. Daha mutlu olması gerekirken, belirsizlik onun yükünü iyice ağırlaştırıyordu. O öğleden sonra eşyalarını alıp evine mi dönecekti? Kalıp Aidan'la her şeyi yoluna mı koyacaktı? Yoksa ilk planladığı gibi, büyükanne ve büyükbabasıyla olmak için Ellijay'e mi taşınacaktı?

O ve Aidan arabaya bindiklerinde, aralarında suskun bir gerginlik vardı. Aidan sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından içini çekti. “Dinle, Em. Söyleyeceğim şey muhtemelen hoşuna gitmeyecek ama söylemem gerek...”

“Tamam,” diye cevap verdi Emma tereddütle.

“Yatak istirahatinin resmen bittiğini biliyorum ama gerçekten de seni yoracak şeylere girişmeni istemiyorum. O nedenle, eğer istersen, bende kalmaya devam etmeni tercih ederim. En azından bir süre daha.”

Aidan’a döndüğünde ağzının sımsıkı kapalı ve çenesinin gergin olduğunu gördü. Duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. Aslında ne söylemeye çalıştığını biliyordu. Bu düşünce onun kalbini daha hızlı attırdı. “Senin için sorun olmayacağından emin misin?”

Aidan gözünü yoldan çekip doğrudan onun gözerine baktı. “Elbette ki olmaz. Birkaç gün ya da bir hafta daha kal...” Sonra alçak sesle, “Sonsuza kadar kal,” dedi.

Bu bağlılık imasıyla Emma’nın nefesi kesilecek gibi oldu ama üstelememeye karar verdi. “Eğer gerçekten emin sen, memnuniyetle kalırım.”

Emma gülümseyince Aidan’ın dudak kenarları da yukarı doğru büküldü. “Güzel... Bunu duyduğuma sevindim. Neden bunu sana yemek ısmarlayarak kutlamıyoruz?”

“Hayır, hayır, bu sefer benim ısmarlamam lazım. Sen zaten yeterince şey yaptın.”

“Hımm, sanırım bir kadının hesabın ödemesine izin vereceğimi hiç sanmıyorum,” diye espri yaptı Aidan.

“Güzel. O zaman her şeyin bir ilki olduğunu öğrenirsin.”

Aidan kıkırdadı. “Pekâlâ, Em... Madem akşam yemeği senden, o zaman mümkün olan en pahalı yeri bulayım!”

Ertesi akşam Emma, Pesh’le buluşma sayılmayan opera gösterisine gitmek üzere hazırlandı. Saçına son dokunuşları yaptıktan sonra geri çekilip aynada kendine baktı. Yüksek beli ve geniş spagetti askılarıyla, mor renkli kokteyl elbisesi dizlerinin hemen altına iniyordu. Göğüslerinin patlayacak gibi görüldüğünü fark edince burnunu büktü. Son birkaç günde sutyen bedeni bir numara artmıştı sanki. O an palto değil de şal almak konusunda emin olamadı.

Uzun zamandır şık giyinmemişti ve bu elbiseyi de Casey ve Nate’in düğün yemekleri için, bu yemek havalı olacak dendiği için almıştı. Ama operaya gitmek için ondan başka giyecek şeyi olmasına seviniyordu.

Evin kapısı çarpınca sıçradı. “Em?” diye seslendi Aidan.

“Banyodayım.” Tam bir korkak gibi, ona henüz Pesh’le olan planından bahsetmemişti. Bunun gereksiz sorun çıkaracağını biliyordu. Aidan eve gelmeden çıkmış olmayı bekliyordu. Dışarı çıktığını söyleyen bir not bırakmak ya da mesaj atmak onunla yüzleşmekten çok daha kolaydı. Ama Aidan, Pesh’le onun arasında bir şey olmadığını anlayamayacaktı ve aynı zamanda ondan beklediği o sihirli iki sözcüğü de hâlâ söylememişti.

Kendin kendine opera planının masum bir plan olduğunu

söylese de, içten içe kendine öfkeleniyordu. Derinlerinde bir yerinde bunun Aidan'ı incittiğini biliyordu ve ona ne yapmış olursa olsun, bu ona kendini korkunç biri gibi hissettiriyordu. Pesh daha opera konusunu açtığı sırada ona hayır demeliydi ama onun yerine, hislerine karşı gelip kabul etmişti.

Aidan koridordan seslenişiyle sesiyle düşüncelerinden uyandı. "Eve gelirken yoldan Çin yemeği aldım. Eğer canın isterse akşam da Percy'nin yüzme müsabakasına gidebiliriz. Bizim gitmemizi çok istiyor. Yemin ederim beni beş kez aradı."

Emma sadece Aidan'ı değil, aynı zamanda Percy'yi de hayal kırıklığına uğratacağı için yüzünü buruşturdu. Elinde yarısı yenmiş bir yumurta dürümüyle kapıda belirdi. Ona bakar bakmaz Aidan'ın ağzı açık kaldı. "Bu kıyafet yüzme müsabakası için bir fazla kaçmış."

Emma'nın yanakları yanmaya başladı. "Aslında, bu akşam operaya gidiyorum."

Aidan'ın yüzü düştü. "Pesh'le mi?"

Cevap vermeden önce altdudağını ısırdı. "Geçen hafta fazla bileti olduğu için bana söylemişti. Bir çift daha olacak, yani yalnız olmayacağız. Yatak istirahatimin bitişini kutlamak gibi bir şey aslında bu..." Aidan'ın gözlerine acı yayılınca, hemen "Merkezde, Fox'ta. Geç kalmam ve sana çok ayakta kalmayacağıma söz veriyorum."

Sessizliği yüreğini dağladı. Ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Onun yanından geçip kapıya ilerlerken yüzünde yumurta dürümünün bir kırıntısı kaldığını gördü. Elini

kaldırdı ve dudağının kenarındaki kırıntıyı aldı.

Aidan onun kolunu tuttu, mavi gözlerinde çaresizlik vardı. “Em, gitme... Lütfen...”

Nasıl titremeye başladığını fark etmemesini diledi. “Aidan, Pesh’e geleceğimi söyledim ve giyindim. Ayrıca bu bir buluşma değil. Söz veriyorum.”

Kaşlarını çattı. “Elbette ki buluşma... Sen arkadaş olduğunuzu düşünebilirsin ama onun böyle düşünmediğinden eminim. Belki de sana ölümcül darbeyi vurabilmek için senin buna inanmanı istiyordur!”

Emma banyonun zeminine bakmaya başladı. “Evet, Pesh’in daha fazlasını istediği doğru ama ben ona ne istediğimi bilmediğimi söyledim.”

“Bu doğru değil, sen bizi istiyorsun. İsteddiğini biliyorum.” Emma onun yüzüne bakmayınca, Aidan’ın eli onun çenesine gitti başını kaldırdı. “Neden buna karşı koyuyorsun? Neden bizimle savaşıyorsun?”

Emma kendini çekmeye çalıştı ama Aidan kollarını sıkıca ona doladı. “Ben bizimle savaşmıyorum. Sadece artık *biz* diye bir şey yok, değil mi? Bana beni sevdiğini söyleyemeyip bir de üstüne başka bir kadınla yatmaya kalkıp bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun!”

Aidan gözlerini kıstı. “Evet, yine başlıyoruz! Daha önce de bu vardı, şimdi de bu var.”

Emma yaşlar dolan gözleriyle başını iki yana salladı. “Hiç anlayamayacak mısın? Benim kalbimi kırdın, Aidan! Beni o kadar çok parçaya böldün ki, bir daha seninle ya da

başka bir erkekle tam olabilecek miyim, bilmiyorum.”

Aidan’ın yüzü acıyla ezildi. “Üzgün olduğumu söyledim. Sana beni affetmen için yalvardım. Sana ne kadar üzgün olduğumu göstermek için her yolu denedim. Son on günün ardından, yaşadığım şey artık daha güçlüyken, sırf ben tekrar her şeyi berbat ederim diye korktuğun için buna karşı koyuyorsun!”

Emma’nın yanakları öfkeden kızarmaya başladı. “Etmeyeceğini nereden bileyim? Son görüştüğümüzde bana benimle daha fazlasını istediğini söyledin ve sonra geldiğimiz hale bir bak. Parmağıma yüzüğü takıp sonra da çıldırarak beni aldatmayacağını nereden bileyim?!” diye sordu.

“Çünkü yapmayacağım. Tanrı’ya ve kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki bunu *yapmayacağım!*”

“Böyle söz verilmez. Yola çıktıktan sonra yarın ya da beş yıl sonrasında ne yapacağını bilemezsin.”

“Ben *eminim!* Daha önce kimseye sana hissettiklerimi hissetmedim. Tek istediğim sensin.”

“Aidan...”

Aidan’ın cevabı dudaklarını onunkilere götürmek oldu. O bildik elektrik her yanını sardı. Fiziksel ihtiyaç, aşka özlem içini yakmaya başladı ve eğer ona daha yakın olmazsa öleceğini düşünmeye başladı. Onun her yerine dokunmak ve onu tatmak istiyordu.

Emma’nın dili onun dudaklarında gezinirken acıyla inledi. Ağzını açıp diliyle onun dilini okşamaya başladı. Nere-deyse içgüdüsel olarak Emma’nın kolları onun boynuna

dolanırken, Aidan da beline sarıldı. Vücutlarını çılgınca birbirlerine doğru itiyorlardı.

Emma kendini çekecek olduğunda Aidan karşı çıktı. “Hisset bizi, Emma. Tam burada ve tek yapman gereken bunu kabul etmek,” diye mırıldandı onun dudaklarına.

Emma’nın gözleri açıldı ve Aidan’a baktı. “Emma, ben...”

Kapı çalınca söyleyeceği şey yarım kaldı. “Ah, Tanrım,” diye söylendi. Onu göğsünden itmek için kollarını boynundan aşağı indirdi. “Bırak, gideyim.” Aidan onu sımsıkı tutmaya devam edince, onun acı dolu yüzüne karşı panikle baktı. “Lütfen, Aidan.”

Yenilgiyle omuzları düşerken, kolları da iki yana düştü. “Peki, git ona... Umarım benden istemediğin şeyi o sana verebilir. Ama sakın bir an bile benimle aynı şeyi yaptığını düşünme... Mutluluktan kaçırıyorsun ve korkularını başka biriyle dindirmeye çalışıyorsun.”

Ardından dönüp onu banyoda yalnız bıraktı. Başı dönen Emma bankoya tutundu. Gözleri doldu ama kendini bırakmamak için zorladı. Aidan’ın kapıyı açıp Pesh’e içeri gelmesini söylediğini duydu. Aynaya baktı ve yüzünü buruşturdu. Aidan’la öpüşmesi rujunu bozmuştu. “Bir saniye!” diye seslendi.

“Acele etme,” diye cevap verdi Pesh, sakince. Emma sırf Aidan orada diye nezaket gösterdiğinden emindi.

Makyajını tazelemeyi bitirdikten sonra, çantasını aldı ve hızla koridora çıktı. Pesh arkası dönük şekilde holde duruyordu. Elleri cebinde ve tedirginle anahtarlarıyla oynuyordu.

Aidan ise ortalıkta görünmüyordu. Emma boğazını temizledi. “Geciktiğim için çok özür dilerim.”

Pesh döndü ve onu baştan aşağı süzdü. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “O kadar muhteşem görünüyorsun ki seni affetmemek için bir erkeğin aptal olması lazım...”

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi. Giydiği takım elbiseyi ve kravatını gizleyen pardösüsünün içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü fark etmeden edemedi. Boynuna da krem rengi bir atkı dolamıştı. “Sen de çok hoş görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim, sağ ol...” Hole baktı. “Senin pardösün nerede?”

“Ah, bir saniye...” Mutfağın yanındaki dolaba doğru ilerlediği sırada Aidan elinde onun pardösüsüyle belirdi. “Bunu unutmak istemezsin. Bu gece hava dört derece civarında olacak. Noah ve senin üşümeni istemem,” dedi.

Pardösüyü almak için uzandı ama Aidan ona tuttu. Arkasını dönüp Pesh’le yüz yüze geldi. Pesh’in yüzü, Aidan ona pardösüyü giydirirken gerilmişti. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Aidan’ın parmakları Emma yürümeye başlayana kadar onun vücudunda gezindi.

“Sanırım gitsek iyi olacak. Yemek rezervasyonumuzu kaçırmayalım,” dedi Emma, Pesh’e.

“Seni tekrar görmek güzeldi, Aidan. Babana kendine iyi bakmasını söyle...”

“Evet, seni de... Babama selamını iletirim.”

Emma, Aidan’ın bu samimiyetine inanamadı. Ama kapıya geldiklerinde “Kız arkadaşına iyi bak,” diye seslendi.

Pesh'in eli kapı tokmağının üzerinde donup kaldı. "Ee, bakarım," diyebilirdi kapıdan güçlükle, Emma'yla kapıdan çıkmadan önce. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra, Pesh sesli bir nefes verdi.

"Bunun için kusura bakma," diye başladı Emma, basamaklardan inerlerken.

"Sorun değil. Ben de muhtemelen aynı şekilde tepki verirdim."

"Gerçekten mi?"

Pesh, Jaguar'mın kapısını açarken başını salladı. "Eğer biri sevdiğim kadın konusunda haddini a arsa, hiç de medeni biri olmam."

"Ama sen haddini a mıyorsun. Sadece arkadaş olduğumuzu biliyor." Emma, Pesh'in *arkadaş* sözcüğünden ho lanmadı ını fark etti. "Hâlâ arkada sız, değil mi Pesh?"

Zorla gülümsemeye çalıştı. "Elbette arkada sız."

Emma'nın midesine bir huzursuzluk çöktü. Yüz ifadesi Pesh'e duygularını açık etmiş olacak ki, "Emma, eğer bu ak am dışarı çıkmak ya da Aidan'ı bırakmak konusunda huzursuzsan, bunu yapmak zorunda değilsin. Asla seni huzursuz edecek bir şey yapmak istemem," dedi.

Sesindeki samimiyet  zerine Emma ba ım iki yana salladı. "Hayır, ben iyiyim. Gidelim." Ama gerçekte hiç iyi değildi. Duyguları bir ate b ce i sürüsü misali etrafına toplanmış, onu ele geçirmeyi bekliyordu.

Pesh başını salladı ve o koltu a oturduktan sonra kapısını kapattı.

Arabanın etrafından dolaştıktan sonra koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. Emma'ya döndü ve gülümsedi. "Bu akşam benimle gelmeyi kabul ettiğin için mutluyum. Kız kardeşim ve eşi de bize katılacak."

"Aa," dedi bu ikili buluşma fikrine.

"Ama Shevta aramızda bir şey olmadığını biliyor, o nedenle tuhaf algılanmayacak, endişen olmasın."

Evet, eminim aramızda senin anlattığından daha fazlası olduğunu düşünüyordur, tıpkı Becky gibi! diye düşündü Emma ama bir yandan da dudaklarını sıktı. Parmakları pardösüsünün etek ucuna gitti ve tedirginlikle bükmeye başladı.

Pesh kız kardeşi ve eşiyle ilgili bir muhabbet açarak bu huzursuz sessizliği bozmaya çalıştı. Emma onun Shevta'yla gurur duyduğunu anlayabiliyordu ve onun anlattıklarından şahane bir kadın olduğu anlaşılıyordu.

"Nerede yiyeceğiz?"

"Fox'un yakınlarında bir Hint restoranında..."

Bu fikir Emma'nın midesini kaldırdı ama daha sahte bir surat takınamadan Pesh kahkahayı patlattı. "Şaka yapıyorum."

Emma'nın dudaklarından tedirgin bir kıkırdama yükseldi. "Gerçekten mi?"

Gözlerini bir an için yoldan ayırdı ve kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. "The Livingston'da rezervasyon yaptım, böylelikle yolun hemen karşısında olacağız ve yemek yiyip dinlenmek için bolca zamanımız olacak."

"Aa, hep orada yemek istemişimdir. Georgian Terrace Hotel'le birlikte çok güzel, eski bir binası var."

“İyi bir seçim yapmış olduğuma sevindim.”

Emma gülümsedi. “Sanırım hamile olmadığım bir gün tekrar Hint yemeği denemek için cesaretimi toplayacağım.”

“Gerçekten de öyle mi düşünüyorsun?” Emma başını sallayınca Pesh, “İşte ben buna cesaret derim,” dedi.

“Aslında, bütün hikâyeyi bilsen asıl o zaman ne kadar doğru bir şey söylediğini anlardın!”

“Aa, ne oldu?”

Aidan’ın üzerine kusma hikâyesini anlatmadan önce yüzünü ekşitti. Elbette ki o gece aralarında olanları anlatmadı.

Pesh’in yüz ifadesi ciddileşti. “O kadar midenin bulanması hiç hoşuma gitmedi. O kadar baharatı karıştırmanın sana iyi gelmeyeceğini bilmem gerekirdi, hele de böyle hassas bir dönemdeyken.”

“Sorun değil, olur böyle şeyler,” dedi Emma, The Livingston’un karşısındaki otoparka yaklaşırlarken.

Pesh motoru kapattıktan sonra ona döndü. “O zaman bu akşam banyoya koşturman ya da orkestranın üzerine kusmanın için mümkün olduğunca hafif yemekler mi seçelim?”

Emma kahkaha attı. “O kadar da hassas değilim.”

“Oh, bunu duyduğuma sevindim.” Sonra gelip sadece kapısını açmakla kalmadı, aynı zamanda elinden tutup inmesine yardımcı oldu.”

Emma ona başını salladı. “Biliyorsun ki daha hareket sorunu yaşayacak kadar şişmanlamadım.”

Pesh göz kırptı. “Biliyorum. Bunu sadece elini tutmak için bahane olarak kullandım.”

Emma onun yanaklarına kadar uzanan gülümsemesinin görünce kahkaha attı. “Restorana kadar sana böyle eşlik etmeye devam edebilir miyim?”

“Sanırım olur.”

“Çok ileri gittiğimi düşünmeni istemem.”

“Öyle bir şey olursa söylerim, emin olabilirsiniz.”

Yaya geçidinde yeşil ışık yanınca yolun karşısına geçip restorana girdiler. Hostes standına geldiklerinde Pesh onun elini bıraktı. “Nadeen ismiyle rezervasyonumuz var,” dedi.

Hostes defterine baktı. “Evet, diğer iki misafirimiz geldi. Lütfen benimle gelin.”

Pesh, Emma’yı öne geçirdi ve Emma hostesin hemen arkasından yürümeye başladı. Çok hoş Hintli bir çiftin oturduğu bir masaya geldiklerinde Emma yutkundu.

“Shevta, Sanjay, bu arkadaşım Emma Harrison,” diye tanıştırdı Pesh.

Emma, Shetva’ya elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Shevta, Emma’nın elini sıkarken bir de ağız dolusu gülümsedi. “O memnuniyet bana ait, Bayan Harrison. Lütfen oturun...”

Emma, Sanjay’la da tokalaştıktan sonra boş sandalyeye baktı. Pesh onun pardösüsünü aldıktan sonra onun sandalyesini çekip oturttu.

İçecek siparişlerini verdikten sonra Shevta, Emma’ya döndü. “Anladığım kadarıyla operayı çok seviyorsun?”

“Ah, evet... Annem küçükken beni Fox’a getirirdi.

Aida'yı ilk izlediğimde daha on üç yaşındaydım.”

“Sanjay ve ben evlendiğimizden beri sezonluk bilet alıyoruz. Çılgın çalışma temposu sebebiyle ne kadar istesek de Alpesh'i dâhil edememiştik,” dedi Shevta.

“Bu akşam beni kabul ettiğiniz için ne kadar teşekkür etsem az...”

Shevta muzır bir gülümsemeyle “Ah, hayır, burada olmandan büyük heyecan duyuyoruz,” dedi.

Emma sandalyesinde kıpırdandı ve dikkatini, masada onunla Pesh'in ne olduğu ya da olmadığı yönündeki imalarla artan gerginlik yerine menüye odakladı.

Akşam yemeğinin geri kalanı sakın geçti ve aslında Shevta ile Sanjay'la vakit geçirmekten keyif aldı. Elbette ki Pesh her zamanki büyüleyiciliğindeydi ve ne zaman onu kendine bakarken yakalasa ya da ona şakayla karışık göz kırpsa içinin pırpır etmesine mani olamıyordu.

Yemekleri bittikten sonra Fox Theater tabelasının parlayan ışıkları altında karşıdan karşıya geçtiler. Yer gösterici onları orkestranın önündeki üçüncü sıraya alınca Emma gözlerini fal taşı gibi açıp Pesh'e döndü. “Bu yer inanılmaz!”

Onun pardösüsünü alırken gülümsedi. “Beğenmene sevindim.”

“Beğenmek mi? Daha önce hiç bu kadar yakın olduğumu sanmıyorum. Tekrar sahnede gibi hissettim kendimi. Tabii ben daha önce hiç böyle bir sahnede bulunmadım.”

“Tiyatro mu yaptın?” diye sordu Pesh, kabarık kadife koltuklara otururlarken.

“Ah, evet...” Ardından Emma kalan zamanı Pesh’i aydınlatan ışıklar önünde ona müzikal rollerini anlatarak geçirdi.

Perde açıldığı an Emma koltuğunda büyülenip kaldı. Kostümler, dekor, performanslar... Hepsi hatırladığından çok daha nefes kesici ve güzeldi. Sanatçılar alkışlarla geri çağırıldığında avuç içleri kızarıp acıyınca kadar alkışladı.

Koridora giderlerken Emma, Pesh’in elini belinde hissetti; kalabalıkta ona çarpmasınlar diye yol gösteriyordu. Lobi kapısını açıp tentenin altına çıktıklarında buz gibi bir soğuk karşıladı onları.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi Sanjay.

“Ben de öyle,” diye cevap verdi Emma, onun elini sırkarken.

Shevta eğilip Emma’nın kulağına “Seni yakın zamanda tekrar görmeyi umuyoruz. Pesh’i uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim,” dedi.

Bu ima üzerine Emma’nın göğüs kafesi adeta içine çöktü ve bir an nefes alamadı. Pesh’in duygularına karşılık veremeyeceğini ve her ne kadar istemese de önünde sonunda onu inciteceğini Shevta’ya nasıl anlatabilirdi? Yoksa Pesh’in her gülümseyişinde ya da tatlı, düşünceli bir şey yaptığında pırpır eden kalbini görmezden gelerek kendine yalan mı söylüyordu? Pesh’le asla sadakatsizlikten ya da hissettiklerini söylememeden endişelenmesi söz konusu değildi. Kalbi dilindeydi ve çok

eski kafalı olduğu için aldatmayı alsa düşünmezdi.

Sonunda, “Teşekkür ederim,” diyebildi alçak sesle.

Sanjay ve Shevta’ya veda ettikten sonra Pesh onun koluna girdi. “*Aida*’yı tekrar izlemek hoşuna gitti mi?”

“Ah, bayılıyorum ona! Hüzünlü yanlarına rağmen o kadar güzel bir aşk hikâyesi ki!”

“O kadar burun çekince senin adına endişelendim.”

Emma gülümsedi. “Elimde değildi. Zaten filmlerin, kitapların ya da oyunların duygusal yerlerinde ağlarım, buna bir de pelte gibi olmuş hormonlarım eklendi.”

Tam otoparka dönen köşeye gelmişlerdi ki Pesh durdu. “Ne oldu?” diye sordu Emma.

Pesh faytonu gösterdi. “Binmeye ne dersin?”

Emma faytonda olma düşüncesiyle ve bunun romantikliğiyle gözlerini kocaman açtı. “Çok isterdim ama...”

“Binemezsin diye mi korkuyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Sen nasıl...?”

Pesh kahkaha attı. “İyi tahmin ama korkma... Halledebileceğimizden eminim.” Onun elini aldı ve faytonun yanına koydu. “Şimdi ayağını basamağa koy.” Elleri beline gitti ve onu hafifçe yukarı itti. Emma diğer ayağını da yukarı çekti ve koltuğa oturdu. “Hoff,” diyerek elbisesini düzeltti.

“İyi misin?”

“İyiyim.”

“Tamam, biz hazırız,” dedi Pesh sürücüye.

“Peki, Bay Nadeen.” Fayton çatırdayarak hareketlendi ve Emma’yı Pesh’in göğsüne doğru itti.

Emma doğrulurken Pesh'e "Adını nereden biliyor?" diye sordu.

"Saat ondan sonra fayton istersen, bir tane kiralaman gerekiyor."

"Bu faytonu bizim için mi kiraladın?" diye sordu Emma, inanamayıp.

"Evet, o zaman için iyi bir fikir gibi gelmişti, yani seni baştan çıkarmanın başka bir yolu gibi... Elbette ki bu seni almadan ve Aidan'la o sahneyi yaşamadan önceydi."

Emma başını öne eğdi. "Çok özür dilerim."

Pesh parmaklarını nazikçe onun çenesine götürdü, onu kendine bakmaya zorladı. "Lütfen özür dileme... Bu güzel akşamı seninle geçirdiğim için mutluyum ben."

Emma bu mütevazı açıklama üzerine gülümsedi. "Ben de öyle. Bu kadar anlayışlı olduğun için de teşekkür ederim."

"Benim için zevk..."

Etraflarını trafik ve insanlar sarmışken, onlar şehrin güzelliklerini izlediler. Soğuktan korunmak için Pesh'e biraz daha yanaştı. Pesh onu kollarına almadan önce biraz tereddüt etti. Emma bundan nefret etse de, Aidan'dan ne kadar farklı hissettirdiğini fark etti. Daha uzun, daha kaslıydı. Onun kollarında, büyüyen karnıyla bile kendini minicik hissetti.

"Emma," diye fısıldadı Pesh.

Emma kafasını onun göğsünden kaldırıp baktı. Gözlerinde yanan arzular onun savunmasını düşürdü ve içine git-tikçe büyüyen bir kıvılcım attı. Kendini durduramadan öne eğildi ve Pesh'e beklediği daveti sundu.

Pesh'm sıcak dudakları onunkilere belli belirsiz şekilde değdi. Emma kendini geri çekmeyince de daha sert bastırdı. Her zamanki gibi bir centilmen olarak, öpüşmelerini derinleştirmek için dilini onun ağzına sokmaya çalışmadı. Onun yerine, Emma'nın gözlerine bakmak için geri çekildi. İçindeki kıvılcımlar Emma'ın belinden aşağı doğru iniyordu ve dudaklarını onunkilere geri götürdü. Bu kez Emma dilini onun ağzına soktu. Dilini onunkine değdirmeden önce Pesh'in gırtladığından alçak sesli bir inleme yükseldi.

O anda Emma ona ne yeterince yakın olabiliyor ne de onu yeterince içine çekebiliyordu. Neredeyse onun kucağına oturacak haldeydi ve elleri de saçlarındaydı. Pesh onu omuzlarından kavrayıp itince sızlandı. "Emma, hayır..."

"Ne oldu?" diye sordu buğulu gözlerle.

Pesh başını iki yana salladı. "Bu sen değilsin, hormonların."

"Dur, hayır. Tamamen öyle değil." Ona baktı. "Gerçekten ama gerçekten çok iyi öpüştüğünü söylüyorsam bana güven."

Pesh güldü. "Beş dakika sonra kendinden ve benden nefret edeceksin, tıpkı şu an benim yaptığım gibi..."

"Neden?"

"Yatak istirahatın yeni bittiği halde senin üzerine geldiğim, birbirimizi çok az tanıdığımız ve sen başka birine karşı hisler beslediğin için."

Onun söylediklerini anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptırdı. Ardından ellerini yüzüne kapadı. "Ah, Tanrım, tam

bir kevaşe gibi davrandım, değil mi?” diye homurdandı Emma.

“Hayır, öyle davranmadın.” Emma gözücuyla ona bakıp utangaç şekilde gülümsedi. “Ayrıca suçlaman gereken hamilelik hormonların, iyi bilirim.”

Emma onun elini tutmak için uzandı. “Seni istememin tek sebebi hormonlar değil, Pesh. Sen harika bir adamsın, yakışıklısın, güçlüsün, merhametlisin, kendini ve kabini açıyor sun. Benim yerimde hangi kadın olsa, normalde iffetli olsalar bile senin önünde külotlarını indirmek için can atar.”

Pesh kahkaha attı. “Bunca zaman bu kadar baştan çıkarıcı bir adam olduğumu kim bilebilirdi?”

Emma gülümsedi. “Acil servisten daha çok çıkmalısın.”

“Eğer bunun gibi iple çekeceğim daha çok akşamım olsaydı, denerdim.”

Bu ima üzerine Emma başını eğdi. Pesh’in gırtlğından tükenmiş bir homurdanma yükseldi. Kollarını çekip diğer koltuğına geçti ve sürücüye dokundu. “Ed, sanırım artık geri dönme ve bizi bırakma zamanı. Hava Emma’nın bu kadar uzun süre dışarıda kalması için fazla soğuk...”

“Peki, efendim.”

Yolun geri kalanında Emma’nın karşısında oturdu ve aralarında olan ya da olmayanı konuşmak yerine Atlanta’dan bahsettiler. Emma arabaya döndüklerinde donmuştu. Isıtıcı koltuğun keyfini çıkarırken parmaklarını da kalorifere dayadı.

“Bu kadar üşüdüğün için özür dilerim. Havanın fayton gezintisi için uygun olmadığını bilmeliydim.”

Emma ellerini birbirine sürterek ona döndü ve gülümsedi.

“Hayır, çok hoşuma gitti. Bu akşam her şey mükemmeldi.”

“Hmm, iki haftadır evde olduğunu düşünürsek, bunu gerçek bir iltifat olarak mı almalıyım?

Emma kahkaha attı. “Evet, öyle yapmalısın. Beni nefret ettiğim bir maça bile götürmüş olsaydın keyif alırdım.”

“Spordan pek hoşlanmıyorsun, ha?”

Emma burun kıvrıp, “Benim gönlüm tiyatro ve sanattan yana...”

Pesh gülümsedi. “Bunu hatırlamam gerekecek...”

Daha otobana çıkmadan Emma’ya bir yorgunluk çöktü. Sıcacık araba ve haftalardır hiçbir şey yapmadıktan sonra bu kadar çok şeyi bir günde yapmış olmanın sonucu gözlerini açık tutmakta zorlanmaya başladı. Çok geçmeden de uyuya-kaldı.

Araba durunca uyandı. Gözlerini kırpıştırarak açınca Aidan’ın evini gördü. Esneyerek Pesh’e döndü. “Çok kaba bir yol arkadaşıyım, değil mi?”

Pesh başını iki yana salladı. “Bu kadar çok dayanmana bile şaşırdım. Uzun bir gün oldu.”

“Evet, öyle...”

“Seni kapıya kadar geçireyim.”

Pesh arabanın etrafından dolaşıp gelirken, Emma da çantasını aldı. Yürüme yoluna geldiklerinde ev karanlıktı. Aidan onun için verandanın ışığını açık bırakmamıştı. Onunla tekrar yüzleşecek olma fikriyle nefesi titredi.

Verandaya geldiklerinde Emma, Pesh’e döndü. “Bu güzel akşam içim çok teşekkür ederim.”

Pesh gülümsedi. “Benim için zevkti. Umarım tekrar yaparız.”

Emma başım salladı. “Ben de...” Pesh’i yanağından öpmek üzere eğildi. Geri çekilirken Pesh onun dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Daha anlayamadan dudakları onunkilerle buluşmuştu. Buluşur buluşmaz da Pesh dilini onun ağzına soktu. İşte o an Emma her şeyin bittiğini biliyordu.

Emma’ya sarıldı, bedenini kendine çekti. Emma da kollarını onun göğsüne götürdü ama onu itmek yerine elleri boynuna doğru kaydı ve parmakları saçlarının arasında dolanmaya başladı.

Bu hareketler üzerine Pesh’in göğsünden bir inilti yükseldi. Pesh hiçbir uyarıda bulunmadan Emma’nın sırtını tuğla duvara dayadı. Kendini ona doğru bastırırken Emma da onun kıyafetinin kumaşını ve sertliğini jartiyer çoraplarının üzerinden hissedebiliyordu. Ama umursamadı. Bu yakınlık bile ona yetmiyordu. Kokusu, vücudunun onunkinin şeklini alışı, dilinin ağzına girip çıkışı onu alev alev yakıyordu.

Durumun uygunsuzluğuna dair her türlü düşünce kafasından uçup gitmişti. Aidan’ın ön verandasında başka bir adamla sevişiyor olduğu gerçeğinin hissettiği her türlü arzuyu yok etmesi gerekiyordu. Ama onun yerine, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

Pesh dudaklarını onunkilerden çekip boynunu öpmeye başladı. Emma başını geri doğru atıp mırıldandı. “Mmm, ah, Aidan...”

Pesh dudaklarını çekince gözleri birden açıldı. Emma kendini geri çekerken ağzından da boğuk bir çığlık çıktı. Tanrım, onun adını söylemişti. Pesh'le yaşadığı saf ve elektrik yüklü o tutkulu anda Aidan'ın adını söylemişti. Kaçmak için dönerken gözlerine acı dolu yaşlar birikti.

Pesh onu kolundna yakaladı. "Bekle, Emma..."

"Ah, tanrım, çok özür dilerim! Çok, çok özür dilerim!" diye ağlamaya başladı ve yanaklarından süzüldü. Pesh'ten kaçmaya çalıştı, çünkü onun yüzüne bakamıyordu.

"Kes şunu ve bana bak!" dedi Pesh.

Emma gözünü parke taş kaplı verandadan kaldırıp onun yüzüne baktı. "Lütfen, bırak gideyim. Söyleyeceğin hiçbir şey beni kendimden şu andakinden daha fazla nefret ettirmeyecek."

Pesh onu kendine çekip sımsıkı sarılınca şaşkına döndü. "Ben senden nefret etmiyorum, onun için sen de kendinden nefret etme..."

Ona inanamayıp yüzüne bakmak için başını geri çekti. "Seninle öpüşürken kalbimi kıran adamın adını söyledim!"

Pesh'in yüzünü bir hüznün kapladı. "Seni o duvara yasladığımda aklımda tek gördüğüm Jade'di ve hissetmek istediğim tek şey oydu."

Ona kızmak yerine Emma'nın yüreği Pesh için acıdı. "Ben çok, çok üzgünüm."

"Sanırım uzun zamandır korktuğum şeyi gözler önüne seriyor bu. Biz, ne kadar zorlasak da başka birine hazır olmayan, kalbi kırık iki insanız." Emma'nın yüzüne dökülen

saçları çekti. “Hâlâ çaresiz şekilde başka insanlara âşîğiz.”

“Aidan’ı sevmek istiyorum... yani, onu seviyorum, hatta bazen çaresizce ama kendimi hissettiğim şeye bırakmaktan korkuyorum. Karın sana hep dürüst olmuş. O seni asla terk etmezdi.”

“Aidan’m yaptığı şeyin, bende onu dövme isteği uyandıracak kadar öfkeliendirdiğini kabul ediyorum. Ama o seni seviyor, Emma. Son iki haftadır bunu görmem için de kıcını yırtıyor.”

“Ama ağzından iki kelimeyi çıkaramıyor bile. Her deneyişinde bir şey oluyor, yarım kalıyor ve sonrasında tekrar denemiyor!”

Pesh onu çenesinden kavradı ve gözlerine bakmaya zorladı. “Bunu bir an olsun düşünmeni istiyorum senden. Hangisini tercih ederdin? Hemen söylenip kolayca da geri alınabilen sözleri mi yoksa davranışları mı?”

Aidan’ın son haftalardaki davranışları geçti gözünün önünden. Ona bakmak için işini riske atmıştı. Söylemeye bile gerek yoktu ki, istediği her şeyi pişirmiş, yapmış, gece aşermeleri için dışarı çıkıp pastırmayla dondurma almış, nefret ettiği kız filmlerini izlerken onun ayaklarına masaj yapmış ve çaresiz hissettiği anlarda ona sarılmıştı.

Pesh gülümsedi. “Bunu neden söyleyemediğini bilmiyorum ama seni sevdiğinden şüphem yok. Hayatının büyük bir bölümünde Aidan muhtemelen kendini diğer herkesten daha çok sevmiş. Şimdi ise seni daha çok seviyor.” Eli hafifçe karnına dokundu. “Oğlunu da seviyor.”

Emma hıçkırdı ve gözyaşlarını tutamadı. Kollarını Pesh'e dolayıp ona sımsıkı sarıldı. "Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın? Ya aklını kaçırmışsın ya da benimle dalga geçiyorsun!"

Pesh kahkaha attı. "Olacağım en son şey ikiyüzlüdür. Tam olarak neler hissettiğini biliyorum."

"Sen birine harika bir eş olacaksın." Onun yüzünü avuçları arasına aldı. "Senin bir eşin ve bir ailen olmasını tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum."

"Sadece zamanı değil henüz, Emma."

Onu hafifçe yanağından öptü. "Kalbini birine açabilmen için dua edeceğim. Jade de senin mutlu olmanı isterdi."

Pesh ağzını açıp kapadı. Emma onun duygularıyla savaştığını görebiliyordu. "İsterdi, biliyorum," diye fısıldadı.

"O zaman sana hayran bu iki kadını gururlandır ve kendine bir eş bul..."

Ona bakarken ağzı açık kaldı. Emma gülümseyip başını salladı. "Seni önemsiyorum, Pesh. Faytondaki ve buradaki davranışlarıma rağmen, şu an sana karşı hissettiklerimin tamamen romantik olmadığını anlıyorum. Aidan'ı seviyor olmam bir yana, seni önemsememek elimde değil."

"Ben de seni önemiyorum. Mutlu olmanı dünyadaki her şeyden çok istiyorum." Öne eğildi ve onun kulağına fısıldadı. "Bana kalırsa da mutluluk hemen o kapının ardında..."

Emma'nın gözleri doldu. Konuşamadı, sadece başını salladı. Pesh geri çekilip ona göz kırptı. "Acele et ve Aidan'm gecesini güzelleştir."

Emma cebinden anahtarlarını çıkarmadan önce onu son kez yanağından öptü. “Bir kez daha her şey için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” El sallayıp hızla veranda basamaklarından inerek arabaya yöneldi.

Emma’nın parmakları kapıyı açarken titriyordu. Tedirgin şekilde içeri adımını attı. Oturma odasına girerken her yer karanlıktı. Aidan’ın uyanık olmamasına şaşıtı. Sehpanın üzerindeki bira kutularını görünce burnunu büktü.

Pardösüsünü çıkarırken bacağına ılık ve tüylü bir şey okşadı. “Ay, oğlum, eve gelmemi mi bekledin?”

Beau inledi ve burnunu onun karnına götürdü. “Artık evdeyiz. Endişelenmene gerek yok.” Uzanıp kulaklarını okşadı. “Babacık nerede, oğlum?”

Havladı ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Evi bıraktığı hale bakınca, ondan ayrı olmak istediği açıkça görülüyordu ve bu sebeple de kendi yatak odasında yatmamıştı. Merdivenleri teker teker çıkıp misafir odasına giden koridora çıktı. Beau da arkasından geliyordu. Kapıya gelince Beau’ya döndü. “Sen kal, oğlum.”

Beau isteksiz de olsa kapının önüne uzandı. “Aferin, Beau.”

Titreyen eliyle kapının kolunu zor çevirdi. Karanlık yatak odasına girdiğinde onu, Aidan’ın kısık sesli horlamaları karşıladı. Karanlıkta uyumaktan nefret ettiği için, yatağın yanındaki gece lambası yanıyordu ve ışık, onun yolunu aydınlattı. Yatağın kenarına oturdu. Sırtüstü yatmış, yorgan belinde toplanmış ve bir kolu da başının üzerindeydi.

Onu izlerken, başka birini nasıl isteyebildi diye geçirdi aklında. Tek istediği *Aidan*'ın dudakları, *Aidan*'ın elleriyken Pesh'i nasıl öptüğünü düşününce utançtan titremeye başladı. Aidan eve bir yabancıyı getirirken ona olan hisleriyle mücadele ediyordu, şimdi o da aynı şeyi Pesh'le yapmıştı. Tıpkı onun gibi Pesh'le ne yapmış olursa olsun, bu onun Aidan'a duyduğu gerçek hisleri bir yere götürmeyecekti.

Sonuçta hayatında sadece iki aşk olmuştu: Travis ve Aidan. Elinin tersiyle onun yanağını okşadı. Okşarken de gülümsedi, çünkü sırf o sevdiği için hep tıraşlı bir şekilde dolaşıyordu.

Onun dokunuşuyla uyanmayınca, Emma eğilip onu öptü. Geri çekilip uyuyan yüzüne baktı. "Seni seviyorum, Aidan Fitzgerald. Hep sevdim ve hep seveceğim. Seni kırdığım için özür dilerim," diye fısıldadı.

Aidan uykusunda yüzünü buruşturdu, elleri yumruk olmuş, yorganı sıkıyordu. "Em... Em, lütfen... Seni... seni seviyorum."

Emma'nın kalbi o an durdu ve yeniden atmaya başladı. Eli göğsüne gitti ve oradaki, içten içe yanıp içini dolduran acıyı okşadı. Onu sayıklıyordu. Bir şekilde, bilinçaltında onu gerçekten istiyordu ve onun duymak için can attığı sözcükleri söylemişti. O an onunla sevişmekten ve birbirleri için hissettikleri şeyleri sağlam temellere dayandırmayı her zamankinden çok istiyordu.

Bir kez daha öptü ama Aidan deliksiz uyuyordu. Emma dudağını ısırarak, onu uyandıracak ve hazır edecek tek yolu

biliyordu. Emma öne eğilip onun boynundan göğsüne kadar nemli bir iz bıraktı. İç çamaşırının lastiğine geldiğinde, hâlâ uyanmamıştı. Çamaşırını indirip penisini eline aldı. Parmaklarını onun üzerinde gezdirince penisini uzamaya başladı. Aidan yatakta döndü ama soluk alıp verişini değişmedi.

Emma onu ağzına aldığı anda kalçaları kasıldı. Ardından kısık bir inilti yükseldi göğsünden. “Emma,” diye mırıldandı ve Emma durdu. Onun hâlâ uyuduğunu ve onun adını sayıkladığını fark edince kalbi duracak gibi oldu.

On Dördüncü Bölüm

Aidan kendisini bu rüyadan uyandırmaya çalıştı. Bir kez daha geceleri Emma’yla doluydu. Günleri, duyguları yüzünden çektiği acıyla tükenirken, rüyalarında da işkence çekiyordu. Bu gece onun dudaklarını gerçekten üzerinde hissedecek, penisini ılık ağzına sokup çıkardığını düşündürecek kadar acı vericiydi.

İnledi. “Emma,” diye mırıldandı. Tanrım, onu istiyordu. Ona sarılmak ve kendini onun derinliklerine gömmek istiyordu. Daha önce yaptığı gibi onun adım haykırmasını istiyordu. “Emma, sana ihtiyacım var.”

“Buradayım, bebeğim ve şu an seninle sevişmeyi her şeyden çok istiyorum.”

Aidan’ın gözleri birden açıldı. Yatakta yalnız olmadığını fark etti. Bu hayali Emma değildi. Gerçekti ve onun üzerine oturmuş, diliyle dudaklarını ereksiyonunun üzerinde gezdirmiyordu. “Hayır, dur,” dedi çatırdayan sesiyle. Hayalarından birini yalayıp ağzına aldığı anda Aidan başını yastığa geri attı.

Kahretsin, çok uzun zaman olmuştu. Kalçaları istemsizce yukarı doğru kalkıyor, penisini onun ağzına dolduruyordu.

Hayır, hayır, hayır... Bunu yapamazdı. İlişkileri seksle başlamıştı ve onu bu şekilde yeniden başlatamazdı. Bu kez aşk vardı, saf ve güzel bir aşk... Kalıp oturur pozisyona geçti. “Hayır, Emma yapma,” dedi.

Emma şaşkınlıkları gözlerini onun penisinden kaldırıp yüzüne baktı. Başını iki yana salladı. “Bunu yapmanı istemiyorum.”

Emma kendini o kadar şiddetle geri çekti ki, dişleri penisini çizdiği için Aidan yüzünü buruşturdu. Onu omuzlarından yakalamak istedi ama o kadar hızlı kalkmıştı ki yapamadı. Banyoya koşup kapıyı çarptı.

Aidan gözlerini devirip tavana baktı. Neden o yanında olduğu zamanlarda her şeyi berbat etmeyi becerebilecek bir yeteneğe sahipti? Yorganı üzerinden atıp hemen banyoya koştu. Onun ağladığını duyabiliyordu. Kapının kolunu çevirdiğinde kilitli olduğunu fark etti. “Em, özür dilerim. Beni yanlış anladım, yemin ederim.”

Onun söyledikleri üzerine daha şiddetli ağlamaya başladı. Aidan yumruğunu ahşap kapıya o kadar sert vurdu ki, acı içinde bağırdı. “Kahretsin, Emma, şu kapıyı açıp açıklamama izin verir misin?”

“Seni nasıl yanlış anlamış olabilirim? Benimle yatmak istemediğini söyledin!” dedi Aidan’ın kalbine oklar sağlayan hıçkırıklarının arasında.

Aidan yılgınlıkla homurdandı ve kapıyı tekmeledi. “Em,

ilişkimiz boyunca hiç seni istemediğim bir zaman oldu mu? Seninle aynı odada olmak bile sertleştiriyor.”

Ađlamasının řiddeti daha da arttı ve banyo dolabından gelen sesler üzerine tuvalet kâđıdı aradıđını dűřündű. Gürűltűyle sűmkűrűnce haklı olduđunu anladı.

Ellerini, darmadađın olmuř saına gűtűrűp kafasını iki yana deli gibi sallamaya bařladı. Hemen bir řeyler yapması gerektiđini biliyordu. Onu Pesh’e kaptırmak űzereydi ve onun hassas fiziksel, ruhsal durumunda, uçurumun kenarına gelmesi an meselesiydi. İçini ekti. “Gerçekten de beni bu halde mi bırakacaksın? İ amařırımıla ve lezzetli dudaklarınla sertleřmiř halimle, sen de banyoda ađlarken mi duracađız?”

“Lűtfen... beni yalnız bırak.”

“Hayır, seni yalnız BIRAKMAYACAđIM. Seninle olmak istiyorum, Em. Her lanet gűnűn, her lanet anı seninle olmak istiyorum!” Kalp atıřları hızlanırken sesi de titredi. Zamanı gelmiřti. Ya řimdi ya da hiç...

“Neden peki, biliyor musun? űnkű seni seviyorum! Duydun mu? Seni *seviyorum*, Emma Harrison! Seni her řeyimle seviyorum. Kendime dűrűst olmam gerekirse, seni O’Malley’s’teki o ilk geceden beri seviyorum. Sadece bu zamana dek sűyleyemedim.”

Sessizlik yankılandı űstűne. “İnan bana. Beni ađzına almanı istemediđim için deđildi bu. Sadece sana neler hissettiđimi açıkça sűylemeden űnce cinsel bir řey yařamak istemedim. Doktorlar yapabileceđimizi sűylese bile, seni becermek ya da seninle seks yapmak istemiyorum. Ben seninle

sevişmek istiyorum, Em.” Kapalı kapıya baktı. Neden hiçbir şey söylemiyordu? Neden kapıyı açıp onun kollarına atlamamıştı? Onun duymak istediği şeyi söylememiş miydi?

Aidan başka ne yapacağını bilmiyordu, o nedenle içinden gelenleri söylemeye devam etti. “Babamla ve seninle her şey yoldan çıkmıştı ve Alpesh seni benden çalmaya kalkınca kıskançlıktan deliye döndüm. O gün iskeledeyken sana seni sevdiğimi söylemediğim için özür dilerim. Sen bana söylemeden önce bile neler hissettiğimi biliyordum ve ödümü kopardı. O an dört yıl önce Amy’yle beraberken ona karşı hissettiklerimden çok daha fazlasını hissettim.”

Hâlâ bir şey söylemeyince, boğazı düğümlendi ve gözlelerinden yaşlar süzölmeye başladı. Kahretsin, onun önünde ağlamayı hiç istemiyordu. Alnını kapıya yasladı. “Lütfen, Em. Seni o kadar çok seviyorum ki canımı yakıyor. Ruhum senin için acıyor. Lütfen... Ben sensiz yaşayamam. Her gün, her an seninle olmak istiyorum. Seninle evlenmek ve birlikte bir hayat kurmak istiyorum. Noah’ı büyötmek ve bir aile olmak istiyorum. Lütfen... Lütfen sonsuza dek benimle olmak istediğini söyle.”

Kapı aralanınca Aidan düşmemek için kapının çerçevesine tutunmak zorunda kaldı. Emma gözleri ve ağzı kocaman açık, rimeli yanaklarından aşağı süzölür halde dikildi. Ona doğru belli belirsiz bir adım attı. “Tekrar söyle,” diye fısıldadı sonunda.

Bir hıçkırık Aidan’ın boğazını düğümlledi. “Seni seviyorum.”

“Ah, Aidan,” diye cevap verdi Emma. Onun yüzünü avuçlarının arasına aldı, yanaklarından süzölen yaşları sildi

ve ona minik öpücük kondurdu. Kendini geri çektiğinde yüzünde mutluluk ve pişmanlıkla karışık bir ifade vardı. “Bu gece ve Pesh yüzünden seni kırdığım için çok özür dilerim. Derinlerimde bir yerde, seni sevmekten hiç vazgeçmedim ve son iki haftada duygularımızın daha da yoğunlaştığını söylerken haklıydın. Ben sadece... öfkeliydim, içim acıyordu ve yaptığın şey yüzünden kalbim kırıldı. Ama senden nefret etmek istesem de bunu hiç yapamadım. Pesh’le yeni bir şeye başlayarak sana olan duygularımdan kurtulamayacağımı söylediğinde de haklıydın, yapamadım.” Yüzüne baktı. “Sana kalbimin daima sana ait olacağına yemin ederim.”

Kendinden öğrenen bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Bunu beklemek zorunda değildin, Em. Bir yanımda Pesh ve senin birlikte olmanızı istedi. Sana benim veremeyeceğim her şeyi sorgusuz sualsiz verebilirdi, aşkında da herhangi bir leke, aldatma söz konusu olmazdı.”

Emma onu susturmak için parmaklarını dudağına götürdü. “Kendine yüklenmeyi bırak. Sen bir hata yaptın ve artık affedildi.”

Aidan yutkundu. “Gerçekten mi?”

“Evet...” Ona kocaman bir öpücük verip geri çekildi. “Ben de bu akşam Pesh’le hiç çıkmamalı ve onu buraya kabul etmemeliydim. Saygısızca ve incitici bir şekilde davrandım. Aynı zamanda kaderimi aptalca değiştirmeye çalıştım. Ayrıca o asla bana senin verdiğini veremez. Sen bana Noah’ı vererek benim hayallerimi gerçekleştirdin. Sana âşık olmam da hayal ettiğim her şeyi katladı. Artık senin de beni

sevdığını biliyorum.” Konuşması hıçkırıkla bölündü.

Aidan yavaşça yanaklarında yaşları sildi. Onu ağlarken görmeye dayanamıyordu, hele de sonunda aralarındaki her şey düzelmişken. “Seninle evlenmek konusunda çok ciddi-yim, Em. Ama sana doğru şekilde evlenme teklif etmek istiyorum, böyle yarı çıplak ve çadırı kurmuşken değil. Earl’den iznini istemek, bir dizimin üzerine çöküp parmağına yüzük takmak istiyorum. Sen bunu hak ediyorsun ve ben de hak ettiğin şeyi yaşamayı istiyorum.”

Yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ciddi misin?”

Başını salladı. “Yemin ederim.”

“Ah, Tanrım, beni o kadar mutlu ettin ki!” diye bağırdı, boynuna atlayıp. Aidan kafasını öne arkaya sallayarak ona sımsıkı sarıldı. “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,” diye fısıldadı Emma, Aidan’ın kulağına.

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi.

Emma gülümsedi ve kollarını geri çektikten sonra Aidan’a hem aşk hem de şehvet dolu gözlerle baktı. “Seviş benimle,” dedi yalvaran gözlerle.

“İstediyin bu mu? Çünkü şu dünya üzerinde bundan daha çok istediğim bir şey yok.”

Kasıklarını ona dayayıp, “Seni her şeyden çok istiyorum.”

Aidan’ın eli Emma’nın sırtındaki fermuara gitti. İşkence eder gibi yavaş yavaş indirdi. Emma aceleyle elbisenin içinden çıkmak için kıpırdandı. “Neden bu kadar uzatıyorsun?”

Aidan güldü. “Çıplak olmayı bu kadar istediğini fark etmemişim.”

Yeşil gözlerini ona dikti. “Sana olabildiğim kadar yakın olmak istiyorum. Tenini benimkinde hissetmem gerek. O zaman her şeyin gerçek olduğunu bileceğim, tam da başladığımız yere döneceğiz.”

Aidan inleyerek elbisesinin askılarını indirdi ve elbise yere düştü. Emma’nın sutyen kopçasını açtı ve aşağı indirdi. Aç gözleriyle göğüslerine bakınca dudaklarını yalamadan edemedi. “Sadece benim yüzümden...”

Emma gözlerini devirdi. “Şu anı berbat etmek üzeresin.”

Aidan kıkırdadı. “Affedersin ama ne kadar büyüdüklerini görmemek mümkün değil.”

“Evet, muhtemelen daha da büyüyecekler. Sana büyüyeceklerini söylemiştim, unuttun mu?”

“Aklımdan çıkmış olmalı.” Sırıtarak “İnan bana, hiç şikâyetçi değilim,” dedi.

Emma gülümsedi. “Olacağını düşünmemiştim.”

Onun yanağından başlayıp boynuna kadar öperken büyüyen göğüslerini kavradı. Dudakları onunkilerle buluştu, göğüs uçları iyice sertleşene kadar öpüştüler. Göğüs uçlarından birini öpmek için öpüşmelerini yarıda kesti. O hassas göğüs ucuyla oynarken Emma da Aidan’ın saçlarını çekiştiriyordu. Meme ucunu dişlerinin arasına aldığı sırada Emma çığlık attı.

Bir meme ucunu iyice sertleştirdikten sonra öperek diğerine geçti. Emma da o sırada kendini sertliğine sürtüyordu. “Seni şimdi istiyorum, Aidan. Lütfen,” dedi.

“Çok uzun zaman oldu, değil mi?” diye mırıldandı göğsüne doğru.

“Ah, evet,” diye bağırdı kalçalarını belinden aşağı inen eline doğru bastırırken.

Başparmakları külotunun lastiğine gitti ve onu aşağı indirdi. Dizlerine kadar gelince de bacağına kaldırıp içinden çıktı. Ardından da ellerini onun iç çamaşırına götürdü ve kalçalarından aşağı indirdi.

Çırılçıplak şekilde dururlarken birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. “Sanırım ön sevişmeyi geçebiliriz, değil mi?”

“Mmm, hmm,” diye mırıldandı Emma, ellerini Aidan’ın çıplak göğsünde gezdirirken.

Aidan eğilip yatağın kenarına oturdu ve Emma’yı elinden tutup kendine çekti. Emma onun kucağına doğru gelirken gözlerini ondan hiç ayırmadı. Bacak arasının sıcaklığı penisini kapladığında Aidan inledi. “Bacaklarını bana sımsıkı dola, bebeğim.”

Emma hemen öyle yaptı ve Aidan onunla birlikte yatağın ortasına geldi. Ardından elini Emma’nın bacaklarının arasına götürdü ve Emma inlemeye başladı. Parmağını içine soktukça vajina duvarlarının parmağını sardığını hissedebiliyordu.

“Senin için daima hazırım, aşkım,” diye fısıldadı.

İki elini onun beline götürdü ve nazıkçe onu havaya kaldırdı. Ardından da sertliğini ıslak dudaklarının arasına soktu. Emma yavaşça onun üzerinde kayarken, Aidan onun köprücük kemigine minik öpücükler konduruyordu. Tamamen içine girdikten sonra Aidan zevkten ürperdi. “Ah, Tanrım, seni hissetmeyi çok özledim.”

Aidan başını kaldırdığında Emma ona gülümsedi. “Ben de senin büyüleyici her noktayı özledim.”

Aidan kakhaha attı. “İşte şimdi egomu okşuyorsun.”

“Bence birbirimize tamamen uyuyoruz.” Başını eğip büyüyen karnına baktı. “Şey, bu fazlalık olmasa tabii.”

Aidan, Emma’nın yüzüne düşen uzun, kestane rengi saçlarını çekti. “Noah’ın fazlalık olduğunu düşünme sakın. O bizi birbirimize kenetleyen bağ. O senin içinde büyüyen aşkımız. Sana âşık olma sebebim o olmayabilir ama kesinlikle şu hayatta ikinci bir şansım olmasının sebebi...” Onu uzun uzun öptü. “Sen benim hayatımı kurtardın, Emma.”

Emma’nın yeşil gözleri doldu ve duygularının kontrol çıkmasına engel olmak istermiş gibi göğsü şiddetle inip kalkıyordu. “Ah, Aidan...” Aidan onun yüzünü avuç içlerine aldı. “Seni çok seviyorum,” diye mırıldandı dudak dudağalarken.

Emma göğsünü onunkine değdirip, Aidan kalçalarını kaldırırken kaldırmaya başladı. Yavaş, nazik itişlerle daha da derine girerken, Emma kulağına doğru soluyordu. Sarmaş dolaş ve göz gözeydiler. Kolları ve bacakları birbirine dolanmıştı ama artık tekstiler.

On Beşinci Bölüm

İki Hafta Sonra

Emma telefonun çalışıyla derin uykusundan uyandı. Elini komodinin üzerine götürüp telefonu aldı. Otomatikman başparmağını açma tuşuna götürdü ve telefonu kulağına yaklaştırdı. “Alo?” dedi çatallanan sesiyle.

“Em!” diye bağırdı Casey telefonun diğer ucundan ve ardından hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Emma birkaç fincan kahve içmiş gibi birden ayıldı. “Case, ne oldu?”

Emma hıçkırıklarının arasında ancak birkaç kelime edebildi. “Jason... Sağdıç... Bekârlığa veda partisinden sonra alkol zehirlenmesi geçirdi. Hastanede... Düğün ekibindeki-lerden kısa olan... Düğün berbat oldu.”

Emma oturur pozisyona geldi. “Casey, biraz nefes al ve sakinleş, olur mu? Aptal bir sağdıç kendini hastanelik edene kadar içti diye düğün filan berbat olmaz.”

“Ama her şeyin provasını yedi sağdıçla yaptık. Bütün fotoğraflar mahvolacak!”

“Nate’in arkadaşlarından ya da akrabalarından Jason’ın smokinini giyebilecek kimse yok mu?”

“Bilmiyorum! Kaldı ki bir doksan üçlük bir vücut geliştiricinin smokini kime uyar?!?”

Emma kafasını çevirip derin derin uyuyan Aidan’a baktı ve aklına bir fikir geldi. “Ee, şey, Aidan’ın smokini var.” Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. “Orada mısın?”

“James Bond’un kendi smokini olmasına neden hiç şaşırmadım acaba?” diye bir cevap geldi Casey’den.

“İş için, Case,” diyerek içini çekti Emma. “Bak, hâlâ en sevdiğin insanlardan biri olmadığımı biliyorum ama...”

“Hayır, hayır, haklısın. Çok fazla seçeneğimiz yok ve Nate onu gerçekten seviyor.”

“En azından birinizin çocuğumun babasını sevmesi beni mutlu etti.”

Casey homurdandı. “Onu sevdiğimi biliyorsun. Sadece eskisi kadar *bayılmıyorum*.”

“O zaman Aidan’a smokinini giyip öğlende düğün ekibinin geri kalanıyla buluşmak üzere hazır olmasını söyleyeyim mi?”

“Evet, oraya gelirse çok mutlu olur ve onur duyarın.”

Emma kahkaha attı. “Evet, bu cümleye bakılırsa gerçekten de ikna olmuşsun.”

Casey güldü. “Onu gördüğümde de böyle olmasına çalışacağım, tamam mı?”

“Tamam, o zaman. Görüşürüz.”

“Hoşça kal...”

Emma telefonu kapattıktan sonra geri yattı. Aidan’ın sıcak vücuduna sokulup onu öpmeye başladı. “Uyan, bebeğim.”

Gözleri kapalıydı ama yüzünü buruşturdu. Emma onu tekrar öptü. “Em?” diye mırıldandı.

Alnını boynuna dayayıp bacağına onun üstüne attı. Bunu bir davet olarak algılayan Aidan kollarını onun beline doladı ve onu kucağına oturttu. Emma başını iki yana salladı. “Vay canına, kovboy, ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Aidan ona uykulu uykulu gülümsedi. “Bu pozisyonda o daha çok sen oluyorsun sanırım.”

Emma kahkaha attı. “Evet, bu kadın bugün atına binmeye hazır.” Aidan yüzünü ekşitince de, “En azından şimdi değil. Sana bir şey sormam gerek,” diye ekledi.

Aidan kaşlarını kaldırdı. “Nedir?”

Emma Casey’yle konuştuğu her şeyi anlattı. Bitirince de Aidan derin bir nefes verdi. “Yani gerçekten de beni düğününde istediğini mi söylüyorsun sen?”

“Kesinlikle istiyor.”

Aidan ona şüpheyle baktı. “Ciddi misin sen?” Emma kafasını coşkuyla sallayınca Aidan ona sırıttı. “Emma Katherine Harrison, sen bu dünyadaki en kötü yalancısın.”

“Bak, Nate seni seviyor, Casey de hep sevdi. Sadece seni affetmekte zorlanıyor.” Bu cevap üzerine Aidan homurdandı. “Bu yapacaksın anlamına mı geliyor?”

“Elbette ki yapacağım.”

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim,”

dedi Emma önce yanaklarından, sonra da dudaklarından öpe-
rek. “Bunu yaparak Casey’yi çok mutlu edeceksin. En mü-
kemmeli gününün berbat olduğunu düşünüyor. Hiçbir kadın
düğün günü en ufak şeyin ters gitmesini istemez. Yani, ha-
yatının en mutlu günü olması gerekiyor, değil mi?”

Aidan’ın gözü uzaklara daldı. “Belki de onu arayıp ge-
leceğini söylemeliyim. Biliyor musun, gerçekten o da aranızı
düzeltmeye çalışıyor.”

“Bu harika olur.”

Aidan onu dudaklarından öptü ve sırtını okşadı. “Haydi,
git de duşa gir. Ben de birazdan gelip sana eşlik edeceğim.”

“Acaba neden kovboyun atını güneşe doğru duştayken
süreceğine dair bir his var içimde?”

Aidan başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. “Haydi,
git de Casey’yle konuşayım.”

“Peki, peki,” dedi Emma üzerinden inerken.

Aidan ne söylerse söylesin, bu biraz zaman aldı. Aidan yatak
odasına geldiğinde Emma çoktan duştan çıkmıştı. “Her şey yo-
lunda mı?” diye sordu saçlarına havlu sararken. Aidan cevap ver-
meyince onun aynadaki yansımasına baktı. Dişlerini fırçalıyordu
ama yüzünde neredeyse aptalca, kocaman bir sırıtış vardı.

“Aidan, beni duydun mu?”

Ağzındaki köpükleri tükürdü. “Ha?”

“Konuşma nasıl geçti diye sordum.”

Bir kez daha aynı kocaman sırıtış yerleşti dudaklarına.
“Gerçekten ama gerçekten çok güzel geçti.”

Emma kurulanırken ona şüpheli gözlerle baktı. “Bunu

duyduğuma sevindim. Seninle Casey'nin yeniden arkadaş olması dualarımın kabul olması demek.”

Aidan suyu kapattı. “Em, bunu kabul etmeyen ben değilim. Yani, Tanrı aşkına, hayalarımına vurdu!”

“Biliyorum.” Onu çıplak omzundan öptü. “Senin aranızı düzeltmek konusunda bu kadar çabaladığını bildiğim için seninle gurur duyuyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Benimle gurur mu duyuyorsun?”

“Hı, hı...” Onun sırtına üzerine Emma kalçasına bir şaplak attı. “Haydi, acele edin, bayım. Casey'nin duyguları, şu an ince bir buzun üzerinde yürüyor gibi... Geç kalman şu an son istediğimiz şey...”

“Senin de onunla güzelleşmeye gideceğini sanmıştım?”

“Gideceğim.” Emma bankonun üzerinde telefonuna baktı. “Kahretsin. Üzerime bir şeyler geçirsem iyi olacak. Otuz dakika içinde spada olmam gerek. Gerçek bir sevgili olup elbisemi kiliseye getirir misin?”

“Elbette ki getiririm.” Onu öpmek için eğildiğinde nefesi nane kokuyordu.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı onun dudaklarına doğru.

“Seni seviyorum,” dedi Aidan geri çekilirken.

“Ben seni daha çok seviyorum,” diye karşı çıktı gülümseyerek.

Spada lüks içinde masaj yaptırarak geçen bir sabahın ardından, düğün ekibindeki herkesin saç ve makyajı tamam-

landı. Emma, Casey'yi o makyaj, duvak ve taç varken eşofmanlar içinde ne kadar komik göründüğünü fark edince güldü.

Casey kendine bir baktı. "Ne var? Görünüşümde bir sorun olduğunu düşünmüyorsun herhalde, değil mi? Böyle çıkıp Walmart'a gitsek kimse hiçbir şey demez."

Emma çantasını aldı. "Hımm, Walmart müşterileri bayılır."

Casey kahkaha attı. "Haydi. Kıçımızı kaldırıp kiliseye gitmemiz lazım artık."

Emma gözlerini devirip, "Kilise ve kış, sözcüklerini aynı cümlede ancak sen kullanabilirsin."

"Bu pis ağzımı sevdiğini biliyorum."

"Senin her şeyini seviyorum, en yakın arkadaşım."

Casey elini kaldırdı. "Böyle mayın döşer gibi duygusal yorumlar yok artık, Em. Makyajımı riske atamam."

Emma kahkaha attı. "Peki... Sabahın geri kalanında tam bir sert kadın olacağım. Mutlu musun?"

"Çok... Haydi, gidelim."

Emma ve Casey, düğün ekibindekilerle beraber Christ the King Katedrali'ne doğru yola çıktı. Orası çocukluğundan beri Nate'in kilisesi olmuştu ve Emma da oranın düğün için çok güzel bir yer olduğunu düşünüyordu.

Gelin odasına girip Casey'yi daracak gelinliğinin içine sokmaya çalıştılar. Emma arkada durup Casey'ye baktı. Gözlerine yaşlar dolunca verdiği sözü unuttu. "İnanılmaz görünüyorsun!"

Casey ona parmağını kaldırdı. "Em, söz vermiştin!"

“Elimde değil. Duygularımın çılgına dönmesinin sebebi hormonlarım!”

“Aaah, muslukları kapatman gerek yoksa beni de ağlatacaksın ve bu suya dayanıklı makyaj malzemeleri o kadar da dayanıklı değil.”

“Peki, ben de elbisemi giyeyim.”

“Güzel... Giyinirken de iğrenç şeyler düşün, seni sinirlendiren insanları filan... Yani seni ağlatmayacak herhangi bir şey...”

Emma elini kalçasına koydu. “İnsanların hamile nedi-
menin yüzünde neden ‘Siktir git’ bakışı olduğunu merak et-
meyeceklerini mi sanıyorsun?”

Casey kakhaha attı. “Ağlamadığın sürece sorun yok.”

“Korkunçsun,” diye homurdandı Emma giyinme odasına giderken. Bordo renkli elbise askısında, Aidan’ın getirip bıraktığı yerde duruyordu. Elbiseyi giydi ama fermuarını çekmekte zorlanınca yardım için büyük odaya geçti. Casey’nin on altı yaşındaki kız kardeşi Carlee memnuniyetle yardım etti.

Emma aynada kendine bakarken kapı çalındı. “Benim, Aidan,” dedi dışarıdan. Carlee kapıyı açmak için koşarken kıkırdadı.

Aidan içeri girince gözleri odada onu aradı. Gördüğü anda da yüzü aydınlandı. “Çok güzel görünüyorsun!”

Emma gülümsedi. “Teşekkür ederim.” Elbisesine bakıp başını iki yana salladı. “Aslında, şu an kendimi bir Umpa Lumpa* gibi hissediyorum!”

* *Charlie’nin Çikolata Fabrikası* adlı filmde, *Willy Wonka*’nın fabrikasında çikolata yapmasına yardım eden cüceler. (ç.n.)

“İnan bana, bebeğim, hiç de öyle görünmüyorsun.” Emma ona şüpheyle bakınca Aidan da göz kırptı. “O zaman seni şu anda yiyip bitirmek istediğime göre bende de Willy Wonka fetişi olmalı...”

Emma onun koluna şakayla karışık vurduğunda Casey “Peki ya ben? Geline hiç iltifat yok mu?” diye sordu.

Aidan hiç vakit kaybetmeden, “Şu an beyazlar içinde kusursuzluğun timsalisin ve Nate seni gördüğü anda nefesi kesilecek,” dedi.

Casey gülümsedi. “Yavaş gel, Koca Babacık, yavaş gel...” Eğilip onu yanağından öptü. “Gerçek bu...”

“O zaman kabul,” diye cevap verdi.

“Bu mutlu gününün bir parçası olduğum için çok seviyorum.”

“Ben de öyle,” diye cevap verdi Casey, göz kırparak.

Emma’nın ağzı bu konuşmaya şahit olunca açık kaldı, özellikle Casey de Aidan’ı yanağından öpünce. Ona olan nefretine ne olmuştu? Düğünde yer almayı kabul etmesi ve o günü kurtarması Aidan’ı affetmesine yetmiş miydi?

“Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sordu.

“Sadece sana ve nasıl olduğuna bakmak istedim ama hepsinden önemlisi, bu mest eden güzelliğinin tadını çıkarmak istedim.”

“Aman Tanrım, bu çok tatlı!” diye bağırdı Carlee, diğer nedimelerden biri de başını sallarken.

Aidan’ın dudaklarında ukala bir gülümseme belirirken

Emma gözlerini devirdi. “Ciddi misin sen?”

Aidan kahkaha attı. “Aslında düğün ekibinin fotoğraf zamanı...”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Aidan elini onun omzuna koydu, niyeti yüzünden okunuyordu. “Şaka yapıyor olabilirim ama gerçekten de sana bakmak istedim.”

Ses tonunun ciddiyeti Emma’nın içini eritti. “Ben iyiyim.”

Dudaklarında tedirginlik vardı. “Bugün mümkün olduğunca ayakta kalmamaya çalış...”

“Aidan,” diye karşı çıktı.

“Ben ciddiym.”

“İki hafta önce işe ve bütün normal hareketliliğime döndüm, unuttun mu?”

“Bu hâlâ her şeye olduğu gibi dönebileceğin anlamına gelmiyor. İşe dönmek başka bir şey ama sen bu hafta düğün yemeği ve bekârlığa veda partisi derken kendini çok yordun.”

Bunu kabul etmekten nefret etse de çok yorulmuştu. “Tamam, tamam, Büyük Patron... Fotoğraf işi bitince oturup törene kadar ayaklarımı uzatacağım.”

Aidan’ın dudaklarında memnuniyet gülümsemesi belirdi. “Güzel...” Emma’nın yüzüne düşen buklelerden birini kenara çekti. “Ama düğünde en azından bir dansı bana sakla...”

Düğün denince midesine kramp girdi. Sadece düğün töreninde şarkı söyleyeceği için değil; aynı zamanda Casey, Nate’le ilk danslarında da şarkıyı onun söylemesini istediği

için... "Sahne korkun mu başladı?"

Midesinden ağzına kadar yükselen safrayı geri itti.
"Biraz..."

"Şahane söyleyeceksin. Her zaman öylesin."

"Umarım," dedi çatallanan sesiyle.

Aidan geri çekilip onun yüzünü avuç içlerine aldı. "Ben öyle olduğunu biliyorum." Ardından dudaklarını kendinin-kilere değdirdi. Emma'nın tepesinden tırnağına karar bir elektrik yayıldı sanki.

"Hayır, hayır, hayır! Sakın başlamayın! Emma'nın mak-yajını daha fotoğraflar çekilmeden bozacaksın!" diye karşı çıktı Casey.

Aidan tam homurdanıyordu ki Emma dudaklarını geri çekti. "Tam bir canavar gelinsin," diye dalga geçti Aidan.

Cesay kahkaha attı. "Dikkat et, Koca Babacık. Sana çarpacak bir çanta daha bulabilirim."

Aidan başını iki yana sallayarak sadece güldü. "Sen sinirlendiğinde senden ve çantalarından uzak durması konusunda Nate'i uyarmadım mı sanıyorsun? O çok tehlikeli bir silah!"

Emma aralarındaki dostane atışmayı şaşkınlıkla izleyip kilisenin içinde yürürlerken arkalarından gitmekle yetindi. Önce Casey'yle, o gittikten sonra da Nate'le milyonlarca fotoğraf çektirdikten sonra Emma gülümsemesinin yüzünde donduğunu ve onca flaştan kör olduğunu düşünmeye başladı.

Çok geçmeden tören başlayacaktı. Emma, Carlee'nin

önündeki yerini aldı ve dikkatle kalabalığa baktı. Arkasını dönüp Casey'nin babasının koluna girişini izledi. Babası eğilip onu yanağından öptü. "Sen hep benim minik kızım olarak kalacaksın," dedi babası.

Babasının asla onunla birlikte bu koridorda yürüyemeyeceğini bilince Emma'nın içi sızladı. Öte yandan, eğer o ve Aidan evlenirse, büyükbabası bu görevi yapmaktan memnuniyet duyardı. Üzüntü ve pişmanlık duygularını içinden savdı. Onun yerine kendisi ve Casey için önlerindeki saf ve mutlak mutlulukla örülmüş geleceğe tutundu.

Aidan'ı sunak kapısında görünce elinde olmadan gülmüştü. Yürüyüş için onun koluna girdiği sırada Noah hafifçe tekme attı. Kendini yeryüzündeki en şanslı kadın olarak hissetti o an.

On Altıncı Bölüm

Emma düğün ekibiyle birlikte, parıldayan avizelerin altında, masaya gelip oturdu. Katmer katmer çiçek düzenlemelerinden buzdan heykellere kadar her şeyin ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordu. Casey ve Nate'in aileleri çoktan düğün için gitmişti.

Aidan tabağını silip süpürdükten sonra Emma'nın yemekleriyle oynadığını fark etti. "Eğer yemeğini yemezsen Noah çılgına dönecek," diye uyardı, kumaş peçeteyle ağzını silerken.

"Şarkı söylemeyi bitirdikten sonra yiyeceğim. İstedğim en son şey Casey ve Nate'in düğününde heyecandan kusmak." Onun şüphe dolu bakışı üzerine "İşim biter bitmez hepsini yiyeceğime söz veriyorum, hatta birkaç dilim de düğün pastası!" dedi.

Aidan onay verir gibi başını sallayıp şampanyasından bir yudum aldı. "Ne zaman çıkıyorsun?"

"Konuşmalardan sonra..."

“Çok kalmamış.”

“Düşündüğümde de yakın,” diye cevap verdi, Nate’in erkek kardeşinin ve sağdıcının elinde mikrofonla sahneye çıktığını görünce.

Anthony konuşurken Emma sandalyesinde kıpırdanan kişinin kendi değil de Aidan olduğunu fark etti. Elini birkaç kez bacağından kaldırıp ceketinin cebine soktu. Emma sorgularcasına ona bakınca da, “Affedersin,” dedi.

Anthony konuşmasını bitirip alkışlar başlayınca Carlee titreyen bir elle mikrofonu aldı. Çoktan gözleri sulanmış olduğundan, ablası hakkında konuşmaya başlar başlamaz da kendini koyuverdi. Emma dâhil herkesin ağlaması çok sürmedi.

Müzik grubunun lideri mikrofonu Carlee’den alınca, Emma midesindeki kelebeklerin kaya parçalarına dönüştüğünü hissetti. Birkez daha Aidan oturduğu yerde huzursuzlandı. “Sakın bana benim adıma heyecanlandığını filan söyleme!” diye fısıldadı kulağına.

“Ah, ee... evet, sanırım gerginim biraz,” diye mırıldandı sonunda.

“Şimdi gelin ve damadı karı koca olarak ilk danslarını yapmaları için piste davet ediyoruz.”

Emma yüzünü buruşturdu. “İşte benim sıram geldi.”

Aidan gülümsedi. “İyi şanslar!”

“Çok teşekkürler,” diye mırıldandı.

Hiç kimse görmeden uzandı ve poposuna bir şaplak attı. Aidan’ın bu şakacı tavrı onun içini eritiyordu.

Csey'nin onu şarkı söylerken ilk görüşü, en sevdikleri kahvecilerden birindeki açık mikrofon gecesinde olmuştu ve Casey onun sesinin en sevdiği şarkıcılardan biri olan Patty Griffin'e benzediğine yemin ediyordu. Ö nedenle Casey'nin Nate'le ilk dans şarkıları olarak *Heavenly Day*'i istemiş olması şaşırtıcı olmadı. Bu ayrıca Emma'nın da söylemeyi en çok sevdiği şarkılardan biriydi.

Kendinden emin şekilde mikrofonu eline aldı ve tıklım tıklım dolu balo salonuna baktı. "Yedi yıl önce rahmetli nişanlım, 'Hey, bence ev arkadaşımın kız arkadaşını seversin sen. Çok tatlıdır ama bir yandan da çok deli ve komiktir!' demişti."

Emma konuklardan birinin kahkahası üzerine gülümsedi. "Casey'yle tanıştığım an Travis'in haklı olduğunu anladım ve en yakın arkadaşlar olduk. Nate'i de sevmeye başladım. Bunca yıl ona en yakın arkadaşım diyebildiğim ve onunla Nate hayatımın en iyi hem de kötü zamanlarımda yanımda oldukları için kendimi şanslı hissediyorum." Emma, Casey'nin gözlelerinden süzülen yaşları gördü. "Karı ve koca olarak bu yeni hayata başlarken, onlar için ne kadar mutlu olduğumu ve heyecanlandığımı anlatacak sözcük yok. Onlara yeryüzündeki tüm mutlulukları diliyor ve tanrıya onların üzerine bolca cennet gibi gün yağdırması için dua ediyorum."

Orkestra şarkının ilk notalarına girdi ve Emma kendini tam da havasında hissediyordu. Sözcüklere ruhunu ve kalbini döktü, son notayı da söylediğinde büyük bir başarı elde ettiğini biliyordu.

Emma'nın her yerini gök gürültüsü gibi alkışlar sardı ve

yeniden sahnede olmanın verdiği sarhoşluğu yaşattı ona. Bu tepkiye karşılık gülümsedi. “Çok teşekkür ederim.”

Mikrofonu grubun başındaki kişiye verince, o, “Büyüleyici değil miydi?” dedi.

Alkışlar balo salonunu çınlatmaya devam ederken Emma’nın da yanakları kızarmaya başladı. Hızla aşağı indi ve Aidan’ın yanındaki yerine oturdu.

“Kaçınız Emma’nın bir şeyler daha söylemesini istiyor?”

Bu düşünceyle tüm salondan ısıklık yükselmeye başladı. “Tekrar istiyorlar, bebeğim,” dedi Aidan, gülümseyerek.

Emma başını iki yana salladı. “Zaten iki kez söyledim. İlgi orospusu filan olduğumu düşüncekler,” diye karşı çıktı.

“İnsanlar bunu senden isterken öyle bir şey olmaz.”

Grubun başının sesi ısıkları böldü. “Aidan, neden sen de buraya gelip Emma’yı bizim için bir şarkı daha söylemeye ikna edebilir misin diye bakmıyoruz?”

Aidan yerinden kalkarken Emma onu tüm gücüyle gömleğinin manşetinden tuttu. “Hayır!” diye bağırdı.

Aidan ona güven veren bir gülümsemeyle baktı. “Bir an için sahnede kendini kaybeden, profesyonel şarkıcıyken, bir dakika sonra sahneye çıkmaktan nasıl ölesiye korkmanı hiçbir zaman anlayamayacağım.”

“Bu sadece tatlı nevrotik tarafımın bir kısmı,” diye cevap verdi.

“Bak, sadece derin bir nefes al... Bu hassas durumunda bir şarkı daha söyleyemeyecek kadar yorulduğunu söyleyip bir bahane uyduracağım.”

“Çok teşekkürler,” dedi yarım ağız.

Aidan sahneye çıktı ve mikrofonu aldı. İzleyenlere baktı. “Burada ya Em’e tekrar şarkı söylemesi için yalvarmak ya da onun özrünü size iletmek için bulunmam gerekiyordu.” Emma’ya baktı. “Ama kabul etmeliyim ki şu an burada olmamın bunların ikisiyle de bir ilgisi yok.”

Kalabalığın arasında fısıltılı konuşmalar başladı. “Şu an senin karşında dünyanın en mutlu erkeği olarak duruyorum. Sevdiğim bir kadın ve doğacak bir oğlum var. Ama bu bile yetmiyor. Bugünkü törene bakınca, Casey ve Nate’in sahip olduğu şeyi istemeden edemiyorum.” İçeride, “Ayy,” sesleri duyuldu. “O nedenle şu an Emma’ya sormak istediğim tek bir soru var.”

Ona doğru yürürken Emma gözlerine inanamıyordu. Mikrofonu gürültüyle masaya bıraktı. Ceketinin cebine elini uzatıp siyah, kadife bir kutu çıkardı. Kutu açılıp da içinden ılık ılık bir pırlanta çıkınca Emma’nın gözleri yuvalarından fırladı.

Aidan yüzüğü parmaklarının arasına aldıktan sonra, onun önünde diz çöktü. “Emma Katherine Harrison, merhametli ve bağışlayıcı melek, hayatımın aşkı ve oğlumun annesi, beni dünyanın en mutlu erkeği yapar ve benimle evlenir misin?”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Emma. Yeşil gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı ve ellerini ağzına götürdü. “Aman Tanrım,” dedi yine.

“Bu tam da beklediğim cevap değil,” diye dalga geçti Aidan.

Yanaklarından mutluluk gözyaşları dökülürken onun

boynuna atladı. “EVET! Evet, seninle evlenirim!”

Salon alkışlara boğuldu. Emma, Aidan’ı öptü. Öpüşmelerini derinleştiremeye başladıkları sırada Emma geri çekildi ve onun yanağına, burnuna ve alnına minik öpücükler konurmaya başladı. Sonra da dudaklarını onunkilere götürdü.

Aidan çekilip Emma’nın sol elini aldı.

Yüzüğü takmadan önce başparmağını Emma’nın parmak kemiklerinin üzerinde gezdirdi. “İşte... Şimdi resmen nişanlandık.”

Onu gömleğinden tutup gülerek tekrar kendine çekti. Onu tutkuyla öperken, Aidan da kahkaha attı. “Em, bir salon dolusu insanla beraber olduğumuzun farkındasın, değil mi?”

Emma tiz bir çığlık atıp geri çekildi. Etraflarından kahkahalar duyuldu. “Bu kocaman bir evet, sizce de öyle değil mi?” diye seslendi kalabalığa.

“Hem de ne!” diye bağırdı Connor oturduğu masadan.

Emma utanıp yüzünü kapattı. Şükür ki grubun başındaki kişi gelip mikrofonu geri aldı. “Yeni evliler ve taze nişanlılar için bir şarkıya ne dersiniz?” diye sordu.

“Hayır! Casey’nin gününde her şeye ortak olmak istemiyorum,” diye karşı çıktı Emma.

“Bebeğim, o ve Nate her şeyi biliyordu. Onu bunu sor-mak için aramıştım.”

“Gerçekten mi?” Emma bunun üzerine gözünü Aidan’dan çekip dans pistinde sırttan Casey’ye baktı. Emma sorgularcasına kaşlarını kaldırıncaya Casey başını salladı ve ona bir öpücük attı. Nate’ten de onay bekleyip ondan da gü-

lümseme ve havaya kalkan bir başparmak görünce ikna oldu.

“Peki o zaman... Dans edelim.”

Aidan onu piste getirdi. Emma kollarını onun boynuna dolarken, hayranlıkla yüzüğüne bakmadan edemedi. Zaman zaman, müzikle beraber hareket ederken her şeyi unutuyor ama pırlanta ısıldayıp gözüne çarpınca gerçeğe dönüyordu. Tüm bunların muhteşem bir rüya olmadığından emin olmak için kendini çimdikleyesi geliyordu.

“Beğendin mi?”

“Çok güzel...”

Aidan’ın gözleri parladı. “Neyi beğeneceğini bilmediğim için Connor seçmeme yardım etti.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Çok iyi bir zevki varmış.” Gülümsedi. “Tabii ben ne zaman daha ucuz bir tane seçsem bana geçmişimizi hatırlatıp durdu.”

Emma kahkaha attı. “Bu kadar büyük bir pırlanta aldırmaq için sana neler dediğini bilmek bile istemiyorum.”

“CIA’de kendine bir yan kariyer düşünmeli bence. İkna kabiliyeti inanılmaz.”

Sonra şarkı bitti. “Pekâlâ, şimdi pastayı kesme zamanı... Nate’in saniyeler sonra kremaya bulanacağı iddiasına yüklü para yatırmak isteyen var mı?” diye sordu grubun başındaki adam, kahkahalar ve ısıklarla onu alkışlayanlara.

Pasta kesildikten ve herkes pastasını yedikten sonra, Emma bir kez daha Aidan’la dans pistine döndü. Müzikle beraber kıvrılırlarken Aidan ona bakıp gülümsedi. “Ee müstakbel

Bayan Fitzgerald, bu düğümü ne zaman sağlamlaştırıyoruz?”

Emma başını sağa eğdi ve düşünmeye başladı. “Her ne kadar hamile halimle gelinlik giymek istemesem de, Noah doğmadan önce olmasını istiyorum.”

“Aa, Küçük Adam’ı meşrulaştırmak gerek, değil mi?”

Kıkırdadı. “Kesinlikle...”

“Böyle bir şey mi istersin?” diye sordu Aidan, tıklım tıklım balo salonunu gösterip.

Emma burun kıvırdı. “Yıllar önce böyle planlı bir şey istiyordum.” Aidan onun Travis’le olan düğün hayalini düşününce gerildi. “Şimdi ise yakın akrabalarımız ve arkadaşlarımızdan oluşan, sade bir tören istiyorum.” Ona baktı. “Benim kilisemde evlenip düğünü de ambarda yapabiliriz.”

Aidan içini çekti. “Katolik kilisesinde evlenmezsem babam kafayı yer.”

“O zaman başka bir şey düşünüyoruz.”

“Gölete bakan çayıra ne dersin?”

“Çok soğuk olmaz mı sence?”

“Töreni kısa tutarız,” diye espri yaptı Aidan.

Emma gülümsedi. “Tamam, bu kulağa hoş geliyor. O zaman düğünü ambarda yaparız. Bu daha uygun değil mi?”

“Benim tek önemsendiğim, ‘Evet,’ diyeceğin ve karım olacağın zaman.” Aidan eğilip onu öptü. Emma dilini onun ağzına sokunca, Aidan şaşkınlıkla kendini geri çekti. “Beni azdırmaya mı çalışıyorsunuz, Bayan Harrison?”

Emma gözlerini ondan ayırmadan başını salladı. “Beni üst kata çıkar.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Yalvarmamı mı istiyorsun?”

“Emma,” diye homurdandı.

“Aidan,” diye başladı tatlı bir ses tonuyla, “beni lütfen üst katta bize kiraladıkları büyük süite götürüp orada yorgunluktan bayılana dek benimle sevişir misin?”

Aidan’ın gözleri Emma aklını kaçırmış gibi yuvalarından fırladı. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Daha pis konuşup beni lütfen üst katta bize kiraladıkları büyük süite götürüp orada yorgunluktan bayılana dek becerir misin dememi mi tercih ederdin?”

“Beni öldürüyorsun, Em. Kesinlikle ve tamamen öldürüyorsun beni...”

“O zaman bir şeyler yap.”

“Casey ve Nate gidene kadar kalmamız gerekmez mi?”

“Nate’in ailesi İtalyan... Gece ikiye kadar içip parti yapar onlar.”

Aidan’ın sarı kaşları havaya kalktı. “İtalyan Mafyası gibi mi?”

Emma kıkırdadı. “Hiç sanmıyorum.” Onu şakayla karışık dürttü. “Nişanlını üst kata çıkarıp nişanı hakkıyla yerine getirmek için onların yanına gidip reddedemeyecekleri bir teklif yap.”

Aidan kaşlarını çatı. “Bir evliliği hakkıyla yerine getirmek gerekir, nişanı değil.”

“Peki. Ben yaparım.” Emma onu elinden tuttu ve pistten indirdi.

“En azından davetliler biraz azalsaydı,” dedi Aidan.

“Neden bu kadar endişe ediyorsun?”

“Sadece Casey ve Nate’i sinirlendirmek istemiyorum. Zaten en özel günlerini benim evlilik teklifimle paylaşarak yeterince bağışlayıcı ve cömert davrandılar.”

Onların yanına geldiklerinde Casey, Nate’in yanağından, yüzüne buladığı pastanın kremasını yalıyordu. Emma eğildi ve onun kulağına bir şey söyledi. Casey güldü ve ona başını salladı. Aidan, Nate’e çaresiz bir bakış atınca Nate göz kırparak karşılık verdi. “Anladım, dostum.”

Emma, Aidan’ı elinden tuttu. “Pekâlâ, Koca Babacık, şimdi beni üst kata çıkarıp icabıma bakabilirsin.”

Aidan güldü. “Parmağına yüzük takmanın seni bu kadar oyuncu yapacağını bilseydim, çok daha önce yapardım.”

On Yedinci Bölüm

Boş asansöre bindiklerinde Emma, Aidan'ı hazırlıksız yakalayıp duvara yasladı. "Em, ne..."

Emma dudaklarını onunkilere yapıştırıp onu susturdu. Ellerini tutup başının üzerine kaldırdı ve onu duvara tamamen dayadı. Dili ağzının içine girip çıkıyor ve onun dilini kışkırtıcı şekilde okşuyordu. Onun iki elini tek eliyle tutup diğer elini göğsüne, oradan da belinin aşağısına indirip sertleşmekte olan penisine indirdi.

Aidan dudaklarını onunkilerden çekti. Kesik kesik solup alıp verirken Emma'nın arzuyla yanan yeşil gözlerine baktı. "Emma Harrison, sen bu asansörde bana tecavüz etmeye mi çalışıyorsun?"

Emma onun penisini sıkıp kaşlarını kaldırdı. "Rıza dâhilinde tecavüz edilebildiğini bilmiyordum?"

Aidan kıkırdadı. "Doğru dedin." Emma pantolonunun üzerinden onunla oynamaya devam ederken dudakları da boynundan aşağı inmeye başladı. Çenesine geldiğinde Aidan

ürperdi. “Dur tahmin edeyim. Bu aşırı azgın halinin sebebi hamilelik hormonların mıydı?”

Kıkırdayışı yanağını titretti. “Evet, öyleydi. Ah, çılgın gibi...” geri çekildi. “Sanırım sen olmak nasıl bir şey, şimdi anlayabiliyorum.”

Aidan başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. “Yani abazanlık nasıl oluyormuş, anladın mı?”

Emma gözlerini kocaman açıp “Hı-hı,” dedi.

“O zaman neden kendini çektin?”

“Çünkü...”

“Şikâyetçi olan ben değilim, bebeğim.”

Emma ellerini smokinin üzerinde dolaştırırken gülümsedi. “Yani umumi bir asansörde taciz edilmek umurunda değil mi?”

“Hayır, aslında çok da hoşuma gitti.”

Asansörden çın sesi geldi ve kapılar açıldı. “Sanırım gerisine süitimizde devam etmemiz gerekecek,” dedi Emma.

Aidan durumunu gizlemek için smokininin ceketini çıkardı ve önünde tuttu. Emma’nın asansördeki agresifliği hoşuna gitmiş olsa bile, o gece için yaptığı planları bozmuştu. O bu kadar sertleşmişken, nişanlı bir çiftin birbirini yavaş yavaş baştan çıkarması mümkün değildi.

Emma kartı ondan alıp kapıyı açtı. Emma içeri girerken Aidan nefesini tuttu. “Aman Tanrım,” dedi Emma alçak sesle.

Emma onun topuklu ayakkabılarıyla yerdeki gül yapraklarının üzerinde yürüyüşünü izlerken başını yana eğdi. Masanın üzerinde bir şişe şampanya ve çilek vardı. Onun yü-

zünü görmese de, odada yakılmayı bekleyen mumları ve yatağın üzerinde duran pembe kurdeleli paketi gördüğünü biliyordu.

Emma hemen arkasını döndü ve eşikte duran Aidan'a baktı. "Bu tıpkı..."

Gülümsedi. "İlk seferki gibi..."

Emma ona doğru yürürken gözleri doldu. Bu kez onu öptüğünde tutku değil, aşk vardı. "Seni o kadar, o kadar çok seviyorum ki Aidan," diye mırıldandı onun dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum."

Geri çekilip onun yüzüne baktı. "O kutuda ne olduğunu sormayacağım bile, çünkü benim bedenime uygun iç çamaşırı bulabildiğini hiç sanmıyorum."

Aidan gözlerini devirdi. "Şişkonun tekiymişsin gibi konuşuyorsun. Hamile olduğunu gösteren tek şey karnın." Elini onun karnına götürdü. "Sen şimdiye dek gördüğüm en seksi, en güzel hamile kadınsın."

"Ah, bebeğim, o kadar tatlısın ki..." Eğilip onun altıdadığını ısırdı. "Ama bu gece sırf benimle yatmak için bana iltifatlar yağdırmak zorunda değilsin."

Homurdandı. "Sen ve şu çok konuşan çenen..."

Emma gülümsedi. "Bundan kurtuluşun yok, keyfini çıkarсан iyi edersin."

"Çıkaracağım, vücudumun diğer kısımları da..."

"Seni muzır çocuk," diye mırıldandı onu tekrar öpmeden önce.

Emma onu yatak odasına doğru çekerken Aidan da kapıyı

ayağıyla itti. Üzerinde çilek ve şampanya kadehleri olan masanın yanından geçerlerken Aidan durdu. Çaresizce anın tadını çıkarmak istediğinden “Bekle, bir dakika, bebeğim,” dedi.

“Ne oldu?”

“Neden şampanya patlatıp nişanımızı kutlamıyoruz?” diye sordu.

Emma’nın kestane rengi kaşları çatıldı. “Ama ben...”

Aidan şişeyi çevirdi ve ona bunun sadece köpüklü elma suyu olduğunu gösterinde Emma’nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Ah, çok severim. Her şeyi düşünmüşsün.”

Şişenin ağzını açmaya başladı ama Emma ondan uzaklaştı. “Bunu sonraya bırakalım.” Parmakları gömleğinin düğmelerine gitti.

“Önce biraz elma suyu istemez misin?” diye sordu, aldığı keyif sesinden anlaşıyordu.

Emma ona baktı, gözlerinden hem şehvet hem de aşk yayılıyordu. “Hayır, sadece nişanlımla sevişmek istiyorum.”

“Bu fikir hoşuma gitti,” dedi Emma tişörtünü omuzlarından kollarına doğru indirirken. “Sen Bayan Fitzgerald olduğunda bunu daha da çok seveceğim.”

“Hımm... Feminist hislerim buna dirense de, benim de hoşuma gitti.”

Aidan pantolonunu çıkarırken “Emma Harrison-Fitzgerald gibi çılgınca bir şey istemiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, Bay Mağara Adamı, istemiyorum.” Ona güldü. “Sadece karın olmak istiyorum.”

“Ve mümkün olduğunca çabuk, değil mi?”

“Elbette...”

“Sanırım beraberce birkaç haftaya bir şeyler ayarlayabiliriz.”

Emma yutkundu. “Vay canına, bu kadar aceleci olduğunu bilmiyordum.”

Emma elinin tersini nazikçe onun karnında gezdirdi. “Küçük Adam’ın gelmesine çok zaman kalmadı.”

“Doğru ama düğün planlamak kolay bir iş değil, düşündüğümüz gibi küçük olan bile...”

Dilini çıkardı. “Ben sadece kocan olmak istiyorum.”

Emma kahkaha attı. “Sen de Bay Sabırsız olacaksın. Ben hiçbir yere kaçmıyorum ve bunu aceleye getirmeye çalışırsan sana kement atıp seni bağlamam gerekecek.”

“Mmm, işte benim kovboy kızım...”

“Korkunçsun.” Emma ellerini onun saçına götürüp başını iki yana salladı. “Birbirimize kutsal evlilik bağıyla bağlanmamış olabiliriz ama birlikteliğimiz Noah rahmime düştüğü andan itibaren sağlamlaştı.”

Aidan dudaklarını onunkilerle buluştururken, parmakları da elbisesinin fermuarına gitti. Bileğini çevirir çevirmez de elbise açıldı ve elbiseyi onun omuzlarından aşağı indirmeye başladı. Aidan kaşları Emma’nın giydiği büyükanne külotunu görünce havaya kalktı. “Ah, Em, bunlardan birkaç tane daha alabilir misin?”

Emma’nın yüzü ayaklarına düşen bordo elbisesiyle aynı renge döndü. “Bunu giymeye mecburdum, çok teşekkür ederim.” Oflayarak kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde bir-

leştirdi. Aidan gülünce de ona öldürecek gibi baktı. “Bu gülünecek bir şey değil, Aidan. Yani, hep kıvrımlı bir kız oldum ama benden çok daha fazlasını sevmeye kendini hazırlasan iyi edersin.”

“Sana karnın dışında başka hiçbir şeyin olmadığını zaten söyledim... ama burada,” bir eliyle göğsünü kavrarken diğer eliyle de kalçasını tutup “ya da burada biriken tüm yağlar benim için uygundur!” dedi.

Emma gözlerini devirdi. “Bir kez daha tam anlamıyla korkunçsun.”

“Ayrıca sinirlendiğinde de çok seksi oluyorsun.” Daha konuşmadan onu öptü. Emma ağzı karşı koymak istercesine gerilmişti. Öpüşmeyi reddedince Aidan’ın boğazından bir homurtu yükseldi. “Bu kadar inatçı olmasana, Em,” dedi onun dudaklarındayken.

Elini bacak arasını tutmak üzere aşağı indirdi. Onu bü-yükanne çamaşırının üzerinden okşamaya başlayınca Emma gerildi. Bir parmağının lastikten içeri sokup sıcaklığına erişince Emma’nın ağzı açıldı. Aidan da bunu fırsat bilip dilini onun ağzına soktu. İki yanında serbestçe duran elleri Aidan’ın saçlarına gidince teslim olduğunu anlamıştı. “İşte benim kadını,” kızım dedi onun yanaklarına minik öpücükler kondururken. Kulağına geldiğinde de parmağını içine sokarak, “Hangi beden olursa olsun, nasıl bir külot giyerse giysin, her zaman benim nefesimi kesen seksi, güzel kadını,” dedi.

Hırıltılı inlemesi kahkahaya dönüştü. “Yavaş gel, Koca

Babacık, yavaş gel!” diye cevap verdi Casey’nin o günkü lafini kullanarak.

Aidan parmaklarındaki sihri konuştururken onu yatağa yatırdı. Yanına uzandı. Emma gözlerini sımsıkı kapamış kalçalarını onun eline doğru kaldırıyor ve giderek hızlanıyordu. “Mmm, lütfen,” diye mırıldandı, nefesi Aidan’ın yanağını ısıttı.

“Lütfen ne, bebeğim?”

“Beni boşalt, Aidan...” Başparmağı klitorisini okşadığı anda parmaklarıyla yatak örtüsünü tutup sıkarak çığlık attı.

Aidan hiç vakit kaybetmeden parmaklarını hâlâ kasılan vajina duvarlarından geri çekip onun külotunu çıkardı.     a- maşırını indirip dizlerinin üzerine kalktı. Büyüyen karnıyla pozisyon bulmak gittikçe ilgin leşiyordu. Emma bacaklarını iki yana açıp onun içine girdi.

Emma bacaklarını sıkıca onun beline doladı, Aidan da onu dizlerinin arkasından tuttu. Aidan onun içine girerken Emma kollarını başının üzerine kaldırıp nevresimleri tutup yumruklarını sıktı. Tutku dolu haykırışlarını bastırmak için dudaklarını ısırınca Aidan yavaşladı. “Sakın susma, Em... Bırak seni duyayım,” dedi.

Emma’nın yanakları kızardı. “Ya başka biri de duyarsa?”

“Kimin umurunda? *Ben* seni duymak istiyorum. Sana ne yaptığımı bilmek istiyorum.”

Onun söyledikleriyle titredi Emma. “Tamam,” dedi alçak sesle.

Aidan ona bakıp gülümsedi. “Güzel...” Onun içine geri girdiğinde, Emma’dan bir inleme duyuldu. Ellerini de onu ok-

şamak için aşağı indirdiğinde Emma'nın inlemesi bu kez çığlığa dönüştü. Gözlerini kapadı ve Emma'nın çığlıkları kulaklarına müzik gibi gelirken başını arkaya itti. Emma'nın defalarca onun adını söyleyerek gelmesi çok sürmedi. Vajina duvarları kasılıp dururken o içine girip çıkmaya devam etti. Henüz hazır değildi. Hazzını mümkün olduğunca ertelemek istiyordu. Ama Emma'nın onu içinde sıkmaya başladığını hissedince gözleri birden açıldı. Emma onu sona yaklaştırırken zafer kazanmış bir edayla da gülümsemeye başladı. Şimdi derin, gırtlaktan gelen çığlıklar atma, inleme sırası ondaydı.

Titreyerek onun içine boşaldıktan sonra Aidan, Emma'nın yanına sırtüstü devrildi. Göğsü inip kalkıyor, nefes almaya çalışıyordu.

Emma ona sokulup onu yanağından öptü. "Seni seviyorum, Aidan."

"Biliyorum," dedi kesik keski nefeslerinin arasında. Emma'nın eli bacağında şaklayıp, çıkan ses odayı inletince Aidan güldü. Dönüp onun öfkelenmiş yüzüne baktı. "Ben de seni deli gibi *seviyorum*, Emma."

On Sekizinci Bölüm

Üç Hafta Sonra

Emma büyükannesinin boy aynasında görüntüsüne baktı. Sola sağa dönüp gelinliğinin uçuşan katlarını havalandırdı. Ona göre, bu gelinlik yüksek beli, dökümlü sateni, aşağı kadar uzanan incileri ve pullarla süslü korsesiyle şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi. Hiç bu kadar güzel bir hamile gelinliği bulabileceğini tahmin etmemişti, hele de bu kadar kısa sürede.

Ama artık o büyük gün gelmişti ve o kadar da emin değildi. “Ah, sanırım Marshmallow Adam* gibi göründüğümü söylesem abartmış olmam,” diye söylendi.

“Ah, yapma, tabii ki hayır!” diye karşı çıktı Casey, ışıldayan tacı onun saçma takarken.

Emma’nın kuzeni Stacy uzun duvağı kabartırken başını salladı. “Saçmalama, Em. Kesinlikle nefes kesicisin...”

“Eğer heteroseksüel olsaydım, kesinlikle gelinimin senin gibi görünmesini isterdim,” dedi Connor, muzır bir sırıtışla.

* *Hayalet Avcıları* serisinde yer alan karakterlerden biri. (ç. n.)

“Tanrım, ne kadar da Aidan gibi konuşuyorsun,” diye cevap verdi Emma.

“Şimdi, onların dediklerini dinle, şekerim. Büyüleyici görünüyorsun!” diye seslendi büyükannesi Emma’nın arkasından. Emma’ya “ödünç vereceği” şeylere bakmak için mücevher kutusunu karıştıramamıştı bile. Gelinlik ve duvak yeni sayılırken, jartiyerine dikili lacivert dantel “mavi”yi tamamlıyordu. “Eski” olarak da metrelerce kumaşın altına gizlediği kovboy çizmeleri vardı.* Bugün, şişmiş ayaklarına topukluları geçirip eteklerine takılıp düşmektense rahatlıktan yana olacaktı.

Emma içini çekti. “Bana kendimi iyi hissettirmeye çalıştığınız için çok teşekkür ederim ama Marshmallow Adam’la Michelin Lastik’in adamı arasında bir yerdeyim.”

Casey burnundan soludu. “İltifatlara burun çevirip durma.” Emma’yı omuzlarından tuttu ve döndürdü. “Sen hayatım boyunca gördüğüm en güzel gelinsin, buna ben de dahilim! Yedi aylık hamile olmanın hiçbir önemi yok. Sunağa geldiğin anda Aidan’ın nefesini keseceksin.”

Casey’nin iltifatı üzerine Emma’nın gözleri doldu. “Lanet olsun, sakın şimdi muslukları açıp makyajını mahvedeyim deme!” Emma’nın önünde çılgınlar gibi ellerini salladı.

Emma ellerini itti. “Tamam, tamam, ağlamayacağım.”
“Güzel...”

Büyükannesi elinde bir inci kolyeyle onlara doğru geldi. “Bize bir dakika verir misiniz?”

Casey gülümsedi. “Tabii. Biz de gidip buketleri buzdolabından çıkaralım.”

* Evlenirken şans getireceğine inanılan gelenek. Gelin evlenirken, üzerine bir yeni eşya, bir eski eşya, bir ödünç eşya ve bir de mavi alır. (ç. n.)

“Sakın benim yaka çiçeğimi senin takmana izin vereceğimi düşünme...”

“Neden ki?”

“Çünkü her seferinde iğneyi bana batırıyorsun!” diye bağırdı Connor. Kapıdan çıkarlarken didişmeye devam ettiler.

Yalnız kalınca Emma merakla kaşlarını kaldırdı. Büyükannesinin yüz ifadesi çok ciddiydi ve bu Emma’yı huzursuz etti. Havayı değiştirmeye çalışıp “Benimle seks konuşması yapmana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?” diye espri yaptı.

Büyükannesi boş elini havaya savurdu. “Sanırım yok. Elbette ki o trenin Travis’le beraber kaçtığını düşünüyorum.”

Emma’nın yüzü yanmaya başladı ve başını salladı. Büyükannesi tek kelime etmeden tam karşısına dikildi. Ellerini kaldırıp inci kolyeyi Emma’nın boynuna geçirdi. Emma’nın köprücük kemiğinin hemen altına kadar indi kolye.

Klipsini taktıktan sonra büyükannesi Emma’yı omuzlarından tutup aynadaki yansımasına baktı. “Hayatım boyunca hep bir gerçek inci kolye istedim. Üçüncü evlilik yıldönümümüzde büyükbaban, Aidan’inkine çok benzer bir şey yaptıktan sonra, fazladan iki iş daha yaparak bana bu kolyeyi aldı.”

Emma dehşetle ağzını açtı. “Ah, büyükanne, büyükbabamın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum!”

“Evlilikten ve bağlılıktan kaçabileceğini düşünüyordu ama kaçınca da hatasını anladı. Bunu kimseye anlatmadım, annene bile...” Gülümsedi. “Elbette ki yaşadığı ilişkiden sonra barışmamızın öncelikli sebebi annendi. Bu inciler de annen de o barışmanın simgesidir.”

“Onu affettin mi?”

“Hâlâ onunlayım, değil mi?”

Emma büyükanne ve büyükbabasının mutlulukla geçirdiği yılları düşünerek parmaklarını incilerin üzerinde gezdirdi. Bir kez olsun bile dışarıdan hiçbir şey anlamamıştı. Evli çift dendiğinde hayranlık duyduğu onlardı.

Büyükannesi Emma’nın sırtını okşadı. “Bunu sana bugün söylememin sebebi, evliliğin kusursuz bir şey olmadığını bilmen için... İyi zamanlar da kötü zamanlar da, kalp sızıları da neşe de olacak. Daha önce yaşananlar sebebiyle aşkının o kadar kuvvetli ya da başkalarınınkindi kadar güzel olmadığını düşünme. Sahip olmaya değer olan aşk, en zor zamanlardan geçip yine de ayakta kalandır.”

“Teşekkür ederim, büyükanne.” Eğilip büyükannesinin kırışık yanağından öptü. “Aidan’la büyükbabamla senin kadar mutlu olacağımızı düşünüyor musun?”

Büyükannesi gülümsedi. “Bence olacaksınız.”

“Umarım.”

“Mutluyken ve âşıkken zaman akıp gider. Bir an gençsin, sonra bir bakmışsın tıpkı da düğün günündeki annesine benzeyen torunun karşında duruyor.”

Annesinin lafı geçince Emma’nın gözleri yine doldu. Annesinin de yanında olması, duvağını takması ve dünyanın en güzel gelini olduğunu söylemesi için neler vermezdi.

Tekrar büyükannesiyile göz göze gelince büyükannesi başını iki yana salladı. “Annenin şu hayatta en son isteyeceği şey, düğün gününde üzgün olmandır. O senin mutlu olmanı,

Aidan ve Noah'la birlikte seni bekleyen harika geleceği kucaqlamanı isterdi."

"Bunu biliyorum. Sadece çok zor..."

Büyükannesi bir adım atıp Emma'nın yanağını okşadı. "Biliyorum, bebeğim. O benim tek kızımdı ve onun burada olması için her şeyimi verirdim. Ama o hiç uzakta değil. Hep burada..." Büyükannesi, Emma'nın elini alıp kalbine götürdü. "Bugün orada seninle olacak ve bu tatlı oğlan dünyaya geldiğinde, onu ilk kez kucağına aldığı anda da orada olacak."

Emma duygularıyla boğuşurken altdudağını ısırdı, ardından da kollarını büyükannesine doladı. "Bugün benimle olduğun için teşekkür ederim."

"Bu benim için zevk, tatlım..."

Büyükbabası kapı eşiğinde boğazını temizledi. "Pekâlâ, düğün planlayıcısı kadın gelip size zamanın geldiğini söylememi istedi."

Emma büyükannesinin kollarından uzaklaştı. Bir an için büyükbabasını geçmişin hatalarının ışığında gördü ama sonra Aidan ve affediciliği aklına düşünce hemen gülümsedi.

Ona doğru yürüyüp onu yanağından öptü. Geri çekildikten sonra da ceketinin yakasından tutup ona gülümsedi. "Ne kadar da yakışıklı görünüyorsun."

Büyükbabasının gözleri parladı. "Bu en iyi takım elbisem. Umarım öyledir."

"Senin kollarında olmaktan şeref duyacağım."

Kapıya doğru ilerlerlerken büyükbabası onu durdurdu. "Virginia sana incileri anlattı, değil mi?"

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Nereden anladın?"

"Ben içeri girdiğimde yüzündeki ifadeden..."

"Özür dilerim."

"Dileme, Emmie Lou... Aidan'ın sana anlatmamış olmasına şaşırdım."

Şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona anlattın mı? Ne zaman?"

"Sen yatak istirahatindeyken buraya yemek almaya geldiğinde."

"Ama neden?"

Büyükbabası yüzünü buruşturdu. "Onun neler yaşadığını bildiğimi bilmesini ama yanı zamanda seni geri kazanmak için de köpek gibi çabalamasını istedim."

"Onu o kadar mı beğendin?"

"Beğendim." Büyükbabası gülümsedi. "Hatta seviyor bile olabilirim."

Emma şoka girmiş gibi baktı onun yüzüne. "Ciddi misin?"

"Senin için mutluyum, Emmie Lou. Bence Aidan senin için mükemmel bir koca olacak."

"Ah, büyükbaba," diye mırıldandı, gözleri dolarken.

"Ağlama şimdi."

"Bunlar mutluluk gözyaşları, inan bana."

"Evet, ama makyajın bozulursa benim başını buradaki kadınlarla belaya sokarsın."

Kıkırdadı. "Pekâlâ, o zaman. Başının belaya girmesini istemem."

"İyi bakalım." Emma'nın gelinliğine bakıp başını ka-

şıdı. “Bakalım seni bu şeyle buradan nasıl çıkaracağız.”

Güldü ve yan dönüp yatak odasının eşiğinden geçti. Oturma odasına gelip düğün planlayıcısını buldu. “Nasıl görünüyorsun, Emma Yenge?” diye sordu Georgie minik smokinin içinde dönüp.

Emma gülümsedi. “Çok yakışıklı ve büyümüş görünüyorsun.”

Yastığını uzattı. “Bugün gerçek yüzükleri ben tutarım diye düşünmüştüm.”

“Üzgünüm, tatlım ama Casey ve Patrick Dede sorumlu yüzüklerden...”

Georgie kafasını kaldırdı. “Lanet olsun, o zaman yüzükleri neden ben taşıyorum?”

Casey kahkahasını buketinin arkasına saklamaya çalışınca Emma’nın gözleri kocaman açıldı. “George Byron Parker! Sakın böyle çirkin laflar etme bir daha!” diye kızdı Emma.

“Kahretsin, çirkin bir kelime mi?”

“Evet, öyle...”

Georgie omuzlarını silkti. “John ve Aidan Dayım söylerken duydum.”

“O zaman onların başı dertte, senin değil.” Sırtını okşadı. “Şimdi senin yüzük taşıyıcı olarak çok önemli bir rolün var, gerçek yüzükler olmasa bile... Sen düğünün bir parçasımsın ve bu seni çok özel kılıyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet...”

Georgie bir an için büyülenmiş gibiydi. Sonra suratı

yine asıldı. “Gerçekten de onunla yürümek zorunda mıyım?” diye sordu, çiçekleri taşıyan, Emma’nın kuzeni Sarah için.

“Sarah’la ne sorunun var?”

Georgie gözlerini devirdi. “O bir kız!”

Emma gülmemek için dudaklarını ısırdı. “İnan bana o çok tatlı bir kız ve onun elini tutmak zorunda filan değilsin.”

“Güzel!”

Düğün planlayıcısı Marie ellerini çırpı. “Haydi bakalım. Zaman geldi. Georgie, Sarah, önce siz gidiyorsunuz. Sonra Connor, Stacy ve Casey... Tanrım, kafiye bak!” diyerek güldü Marie.

Casey, Emma’ya devasa buketini verirken gözlerini devirdi. “Cidden, bu kadın gitse iyi olacak.”

Emma ağzından çıkan kahkahaya engel olamadı. Bu gerginliğini atmasına biraz yardımcı olmuştu. Birkaç kez derin nefes alıp rahatlamaya çalıştı. Onca yıl sonra artık hayali gerçek oluyordu. Evleniyordu. Gelinliğin altından Noah’m tekmelediğini hissedince başını iki yana sallayıp gülmüştü. Tanrı bu kusursuz mutluluğa giden yolunu kalp sızıları ve kayıplarla kutsamıştı.

Ön verandada durduklarında Emma gökyüzüne baktı. Sanki Tanrı bu özel günlerinde onlara sadece bulutsuz bir gökyüzü değil, aynı zamanda Georgie’nin ocak ayında mevsimsiz sıcak günlerinden birini bahşederek yüzlerine gülmüştü. Evin etrafındaki patikada yürürlerken büyükbabasının koluna yaslandı. Aynı yoldan yürürken Aidan’la gece yarısı yüzmek için kaçtıkları zaman gelmişti aklına.

Sunağa giden çimenli yol birbirine karışmış pembe, kırmızı ve sarı gül yapraklarıyla örülüydü. Bu ince dokunuş Emma'ya sadece solmakta olan kış çimlerinin üzerinde olmasından değil, aynı zamanda ilk bebek yapma denemeleri ve nişanlandıkları günü anımsattığı için içini ısıttı. Ama sunağın önünde Aidan'ı görünce gülümsemesi daha arttı. Yola bakıyor, onunla göz göze gelmeye çalışıyordu.

Yaylılar dörtlüsü *Canon in D*'yi çalmayı bitirip *Düğün Marşı*'na geçti. "Gösteri zamanı, Emmie Lou," dedi büyükbabası, sesinde aynı anda mutluluk ve pişmanlığı barındırarak.

Emma derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı. Onun girişiyle herkes koltuklarından kalkarken, onun bakışları sonunda kendisini gören Aidan'daydı.

Ağız açık kaldığı gibi, mavi gözleri de kocaman oldu. Onun tepkisiyle Emma bir an nefes alamadı. Onda görmeyi beklediği ukala gülümseme yerine, Aidan'ın gözlerinin dolmasına inanamadı. Kalbi bir an için durdu ve yeniden atmaya başladı. O an, tek istediği yolu koşarak bitirmek ve onun boyuna atlamaktı. Onu o ankinden daha fazla sevebileceğini düşünemiyordu bile.

Onun yanına gelene kadar geçen süre sonsuzluk gibi gelmişti. Aidan ellerinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi. Yüzünde titrek bir gülümseme olsa da, mavi gözleri duygu yüklüydü. Emma hiç düşünmeden büyükbabasının kolundan çıkıp ona sarıldı. "Ah, Aidan," diye mırıldandı, ona sımsıkı sarılıp.

"Emma, konuşamıyorum bile. Yani, tahmin edemeyeceğim bir güzelliğesin." Hırıltılı nefes alıp onun kolların-

dayken titredi. “Serap gibisin.”

Bir kez daha onunla bebek yapma denemelerinin ilk akşamına gitti. Aidan kalabalık lobiye geçip onu öpüşü geldi aklına. Ardından kulağına şu sözleri söyledi: “Tanrım, Em, seni o kadar çok seviyorum ki canımı yakıyor.”

“Biliyorum. Ben de seni çok seviyorum.”

Papaz boğazını temizledi. “Hâlâ başlayamadığımıza inanamıyorum.”

Emma nerede olduğunu ve planlı işleyişi nasıl bozduğunu fark edince hemen toparlandı. “Off,” dedi ve hemen yüzü kızardı.

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Geri çekilip bir kez daha büyükbabasının koluna girdi. “Seni artık bırakmam gerek, Emmie Lou, ama kaçarcasına gitme,” diye takıldı.

Emma ona gözyaşları arasından gülümsedi. “Sen beni bırakmıyorsun, bunu biliyorsun.”

“Başka türlüünü yapamam, bebeğim. Hele de sen o tatlı torunumu taşıyorken. Kendisine bir şeyler öğretecek birine ihtiyacı olacak.”

“Büyükbaba!” dedi Emma sertçe, Earl, Aidan’a göz kırarken.

Papaz bir kez daha boğazını temizledi. “Sevgili misafirler, burada Tanrı’nın huzurunda, Aidan Patrick Fitzgerald ve Emma Katherine Harrison’u kutsal evlilik bağıyla bağlamak için toplanmış bulunuyoruz.” Emma kulaklarını papazın söylediklerine tıkayıp kendini Aidan’ın gülümsemesine bıraktı.

Büyükbabasının onun yanından gidip büyükannesinin

yanına oturduğunu bile fark etmemişti. John Lennon'dan *Grow Old Along With Me* şarkısını söyleyen kuzeni Dave'e bile odaklanamıyordu. O an onun için hayallerini gerçekleştiren adam olan Aidan'dan başka hiç kimse yoktu.

Papaz adını söyleyince Emma gerçeğe döndü ve yemini etti. "Ben, Emma Katherine Harrison, seni, Aidan Patrick Fitzgerald, kocam olarak kabul ediyorum. Bugün ve gelecekte, iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, bollukta ve yoklukta, ölüm bizi ayırana dek..."

Aidan da gür bir ses ve tam bir özgüvenle yeminini tekrar edince Emma'nın için pırpır etti. Aidan ardından sağdıcı Patrick'ten Emma'mn yüzüğünü aldı ve parmağına geçirdi. "Bu yüzükle, seninle evlendim."

Emma başını kaldırıp ona bakınca, Aidan ona içinden gelen ukala tavrının ışıltısıyla göz kırptı. Emma da Casey'den yüzüğü alıp onun parmağına geçirerek aynı şeyi tekrar etti.

Ardından gülümseyen papaza döndüler. "Tanrı'mn ve Georgia eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi karı-koca ilan ediyorum." Aidan'a baktı. "Artık gelini öpebilirsin."

"Zamanı geldi," diye cevap verdi Aidan, Emma'nın yüzünü avuçlarına almadan önce. Dudakları Emma'ninkilerle yumuşak ama tutkulu bir öpücükle buluştu. Aidan geri çekilirken alkışlarla her yer inledi.

Emma onun koluna girdi ve düğünün yapılacağı ambara doğru yürümeye başladılar.

* * *

Dave ve kuzenlerinin grubu ilk dans şarkılarını çalarken, Emma da Aidan'ın kollarında süzülüyordu. Yanıp sönen ışıklarla dolu saçağı görünce, Marie ve ekibinin ambarı nasıl bir kış harikalar diyarına çevirdiğine inanamadı. Tam anlamıyla nefes kesiciydi ve her şeyin nasıl kusursuz bir hal aldığını görünce mutluluktan içini çekmeden edemiyordu.

Onların kısıtlı zamanında iş çıkarmak kolay değildi ama büyükannesi, teyze ve kuzenleriyle birlikte herhangi bir yemek şirketinin hazırlayabileceğinden çok daha iyi bir menü çıkarmışlardı. Yediği barbekü etlerin düşüncesi bile dudaklarından kaçan minik bir geçirmeye sebep oldu.

Aidan, mutlulukla parlayan mavi gözleriyle ona baktı. "Affedersin," dedi Emma da.

"Biraz fazla mı yedin?"

"Olabilir."

"Kahretsin, çok güzeldi.

"Öyleydi, değil mi?"

"Evet, her şey çok güzel... Bu şarkı biraz daha iyi olabilirdi." Aidan burun büktü. "Karı koca olduktan sonraki ilk dansımız için beni John Denver'a nasıl ikna edebildin sen?"

"*For You* güzel bir şarkıdır. Sözlerini dinlemeye ne dersin? Hayatımın geri kalanı sadece senin diyor!"

Aidan o sinirlenince güldü. "Haklısın. Güzel bir şarkı... Dave de çok güzel söylüyor. Ama yine de..."

"Sen ne tercih ederdin?" diye sordu Emma, şarkının son notaları çalınırken.

Emma onun üzerine gidmeden Dave düşüncelerini böldü. “Sonraki şarkımızı Aidan özellikle seçti. Sözlerinin Emma ile olan ilişkilerinde onun için ne kadar anlamlı olduğunu Emma’nın bilmesini istiyormuş. İşte Em, *You Save Me*”

Emma ağzı şekilde Dave’den Aidan’a döndü. Dudaklarından aynı ukala sırtış vardı. “Gerçekten yaptın mı bunu?” diye sordu Dave, Kenny Chesney’nin şarkısına girerken.

“Evet, yaptım.”

Emma hâlâ onun kollarındayken, bildik sözlerin zihninde yankılanmasına izin verdi. Aidan’ın ılık nefesini yanağında hissediyordu. “İşte gerçek bu, Em. Sen beni kurtardın. Eğer sen hayatıma girmemiş olsaydın ben hâlâ kaybolmuş bir halde olacaktım ve ruhumun sana nasıl muhtaç olduğunu gösterebilmem için bana bir şans daha verdiğin için Tanrı’ya her gün şükrediyorum. Bu dünyada benim için senden başka biri olmayacak.”

Ona bakmak için başını eğerken gözleri doldu. Aidan ise kararlılıkla ona bakıyordu. “Ben ciddiylim, Em.”

“Sen de beni kurtardın,” diye fısıldadı.

Aidan yüzünü onun yanağına bastırmadan önce nazikçe öptü. “Eğer geçen yıl bu zamanlar bana evli ve çocuk bekleyen biri olacağımı söyleselerdi kıcımla güler ve delirmişsin sen,” derdim. Emma gerilince geri çekilip gülümsedi. “O zaman deli fişektim ben.”

Onun gülüşüne karşılık verdi. “Bana da yalnızca evli olacağımı değil aynı zamanda Noel partisinde beni tavl-

* (İng.) Beni Kurtardın. (ç. n.)

maya çalışan adamdan bir de çocuğum olacağını söyleselerdi aynı şeyi yapardım.”

Aidan kahkaha attı. “Kaderin işleri yoluna koymak konusunda tuhaf bir yolu var, değil mi?”

“Evet, öyle.”

Şarkı biteceğine yakın Emma’yı biraz daha kendine çekti. “Neden buradan çıkıp balayımıza başlamak için bir an önce pastayı kesmiyoruz?”

Emma gözlerini devirdi. “Gerçekten de o kadar mı sabırsızsın?”

Homurdandı. “On gün önce beni yarıda bıraktın. Patlamak üzereyim.”

“Karı ve koca olarak ilk gecemizin özel olmasını istedim,” diye karşı çıktı.

Aidan’ın dudaklarında bir sırıtış belirdi. “O zaman bir an önce özel kılalım.”

“Sabır bir erdemdir, Bay Fitzgerald. Seninle dans ederek geçirebileceğim bir geceyi senin libidon yüzünden yarıda bırakmayacağım. Ayrıca büyükbabamla ve senin babanla dans etmek, senin de büyükannemle dans etmeni istiyorum. Bir kez evleniyoruz.”

“Tamam, tamam,” diye söylendi.

Eğilip onun kulağına “Söz veriyorum beklediğine de-gecek,” dedi.

Aidan güldü. “Bana hiçbir şey için söz vermene gerek yok, bebeğim. Sana o kadar âşığım ki ne derssen yaparım.

buna sevişmek için beklemek de dahil.”

Kollarını onun boynuna dolayıp “Sen böyle romantik laflar ederken şiiri kim ne yapsın?” dedi.

Aidan gülümsedi. “Ne mkemmekel bir adam olduğumu biliyorsun, bebeğim!”

On Dokuzuncu Bölüm

Maytapların aydınlattığı karanlık yolda, Emma ve Aidan, üzerlerine kuş yemi atılırken arabalarına koştular. Emma tıraş köpüğü kaplı ve kondomlarla süslenmiş Mercedes’e gözücuyla baktıktan sonra kapıyı açıp koltuğa oturdu. Saçında ve elbisesinde kalan kuş yemlerini silkeledi.

Aidan arabayı çalıştırdığında gülüyordu. “Üzerimizde bunca yemle umarım bir kuş sürüsü saldırmaz bize.”

Emma kahkaha attı. “Pekâlâ, arkadaşının kulübesi ne kadar uzaklıkta?”

“Buradan yirmi dakika uzaklıkta, Blue Rigde’de...”

Emma hamileliğinin son üç aylık döneminde olduğu için, Aidan balayı için uçakla bir yere gitme fikrinden vazgeçmişti. İş arkadaşlarından birine ait olan bir kulübede bir hafta kalabileceklerdi.

“Karayıpler kadar egzotik ya da Venedik kadar romantik olmadığı için üzgünüm,” dedi Aidan otoyola çıkarlarken.

“Noah doğduktan sonra bu İtalya sözümü gerçekleştireceğim.”

“Anlaştık. O olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğim için de, Küçük Adam daha bir yaşına girmeden uluslararası bir yolcu olacak...”

“Ay, sevdim bunu.” Emma uzanıp Aidan’ın elini tuttu. “Seninle olduktan sonra nereye gittiğimin bir önemi yok.”

Aidan onun elini alıp parmak kemiklerinden öptü. “Ben de aynı şekilde hissediyorum, bebeğim.”

Otoyoldan ayrılıp karanlık ve virajlı bir dağ yoluna girdiler. Aidan telefonundan yol tarifine bakıp son bir çıkışa daha saptı. “Greg bu öğleden sonra bizim için her şeyi hazır etmiş.”

“Mekânı uyarmak gibi mi?” diye sordu Emma sırtarak.

Aidan gülümsedi. “Olabilir. Biraz yiyecek de getirmişler. Eğer istersen birkaç akşam yemek için dışarı da çıkabiliriz.”

“Orada, Tanrı’nın unuttuğu bir yerdeyken, beni tutup seks kölen yapmayacağını nereden bilebilirim?”

Aidan başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. “Hayır, bebeğim, sen benim karımsın, seks kölem değil.”

“Çok yazık,” diye mırıldandı. Birden kocaman açılmış gözlerini ona çevirince, kıkırdadı. “Sadece şaka...”

Kulübenin önüne geldiklerinde Aidan derin bir nefes verdi. Projektörler bir an için Emma’nın gözünü aldı. Arabadan inince, ağzı yere düşmesin diye neredeyse tutmak zorunda kaldı. Aidan’a baktı ve başını iki yana salladı. “Ne oldu?” diye sordu Aidan.

“Arkadaşının kulübesinde kalabileceğimizi söylediğini söylemiştin. Bu,” büyük malikâneyi gösterdi, “kulübe filan değil. Otel gibi... İddia ediyorum sekiz ya da on odası vardır.”

“Burada olduğumuz sürece her odayı tek tek kullanabiliriz,” deid Aidan.

Emma kahkaha attı. “Evet, göreceğiz.”

“Haydi. Eğer buradan harika olduğunu düşünüyorsan, bir de içeriyi görmelisin.” Onu elinden tutup patikaya yönlendirdi ve veranda basamaklarından çıktılar. Aidan kapıyı açıp döndü ve ona ısıldayan gözlerle baktı.

“Her ne düşünüyorsan, cevabım kesinlikle hayır!”

Aidan güldü. “Yapma. Sadece karımı eşikten kucagımda geçirmek istedim.”

Emma gözlerini devirmeden edemedi. “Karın yedi aylık hamile... Ayrıca bunu evde yapman gerek, balayında kalacağımız yerde değil.”

Aidan onu duymazdan gelip bir kolunu dizlerinin altına, diğerini de sırtına koydu. Küçük bir çığlık attı ve Aidan da kapıyı bacağıyla iterek açtı. “Hoop,” dedi Aidan eşikten geçerlerken.

Emma onun hem kararlılığına hem de moraran yüzüne bakıp kahkaha attı. “Daha balayına başlamadan bütün gücünü harcama, bebeğim,” diye dalga geçti.

“Evet, evet,” dedi Aidan da onun ayaklarını yavaşça holün zeminine indirirken.

“Ay, kahramanım benim,” dedi Emma eğilip onu öperken.

Aidan ona gülümsedi. “Haydi kulü...”

“Otel,” diye düzeltti Emma.

“Her neyse... Ben valizlerimizi alacağım.”

“Dikkatli ol. Senin gibi bir şehir çocuğunu tilki ya da ayı filan kapmasın.”

Aidan başını iki yana salladı. “Ah şu çenen...”

Aidan kapıdan çıkınca Emma oturma odasını incelemeye başladı. Büyük, kabarık koltuklarla ve sandalyelerle dekore edilmişti. Yerden tavana uzanan şömine odanın am ortasıındaydı ve sehpalardan birinde duran uzaktan kumandayı aldıktan sonra yakmak için bir tuşa bastı. Başını kaldırıp yüksek tavanlara ve çapraz geçen ahşap kirişlere baktı. Odanın içinde yürürken diğer kata çıkan dönen merdiveni gördü.

Aidan oflayarak üç valizle eve girdi. “Yardım ister misin?” diye sordu.

“Hayır, hallettim,” diye cevap verdi valizlerle yürürken.

Aidan koridora yönelince Emma da peşinden gitti. Koridorun sonunda büyük yatak odası vardı. Aidan ışığı açınca Emma’nın gözleri kocaman oldu. Sadece dört köşesi direkli bir yatak, bir oturma alanı, uzanma koltuğu ve sandalyesi yoktu, aynı zamanda kendine ait bir şöminesi ve önünde de post vardı.

“Bu...?” diye sordu yerdeki postu gösterip.

Aidan gülümsedi. “Hayır, sahte ayı postu ya da kürk.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Nefesi yanağına değerken “Bence kesin tene değdiğinde yumuşacaktır,” dedi.

“Bence de öyle.” Eğilip ona uzun bir öpücük verdi. Geri çekildiğinde gözü yerdeki valizlere takıldı. “Dur, hepsi bu değil.”

Aidan kaşlarını çatı. “Başlangıç için bu yeterli değil mi?”

Emma başını iki yana salladı. “Benim zevk çantamı getirmemişsin.”

Kaşları havaya kalktı. “Neyini?”

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. “Beni duydun. İç çamaşırı partimden kalma şeyler var içinde. Kelepçe, masaj yağı, yenebilir iç çamaşırı...”

Aidan elini kaldırdı. “Daha fazla açıklamana gerek yok. Kelepçeyle beni benden aldın,” dedi ve hızla odadan çıkıp koridora vardı.

Emma başını iki yana sallayıp dikkatini yatak odasının uzak duvarına çevirdi. Yerden tavana kadar uzanan pencereleri ve balkona açılan bir cam kapısı vardı. Emma manzarayı görünce şaşkına döndü. Sadece verandanın ışığında bile, kilometrelerce uzanan dağları görebiliyordu. Güneş doğduğunda kim bilir ne kadar nefes kesici görünür diye geçirdi içinden.

Yere konan valiz seslerini duyunca Aidan’ın geldiğini anladı. Aidan kolunu onun beline doladı, kendine çekti ve diğer eliyle de göğsünü tuttu. “Manzara büyüleyici değil mi?”

“Evet, öyle,” diye mırıldandı boynuna doğru, sertliğini de arkasına yaslariken.

“Bir an olsun abazanlığı bırakıp şu manzaraya baksan?” Çam ağaçlarını gösterdi.

“Beş saniye önce dudaklarından masaj yağı ve yenebilir iç çamaşırı sözcükleri döküldü. Senin tadına en az iki kez bakmadan önce vücudundan başka hiçbir yere bakmak istemiyorum.” Onun kollarından kurtulmaya çalışırken nefesini

kulağında hissetti. “Sen... Çıplak... Sıcak jakuzi... Şimdi...”
Omzunun üzerinden ona baktı ve gözlerini devirdi.
“Mağara adamı gibi konuşuyorsun!”

Aidan güldü. “Öyle hissediyorum zaten. Beni iki hafta boyunca sekssiz bırakma işkencedir, Em.”

“Aslında güzel bir deneyim oldu. Noah doğduktan sonra yeniden faaliyete geçmem için en az beş ya da altı hafta gerekecek.”

Aidan homurdandı. “Ah, Tanrım. Sakın hatırlatma.” Emma’nın gelinliğini etek ucundan tutup yukarı çekti ve çıkardı. “Ayakkabılarını çıkar,” dedi. Ayakları çoktan şişmeye başladığı için memnuniyetle çıkardı.

Aidan onu elinden tutup koridora çıkardı. “Ama hamileyken sıcak jakuziye girmemem gerekiyor,” diye karşı çıktı Emma.

“Ben hepsiyle ilgileneceğim, bebeğim. Su sıcaklığını düşürmek için gerekli önlemleri aldırdım. Ilık banyo suyu gibi olacak.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı ve onu kendine doğru çekti. “Hep dolambaçlı, küçük bir seks planın var, değil mi?”

“Evet.”

Aidan büyük yatak odasının karşısındaki kapıyı açınca Emma kahkahalara boğuldu. Bir tuşa basınca içeriye loş mum ışıkları aydınlatmaya başladı. “Elektrikle yanan mumlar mı? Arkadaşın kim senin? İdeal Erkek filan mı?”

Aidan gömleğinin düğmelerini çözerken kahkaha attı.

“Aslında evli ve beş çocuklu.”

“Sanırım romantizmi canlı tutmayı seviyor, ha?”

Sıcak jakuzi banyonun tavana kadar camlar olan duvarın tam karşı köşesinde baloncuklar çıkarıyordu. Emma gündüz buradaki manzaranın en az yatak odasındaki kadar etkileyici olduğunu düşündü.

Aidan gömleğini çıkardıktan sonra pantolonunu çıkarmaya başladı. Emma gelip ona yardım etmeye başladı. Kemerini çıkardıktan sonra kemeri iki kat yaptı. Aidan pantolonunu ve iç çamaşırını indirirken, çıplak poposuna kemerle vurma fırsatını kaçırmadı. Çıkan ses banyoda yankılandı.

Aidan poposunu ovuştururken söylendi. “Emma, bu da neyin nesiydi?”

Kıkırdadı. “Hep küçük birer şaplak istemez miydin?”

Dudak kenarları yukarı büküldü, sırıttı. “Şimdi öyle bir şey demedim.”

Emma gözlerini ondan çekmeden diğer kalçasına da vurdu. Aidan’ın mavi gözleri arzuyla dolunca ürperdi. “Neden bana vuruyorsun?”

“Çünkü çok ahlaksız bir çocuksun.”

Sarı kaşları havaya kalktı. “Şimdi de mi?”

“Hı-hı... Buraya geldiğimizden beri tek düşündüğün kendi zevkin...” Elini onun göğsüne götürdü. “Ya benimki?”

“Ah, önce senin zevkini mi düşünmeliyim?”

“Evet, lütfen...”

“Ne yapmamı istersin?”

Emma’nın arsızlığı çatırdamaya başladı ve bir an o söz-

cüğü ağzından çıkaramayacağını fark etti. “Ee, şey... sıcak jakuzide istiyorum.”

“Ve?” dedi Aidan tek bir hareketle sutyeninin kopçasını açarak.

“Ağzını üzerimde istiyorum.”

“İstiyor musun?” Külotunu da çıkarıp attıktan sonra onun aç bakışları karşısında son serece savunmasız kalmıştı. Başparmağını onun ağzına götürdü ve altdudağının üzerinde gezdirdi. “Ağzımı burada mı istiyorsun?”

“Hayır,” dedi alçak sesle.

Parmakları çenesine indi, boynunu da geçip göğüslerinden birini kavradı. “Ağzımı burada mı istiyorsun?” diye tekrarladı.

Emma başını iki yana salladı. Göğsünü bırakıp elini bacak arasındaki tümseği kavramak üzere aşağı götürdü. “Ağzımı burada mı istiyorsun?”

“Evet... Lütfen,” diye inledi parmaklarıyla oynayıp onu çıldırmaya başlamışken.

“O zaman buraya gel.”

Aidan elini çekince Emma hüsrân içinde bağırdı. Jakuziye doğru gitti. Emma jakuziye girerken onun vücudunu zevkle izledi. Aidan parmaklarını ona uzattı. Emma hâlâ elinde tuttuğu kemeri yere bıraktı. Jakuziye girdiğinde Aidan hâlâ ayaktaydı. Onu yavaşça çekip kenara oturttu. Önünde diz çöküp elleriyle Emma’nın dizlerini iki yana açtı.

Aidan ona bakarak ellerini bacaklarının dışında gezdirdi, Emma’nın tüyleri diken diken oldu. Emma kalçasını

ona doğru itmemek için dudaklarını ısırdı. Aidan öne eğildi ve bacağıнын içini öpüp ısırmaya başladı. Sıcak nefesi o tümseğin üzerine geldiğinde geri dönüp aynı şeyi diğer bacağa da yapmaya başladı. “Aidan...”

“Efendim bebeğim?”

“Muhipliği bırak,” diye mırıldandı.

Kahkahası bacağıнын içindeki hassas deriyi iyice ürpertti. Başını kaldırdı. “Üzgünüm. Bana ağzımı nerede istediğini sen söyledin, değil mi?”

“Evet...”

Kafasını onun bacak arasına geri götüren Aidan nemişlenmiş deliğini yaladı. Dilini içeri sokmadan önce parmaklarıyla sıcaklığını her yere yaydı. Aidan diliyle içine girip çıkarken Emma sesli çığlıklarını bastırmak için dudaklarını ısırdı ama göğsünün derinliklerinden bir inleme yükseliyordu. Bir eli jakuzinin kenarına tutunmuşken diğer eliyle de Aidan’ın saç tellerini çekiyordu.

Dilini içeriden çıkardıktan sonra klitorisini yalamaya ve emmeye başladı, ardından da önce bir, sonra iki parmağını içine soktu. Az önce yaptığı şeyi şimdi de parmağıyla yaparak G noktasına dokundu ve Emma başını geri atıp çığlık attı. Ona parmaklarıyla ve diliyle saldırırken Emma onun adıyla bağırdı. Elini saçından çekti ve iki eliyle de jakuzinin kenarına tutundu. Kalçaları onun ağzına ve parmaklarına doğru hareket ederken iyice kasıldı ve hemen ardından şiddetle geldi.

“Aidan! Oh, evet! EVET!” diye bağırdı.

Vajina duvarları hâlâ parmağını sıkıp bırakırken, Aidan

diğer kolunu kullanıp onu kucağına doğru çekti. Onun yüzünü kendine döndürmek yerine arkasını çevirdi. Parmaklarının yerini nabızı içinden atan sertliğini koydu. Onun içine doğru kayarken sırtına doğru inledi. Emma'yı kalçalarından kavrayıp onu penisinin üzerine yerleştirip kaldırdı.

Emma onu öpebilmek için arkaya yaslandı. Kolu darıma-dağın olmuş saçlarını tutmak için uzandı. Dili onun ağzına girerken elleri sızlayan göğüslerine gitti. Okşadı, göğüs uçlarıyla oynayıp sertleştirdi ve onu zevkten ağzının içindeyken inletti.

“Daha sertini kaldırabilir misin, bebeğim?” diye sordu yanağına doğru kesik kesik solurken.

“Evet...”

Ellerini göğüslerinden çekti ve onu bir kez daha belinden kavradı. Onu penisinin üzerinde indirip kaldırırken kalçalarını da yukarı doğru itti. Emma omzunun üzerinden ona baktıktan sonra vajına duvarlarıyla onu sıkıp bırakmaya başladı. “Ah, kahretsin, Em,” dedi ve kafasını jakuzinin duvarına doğru geri attı.

İkisi de birbirine çarpan ten ve sıçrayan sus sesinin banyoda yankılanmasından duydukları hazla inlerken, Emma ellerini bacaklarına koyup onun üzerinde daha hızlı inip kalkmaya başladı. Bir süre sonra Aidan titrek bir sesle “Yakın mı?” diye sordu.

“Olabilir.”

Aidan'ın cevabı ellerinden birini onun bacak arasına götürmek oldu. Parmakları klitorisiyle oynamaya başladığı an, Emma kendini kaybetti. Onun adını haykırarak kucağına yı-

ğıldı, başını onun omzuna koydu. Aidan da birkaç kez sertçe girip çıktıktan sonra onun içine boşaldı.

Aidan sarsılmaları bittikten sonra onu kollarına aldı ve boynundan öpmeye başladı. “Kahretsin, beklemeye değdi.”

Emme hareket bile edemez haldeydi. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Ah, evet...”

“Öyle düşünmene sevindim. Karı ve koca olarak ilk sevişmemizin özel olmasını istedim.” Ona bakıp gülümsedi. “Yaptığımız şey sevişmek sınıfına girer mi emin olmamakla beraber, öyle diyelim.”

Aidan’ın kahkahasıyla Emma’nın vücudu sarsıldı. “Hayır, değildi. Bunu telafi edeceğim. Bir dahaki sefer yavaş ve nazik olacağım, karımla gerçekten sevişeceğim.” Kulak memesini emince Emma ürperdi.

“Mmm, bu kulağa çok hoş geliyor.” Bu an Emma’nın midesindeki gurultularla bölündü.

“İştahın açıldı, ha?” diye dalga geçti Aidan.

“Son zamanlarda hep açım. Sanırım son zamanlarda *Noah* hep aç demeliyim.”

“Git ve mutfağı kuşat...”

“Emin misin?”

Aidan ukala bir sırıtışla “Senin açlığını düşünmeyen, nasıl seks bağımlısı bir pisliğim ben?”

“Hmm, her zamanki sen?” diye espri yaptı.

“Hiç komik değil.” Onu yerinden çekip ayaklarının üzerine kaldırırken homurdandı. Emma biraz sendeleyince

Aidan onu belinden tuttu. “Yavaş. Dur, sana yardım edeyim.” Emma jakuziden çıktıktan sonra kaymasın diye onun iki elinden de tuttu.

Emma da onun bu gayretini bir öpücükle ödüllendirdi. “Teşekkür ederim, aşkım.”

“Rica ederim.”

Kapının arkasında iki bornoz asılıydı ve kurulandıktan sonra Emma bir tanesini keyifle üzerine geçirdi. Koridordan geçip mutfığa gitti. Büyük, paslanmaz çelik buzdolabı kapağını açıp içindekilere baktı. Aidan onlar için bolca şey sipariş etmiş olmalıydı, çünkü her tür sandviç eti ve peyniri, bir büyük kâse taze meyve ve büyük bir sebze çekmecesine vardı.

Sebze ve meyve aldıktan sonra gözü çırpılmış krema kutusuna takıldı. Yatak odasına bakıp dudağını ısırıp ve, *içinde o muzırlık var mı hâlâ*, diye düşündü. Dönüp elindekileri tezgâha bıraktı ve derin bir nefes alıp kutuyu aldı. Havuç ve kereviz sapı yemeye başlamış olsa da gerçekte ne istediğini biliyordu. “Bebeğim?” diye seslendi.

“Efendim?”

“Büyükannemin barbeküden kalanları koyduğu yemek kutusunu getirmiş miydin?”

“Bekle, sanırım burada.”

Onun valizleri karıştırdığını duyunca meyve kâsesini açtı. O geldiğinde yarısına gelmişti bile. “Büyükannenin yanımıza verdiği kutular valiz gibi,” diye dalga geçti.

“Tupperware ve saklama kapları konusunda çok ciddidir.” Emma çiçekli çantayı gösterip, “Bunu ona Atlanta’daki

Americus Mart'tan almıştım.” Sonra gözüne başka bir şey takıldı ve yutkundu. “Kelepçelerimi mi buldun?”

Aidan'ın dudaklarında muzır bir gülümseme oluştu. “Yiyecekleri ararken zevk çantanı buldum.”

İçindekileri düşününce Emma'nın yanakları kızardı. “İçindekilerin çoğu iç çamaşırı partimde gelen şaka amaçlı hediyeler... Gerçekten kullanmamız için değil.”

“O zaman neden getirdin?”

Emma omuzlarını silkti. “Aceleyle hazırlandım. Onu da çantaya atıverdim.”

Aidan tüylü, yeşil kelepçeyi parmağında döndürdü. “Bunları denemek istemez misin?”

Altdudağını ısırp, “Sen denersen denerim,” dedi.

“Bu da ne demek?”

Emma yavaşça tezgâhın yan tarafına doğru yürüdü. Aidan bornoz ya da herhangi bir şey giyme gereği duymamıştı. Emma bir parmağıyla kelepçeleri alırken, diğer elini de onun göğsüne götürdü. Onu itip mutfak sandalyelerinden birine götürdü. “Otur,” dedi.

“Peki, hanımefendi,” dedi gözündeki meraklı ışıltıyla.

Kelepçelerden birini açıp onun elini aldı. Aidan hiç itiraz etmeden kelepçeyi taktırdı. Emma onun arkasına geçip diğer elini de aldı ve kelepçeledi. Aidan ellerini çekti ama gelmedi. “Hmm, artık esir miyim?”

“Olabilir.”

Omzunun üzerinden bakınca çırpılmış krema kutusu ilişti gözüne. Onu almak için giderken Aidan sandalyede kı-

pırdanmaya başladı. “Nereye gidiyorsun?”

Emma dönüp gülümsedi. “Görürsün.” Kutuyu alıp onun yanına geri döndü.

Aidan kutuya baktı ve kaşlarını kaldırdı. “Onunla ne yapmayı planlıyorsun?”

“Elbette ki yiyeceğim.” Çalkaladı ve kapağını açtı. Eğilip göğüs kafesinden göbek deliğine kadar zikzaklar çizdi. Aidan vücuduna değen soğuk sıvıyla irkildi. Emma onun kucağına oturdu. Dudaklarını yalamaya başlayınca Aidan’ın büyüyen penisi aralarında kendine yer bulmaya başladı. Başını eğip ona gülümsedi. “Sakin ol, oğlum. Sıra sana da gelecek.”

Aidan bu fikirle inleyip kafasını geri attı. Emma dudaklarını onun göğsüne götürüp aşağı doğru yalamaya başladı. Onun tenini yalayıp ısırarak aşağılara indikçe Aidan’ın nefesi kesilmeye başladı. Ereksiyonuna gelince tekrar yukarı doğru ilerlemeye başladı. Aidan hüsrana içinde soluyup kalçalarını yukarı doğru itmeye başladı. Göğsünü tamamen yaladıktan sonra kucağından indi.

“Ayağa kalk.”

“Dur, ne dedin?” diye sordu Aidan.

Emma gözlerini devirdi. “Bu tahtanın üzerinde diz çökeceğimi düşünmüyordum herhalde?” Cık cıkladı. “Benimle işin var Koca Babacık.”

Yüzünde bir rahatlama belirdi. “Tanrı’ya şükür.”

Dudaklarını onunkilere götürüp, uzun uzun öptü. Aidan kremanın tatlılığının peşinde, dilini onun dudak kenarlarında,

dudaklarında gezdirdi. Emma elini aşağı indirip parmaklarını sertliğinin üzerinde gezdirmeye başladı.

Aidan onun dudaklarına doğru inledi. Sonra öpüşmeyi kesip eğildi ve oturdu. Aidan'ın elleri kelepçenin içinde kıpırdanıyordu. "Bornozunu çıkar," dedi

Başını kaldırıp iki yana salladı. "Lütfen?" dedi Aidan.

"Gerçekten beni çıplak mı istiyorsun?"

"Mmm, seni hep görmek istediğimi biliyorsun. Göğüslerin, bacakların, kukun."

"Aidan!" diye bağırdı kremayı sıkarken.

"Ne var?"

"O kelimeyi söylediğine inanamıyorum!"

"Hangisini?" diye dalga geçti.

O söyleyene kadar vazgeçmeyeceğini bildiği için, "Kuku," dedi.

Aidan güldü. "Ne dememi beklerdin, a..."

Emma elini derhal havaya kaldırıp onu susturdu ve başını iki yana sallamaya başladı. "Hayır, hayır! Hayır, o daha da kötü..."

Elini çekince Aidan sırtmaya başladı. "Emma, bu akşam *kukunu* okşamam ve yalamam hoşuna gitmedi mi?"

"Lütfen şunu söylemeyi kes!" krema kutusunu almak için eğildi.

"Bu kelepçelerden bir kurtulayım, parmaklarımla senin..."

Emma ona çok ters bir bakış attı. "Ben ciddiylim, Aidan."

Yüzünde muzır bir gülümseme vardı. "Seni... *orandan* becermem için bana yalvaracaksın."

Emma glmemeye çalışarak “Eğer durmazsan bu bornozun kuşasını ağzına tıkarım ve artık seni duymak zorunda kalmam.”

Aidan güldü. “Bu en azından çıplak olacağın anlamına geliyor.”

“Korkunçsun.”

“Haydi, bebeğim. Daha on beş dakika önce her yerini gördüm.”

“Peki, peki. Eğer eneni kapatırsan,” diye ofladı. Kuşası çözdü ve bornoz vücudunda düştü.

Aidan ona göz kırttı. “Teşekkür ederim, güzellik.”

Emma utanarak baktı ona. “Rica ederim.”

Aidan sonra başını uzatıp “Artık beni emmeye başlar mısın lütfen?” dedi.

Emma bir kahkaha patlattı. “Böyle kibarca istersen elbette yaparım,” dedi. Krema kutusunu salladı. “nce biraz tatlandırılım, olur mu?”

“Mmm, tamam.”

Avucuna bol miktarda krema sıktıktan sonra Aidan’ın penisini sıvazlamaya başladı. Aidan ürperdi ve gözlerini kapattı. Emma eğilip dilini penisinin ucuna değdirdiğinde inledi. Dilini dibinden ucuna doğru kaydırđı, o tatlılığı yalayıp içine çekti. Ardından onu tek eliyle kavradı ve ağzına soktu. Yanaklarını içine çekip sertçe emdi.

Kolları kelepçenin içinde dururken, Aidan kalçalarını ona doğru itti. Emma onun kelepçeden kurtulup elleriyle onu saından tutmak istediğini biliyordu. Onu ağzından çıkardı-

ğında Aidan'm vücudu titredi. "Em, lütfen."

Emma onu duymazdan gelip, eliyle uzun uzun sıvazlarken diliyle de kalan kremayı yaladı. Parmakları neredeyse birbirine yapışmıştı, o nedenle iyice hızlandı. Sadece başını ağzı alarak ara ara dilini üzerinde gezdiriyor, ara ara da emiyordu. Aidan'ın göğsü iyice şişti ve kesik kesik, hırıltı soluk alıp veriyordu.

Emma onu tamamen ağzına aldığıında da göğsünden bir inilti yükselti. Emma onun boşalmak için gerilip kasıldığını hissedebiliyordu. Dili onun üzerinde dolaşırken eliyle sert ve hızlı şekilde oynamaya devam etti. "Evet... ah... ah, Tanrım, Em!" Onun ağzına boşalırken tüm vücudu sarsıldı. "Kahretsin, evet!" Kalçalarını ileri doğru itip duruyordu.

Aşağı baktığında gözlerinde tam anlamıyla becerilmiş olmanın ısıltısı vardı. "Lütfen bana bunlar için anahtarın olduğunu söyle."

Emma sandalyesinden kalktı, parmağını kaldırıp ona kendisini takip etmesini söyledi ve Aidan da memnuniyetle peşinden gitti.

Yirminci Bölüm

Bir Ay Sonra

Aidan birkaç saat sonra Charlotte’a gidecek uçağa bineceği düşüncesiyle yorgun argın garaj kapısından girdi. En azından işten biraz erken çıkmıştı. Çantasını mutfak masasına bıraktıktan sonra “Em?” diye seslendi.

“Bebek odasımdayım,” diye cevap verdi, sesi yukarıdan boğuk geliyordu.

Merdivenlerden çıkarken gülümsedi. Sesi ona şarkı gibi gelmişti. Bebek odasının kapısına geldiğinde, onun mavi bir battaniyeyi çekmeceye yerleştirirken gördü. “Selam, bebeğim.”

Emma döndü. “Selam. Burada işim bitmek üzere. Sonra da senin çantanı hazırlayacağım.”

Aidan yüzünü buruşturup, “Seni bırakıp gitmekten pek emin değilim.”

Emma ona doğru yürüdü. “Bir şey yok. Sadece iki günlüğüne gidiyorsun.”

“Yine de hoşuma gitmiyor.”

Emma kollarını onun boynuna doladı. “Doğuma daha üç buçuk hafta var. İlk bebekler nadiren erken doğar, o nedenle bir şey olmayacak.”

“Casey akşam gelip seninle kalacak, değil mi?”

Gülümsedi. “Evet, pimpirikli adam. Aslında Connor’la beni yemeğe çıkaracaklarmış, sonra da pijama partisi yapacağız.”

Aidan kahkaha attı. “İlginç bir gece olacak.”

“Dedikoduları kaçıracağın için kıskanıyor musun?”

“Hayır, sanırım kıskanmıyorum.”

“Keyfin bilir.” Bebek odasının mavi duvarlarına baktı. Aidan başta Emma’nın odayı Nuh’un Gemisi temasıyla hazırlaması fikrine şüpheyle yaklaşmıştı. İş arkadaşları aracılığıyla duvarlara gökkuşağı ve hayvan temalı bir resim çizdirdi. Aidan ne kadar harika bir şey çıktığını görünce inanamadı. Son parça mobilya da önceki hafta gelmişti ve artık odada yatak, alt değiştirme masası, şifonyer ve emzirme koltuğu vardı. Artık resmin tamamlanması için tek eksik Noah’tı. “Görünen o ki Küçük Adam’m gelişi için her şeyi hazır etmişsin bile...”

Karnını okşayarak başını salladı. “Sadece birkaç pelüş oyuncak daha gelecek... Büyük boy zürafa ve fil hâlâ yolda.”

“Daha çok pelüş oyuncak mı? Burada hayvanat bahçesine yetecek kadar hayvan var zaten.”

Emma gülümsedi. “Hayır, gemiyi tamamlamaya çalışıyoruz.”

“Her neyse...”

Emma onun elini tuttu. "Haydi. Ben çantamı hazırlarken sen de duş alıp tıraş ol."

"Koktuğumu mu ima ediyorsun?"

Merdivenlerden aşağı inerlerken Emma kıkırdadı. "Hayır, ama bu sabah uyuyakaldığını ve evden bırak duş olmayı, tıraş bile olmadan çıktığını düşünürsek, bu akşamki iş yemeğinden önce yıkanmak istersin diye düşündüm."

"Kirli sakallı halimi sevdiğini sanıyordum?"

Gülümsedi ve onun yanağını okşadı. "Seviyorum, be-beğim."

Yatak odasına girerlerken Aidan uzanıp onun sırtını okşadı. "Genelde sana oral seks yaparken bacaklarını okşadığı için seviyorsun."

"Aidan Fitzgerald!" diye bağırdı, elini çekip.

Aidan kahkaha attı. "Gerçek bu, biliyorsun."

Emma ona doğru parmağını kaldırdı. "Gir de duş al, pis çocuk..."

Aidan onun beline sarılıp onu kendine çekti. "Şipşak seks yapacaksak biraz daha kirlenebilirim. Hem bana güzel bir uğurlama olur."

Emma onun kollarından kurtuldu. "Temizlenmen ve sonrasında uçağına yetişmen gerek, bayım. O nedenle işine bak."

Aidan homurdandı. "Son zamanlarda hep mızıkçılık yapıyorsun. Erkeğini sevmiyorsun. Seks yasağıнын Noah doğduktan sonra başlayacağını sanıyordum."

Onun yeşil gözlerinin kısıldığını gördüğü anda başının cidden dertte olduğunu anladı. "Sürekli çalışmaktan, evi çekip çevirmekten ve en önemlisi de Fitzgerald inatçılığıyla hiç sınır

tanımayan, uyuması gerektiği halde bütün gece tekmeleyen oğlunu taşımaktan yorgun olduğum için çok özür dilerim.”

Aidan elini saçına götürüp yenilgiyi kabul eder gibi iç çekti. “Özür dilerim. Sadece seni özledim, bizi özledim. Hepsi bu,” dedi banyoya girmeden önce.

Rekor hızda duş alıp tıraş oldu. Beline bir havlu bağlayıp banyo kapısını açtı. Yatak odasına adımını attığı anda donup kaldı. Şoktan ağzı açık kalmıştı.

Emma yatağa uzanmış, dirseklerinin üzerine kalkmış ve nişan kutlamaları için alıp giymeye fırsat bulamadığı yeşil geceliği giymişti. Onun asıl içini gıcıklayan, kovboy şapkası ve kovboy çizmesi giymiş olmasıydı.

Ağzı kurudu. “Ne yapıyorsun sen?”

“Son zamanlarda çok yorgun olduğum ve havamda olmadığım için, senin şipşak seks teklifini reddettiğim için kendimi kötü hissettim. Sen hep nazik ve anlayışlı oldun ve senin gibi bir abazanın kendi kırılma noktası var.”

Aidan güldü. “Teşekkürler... sanırım öyle.”

“O nedenle sana güle güle hediyesi vererek bunu telafi etmek istedim,” dedi gülümseyerek. Elini yatakta, yan tarafına koydu. “Deh, o zaman kovboy! Binmeye hazırım sonunda.”

Aidan başını uzatıp gülümsedi. “Bunu sen istedin, pislik herif!”

Aidan ona yaklaşırken Emma kahkaha attı. “Zor Ölüm’den alıntı yaptığma inanamıyorum.”

“Evet, ben de senin bana atmışım gibi deh dediğine inanamıyorum.”

“Bir zamanlar benim damızlık atımdın, unuttun mu?”

“Öyleydim. Şimdi senin kocanım, o nedenle bu deh lafı tamamen saçma...”

“Rol yapıyoruz, bebeğim.” Şapkayı kafasından çıkarıp onunkine taktı. Aidan çıkarmaya kalkınca da “A-ha, beğendim,” dedi.

“Ciddi olamazsın?”

Onun belindeki havluyu almak için uzanmadan önce dudaklarını ısırdı. Onu baştan aşağı süzdü ve gülümsedi. “Çıplak halini, başında kovboy şapkasıyla görmek çok hoşuma gitti.”

“Em, sen çok kötü bir kızsın,” diye mırıldandı, eğilip onu öperken. Hızla geceliği yukarı çekip çıkardı. Onun şehvet uyandıran, çıplak hali ereksiyonunu hemen hazır hale getirdi. Dilini onun ağzına sokarken göğüslerini avuçladı. Sertleşene kadar göğüs uçlarıyla oynadı, ardından da onları dişlerinin arasına alıp Emma’yı inletmeye başladı.

Sonra Emma ellerini onun boynuna götürdü ve ensesindeki saç tellerini okşayıp çekmeye başladı. Aidan, parmakları göğüslerinden bacak arasına inerken onun azına doğru inledi. “Külot yok mu? Benim daima hazır olduğumdan bu kadar eminsin demek, ha?”

Emma kahkaha attı. “Ne zaman *değilsin* ki?”

“Hiçbir zaman. Çünkü sana asla doyamıyorum.”

Emma’nın gülen yüzü değişti. “Ah, bebeğim, bu çok hoş,” dedi, gözleri onun aşkıyla parlarken. Dudaklarını onunkilere götürdü ve onu tutkuyla öptü. Duygularının bu öpücükle ona geçmesini istiyordu. “Seni seviyorum, Aidan,” diye mırıldandı dudaklarına doğru.

“Ben de seni seviyorum.” Onu sırtüstü yatırıp kalçalarını-

dan çekti ve poposunu yatağın kenarına doğru çekti. Bacaklarını iki yana açıp arasına geçti. “Bana binmesen de olur mu?”

“Beni istediğin her yere götürebilirsin, kovboy.”

Parmaklarını, çoktan arzuyla ıslanmış olan yerine doğru götürürken Emma’nın yüzünde muzip bir gülümseme vardı. “Demek benim için zaten hazırdın, ha?”

“Şapka yüzünden,” dedi Emma güçlükle, Aidan’ın parmakları içine girip çıkarken.

Aidan gözlerini devirdi. “Ciddi misin?”

Emma kaşlarını çatı. “Sen beni yeşil iç çamaşırları içinde hayal ediyorsun, ben de seni kovboy şapkasıyla istiyorum.”

“O zaman fantezilerini gerçekleştirdiğim için mutluyum.” Emma’nın hassas noktasını buldu ve Emma yatağı tutmak durumunda kaldı.

“Ah, evet, tam orası, Aidan. Ah, Tanrım! Lütfen!” diye bağırdı, kalçalarını ona doğru iterken. Aidan onu doruğa ulaştırdıktan sonra, Emma’nın başı gelirken öne arkaya sarsıldı.

Aidan parmaklarını onun içinden çıkardı ve kendini onun girişine doğru yerleştirdi. Bir girişle içini doldurdu ve o an ikisi birden inledi. “Mmm, bacaklarını bana sımsıkı dola, bebeğim. O güzel kovboy çizmelerinin kıcıma vurmasını istiyorum.”

Dediğini yaptı ve Aidan adeta zevkten nefes alamadı. Yatağı yanlardan tutup onun içine girip çıkmaya başladı. Emma’nın bacakları hâlâ onun beline sarılıydı ve yavaşladığında, hızlanmasını söylemek için çizmelerinin topuklarını onun poposuna vuruyordu.

Aidan ona bakıp kaşlarını kaldırdı. “Emin misin?”

Emma dudaklarını yaladı. “Mm, hmm,” diye mırıldandı.

Aidan onun emrine itaat edip içine daha sert girdi. Daha hızlı hareket ettikçe vücudundan aşağı daha çok ter süzülüyordu. Onunla işi bittiğinde bir duş daha alması gerekecekti. Vajina duvarları onu sıkmaya başladığında çok sürmeyeceğini biliyordu ve onu kalçalarından tutup daha hızlı ve daha sert girip çıktı, ta ki Emma onun adını söyleyerek çığlık atıp, kendisi de onun içine boşalana kadar.

Kesik kesik nefes alırken eğilip onu dudaklarından öptü. “Teşekkür ederim, bebeğim. Bu muhteşem bir uğurlamaydı.”

Kıkırdadı. “Kovboy fantezimi gerçekleştirdiğin için ben sana teşekkür ederim.”

“Rica ederim, hanımefendi,” diye cevap verdi Aidan, şapkasını geri itip. “Bacaklarınızı üzerimden indirdikten sonra, beni havaalanına bırakabilir misiniz acaba?”

“Memnuniyetle.”

“Üzerimdeki ağır seks kokusunu bastırmak için biraz parfüm sıkayım. İş ortaklarımın seviştiğimi anlamasını istemem.”

“Aidan!” diye bağırdı Emma, onu başından atıp.

Aidan kıkırdadı. “Seninle dalga geçmek kadar sevdiğim bir şey yok, Em. Hele de böyle tepkiler verdiğinde.”

Emma gülümsedi. “Ben de senin benimle bu kadar acımasız şekilde dalga geçmeni seviyorum.”

Başparmağıyla yanağını okşadı. “Ve seni seviyorum.”

Yirmi Birinci Bölüm

Aidan'ı havaalanına bıraktıktan sonra, Emma hemen eve döndü. Casey gelip zili çalmadan önce hazırlanmak için yeterli zamanı da oldu.

Emma kapıyı açmaya giderken Beau da peşindeydi. İkinci kez çalınca Emma, “Bir rahat verir misin? Yavaş hareket ediyorum ben,” diye bağırdı.

Zil çalınmaya devam ederken verandadan Casey'nin kahkahasını duydu. “Adilik etme, Case!” dedi Emma kapıyı açarken.

Casey gülmekten dolan gözlerini sildi. “Seninle dalga geçmek zorundayım.” Sonra Emma'nın görünüşüne baktı. “Ay, Em, çok güzel görünüyorsun,” dedi onu yanağından öperken.

“Teşekkürler. Kendimi toparlayamamışım gibi hissediyorum.”

“O da ne demek? Bütün öğleden sonrayı Aidan'ı havaalanına götürmek üzere hazırlanmak için harcamadın herhalde?”

Emma başını eğdi, yanakları pembeleşti. “Aidan’a bir uğurlama hediyesi vermiş olabilirim.”

Casey bir kez daha kahkahalara boğuldu. “Em, seni kötü kız...”

“Elimde değil. Yorgun olsam bile aptal hamilelik hormonları beni hep azdırıyor!”

“Hmm, ben hep azgınım ve hamile olmanın avantajını kullanmama bile gerek yok,” diye espri yaptı Casey.

“O zaman hamile kaldığında zavallı Nate’i öldürecek-sin. Çılgınca bir şey... İnan bana...”

Casey burnunu büküp “Bu uzun vadede endişe etmem gereken bir şey. Şu an böyle bir şey olmaz.”

Emma çantasını aldı. “Gitmeye hazır mısın?”

“Evet... Gidip Connor’u alalım.”

On beş dakika sonra Casey, Connor’un evinin önüne yanaştı. Connor onları yeni Lexus 350 SUV ile götürmekte ısrar etmişti. “Güle güle kullan, dostum,” dedi Emma arka koltuğa otururken.

“Teşekkürler. Jeff’le ben çok sevdik.”

“İkinizin arası iyi mi?” diye sordu.

Connor dönüp ona baktı ve gülümsedi. “Evet, aslında evlenmekten bahsediyoruz.”

“Gerçekten mi? Bu harika...”

“Evet, bu işi buralarda yapamayacağımız ortada ama bağlanmak istiyoruz.”

“Bu şahane,” dedi Casey emniyet kemerini bağlarken.

“İkinizden nedimelerim olmanızı istiyorum... ya da

sağdıçlarım... neyse, düşün ekibinde bir şey işte.”

Emma ve Casey kahkaha attı. “Bizim için zevk,” diye cevap verdi Casey.

“Hamilelik kilolarımı atar atamaz,” diye dalga geçti Emma.

Emma kırmızı ışıktaki durdu. “Yapma, lütfen. Sanki vereceğin çok kilo varmış gibi.”

Emma söylendi. “İnan bana. Düşündüğünden de fazla.” Öne eğilip Connor’a şişen parmaklarını gösterdi. “Bak, bu o tatlı ödemlerin bir kısmı...”

“İyy, iğrenç.”

“Sen bir de ayaklarımı gör.”

Casey başını iki yana salladı. “Lütfen, Em. Senin kilon sadece göğüslerinde ve karnında.”

Connor yüzünü ekşitince Emma burun büktü. “7. Sınıftan beri yola gelmez bir çift memen var.”

“Connor!” dedi Emma, onun koluna vurup.

“Lütfen, on iki yaşına geldiğin anda bütün erkekler yüzünden değil göğüslerinden bahsetmeye başlar, biliyorsun.”

Emma gözlerini devirdi. “Tamam, tamam. Bu gecelik göğüslerimden bu kadar bahsetmek yeter. Sanırım konuyu değiştirme zamanı geldi!”

“Peki,” dedi Casey ve Connor aynı anda.

“Ee, nerede yiyoruz?” diye sordu Casey.

“Bu akşam şehir merkezinde iki yeni restoran açılışı var. Ünlü bile görebiliriz,” dedi Connor. Emma’nın cevabını almak için ona döndü.

Emma burun kıvırdı. “Daha az kalabalık ve daha bildik bir şey yapamaz mıyız?”

“Tanrım, daha şimdiden içi geçmiş, evli bir kadın gibi konuşmaya başladın,” diye söylendi Connor.

“Hamilelik beni yoruyor, elimde değil.”

“Ah, hayır. Suçu hamileliğe atma. Aidan’a kovboy çizmeleriyle seksi bir uğurlama yapmış olman senin hatan,” dedi Casey muzır bir gülüşle.

Emma kıpkırmızı olurken Connor söylendi. “O olmadan ömür boyu yaşayabilirim.” Bu düşüncüyü başından savmak istercesine başını iki yana salladı. “Tamam, o zaman Çizmeli Sevişen Kadın için sosyete, ışıltılı bir yer olmasın.”

“Ah, ikinize inanamıyorum bazen,” diye söylendi Emma, Casey sırtırken.

“Bu gece senin gecen, aşkın, sen seçebilirsin,” dedi Casey.

“Cheesecake Factory’ne ne dersiniz?” diye önerdi Emma.

“Evet, bulunduğumuz çevreden çıkmayarak harika bir plan yapıyoruz,” diye espri yaptı Connor.

“Güzel, çok heyecanlandım,” dedi Emma gülümseyerek.

Restorana geldiklerinde çılgın kalabalıkta kendilerine yer bulmaya çalıştılar. “O kadar da harika değilmiş sanki?” dedi Emma gürültü nedeniyle bağırarak.

“Cuma akşamı... Her yerde çılgın kalabalık var.”

Otuz dakika sonra bir yer bulabildiklerinde Emma’nın ayakları acıdan sızlıyordu. Koltuğa oturur oturmaz sızı beline doğru yükseldi. “Ah!” diye bağırdı.

“İyi misin?”

Kıkırdadı. “Evet, daha yumuşak bir koltuk bekliyordum, sanki arka tarafımda yeterince yokmuş gibi.” Connor ağzını açacak oldu ama Emma parmağını kaldırdı. “Popomum eskiden de geniş olduğuyla ilgili başka yorum istemiyorum, çok teşekkür ederim.”

“Ne de iffetliymişsin!” diye cevap verdi Connor, göz kırparak.

Yemeklerini bitirdikten sonra Emma kendini en sevdiği Reese’s Fıstık Ezmeli Çikolatayla yapılmış cheesecake’inden ısmarladığında bitip tükenmişti. Eve gidip pijamalarını giymek ve kanepeye kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordu. Casey ve Connor’un o gece için başka planları olmamasını umuyordu.

Kalktıklarında Emma elini beline götürüp yüzünü buruşturdu. Yemek boyunca ince bir sızı gibi devam eden şey şiddetlenmişti. Restorandan çıktı ve çaresizce Connor’la Casey’ye yetişmeye çalıştı.

“Çocuklar, Peachtree Yol Yarışı’nda değiliz. Biraz yavaşlar mısınız?” diye seslendi.

“Tanrım, Em, o kadar da yavaş olacağını düşünemedim,” dedi Casey ona doğru yürürken.

“Belim beni öldürüyor.”

Casey homurdandı. “Seks sırasında mı incittin?”

Emma gözlerini kıstı. “Seksten filan olmadı. Koltukta otururken başladı.”

Şükür ki arabaya varabilmişlerdi. SUV’a bindiklerinde belinde ve karnında tuhaf bir his oldu, ardından da bacakla-

rından aşağı sular süzölmeye başladı. İlk başta hamilelik yüzünden idrar tutamam sorunu yaşadığını düşünerek utandı. Ama sonra bir anda anladı. Yemek gelmeden önce tuvalete gitmişti... tatlıdan önce de. "Tanrım," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordu Casey, aynada rujunu tazelerken ona bakıp.

Emma nefes nefeseydi. "Ee, sanırım suyum geldi."

Connor ve Casey aynı anda arkalarını döndüler, yüzlerinde hem şok hem de dehşet vardı. "Ne?" diye sordu Casey.

"Evet, eminim. Her yerime aktı."

"Ah, kahretsin, Em. Sakın bana yeni deri koltuklarımı mahvettiğini söyleme!" diye söylendi Connor.

Casey onun koluna vurdu. "Bu onun elinde olan bir şey değil."

Emma'nın yanakları utançtan kızardı. "Çok, çok özür dilerim, Connor. Profesyonel temizlik yaptırıp ben ödeyeceğim, söz veriyorum." Cümlesi biter bitmez o ağırı karnına geçti ve Emma bağırdı. Ağrıyı atlatmak için gözlerini sımsıkı kapadı ve hızla nefes alıp vermeye başladı.

"Em?" dedi Casey.

Sancı geçince gözlerini açtı. Casey ve Connor merakla ona bakıyordu. "Evet, şey, sanırım beraber kalma planımızı iptal etmek zorundayız. Hastaneye gitmem gerek. *Hemen...*"

Yirmi İkinci Bölüm

“İyi akşamlar!” dedi Aidan iş yemeğinden ayrılırken. Omuzlarını çevirip yorgunlukla başa çıkmaya çalıştı. Otele dönüp bütün gece uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Emma’nın bildik telefon zili çalınca elini cebine atıp telefonunu çıkardı. “Beni şimdiden özledin mi, hayatım?” diye takıldı.

“Tahmin bile edemezsin,” diye cevap verdi, sesinde acı vardı.

Kaldırımında donup kaldı. “Em, bir şey mi oldu?”

“Ee, şey, paniğe kapılma...”

“Çok geç...”

“Suyum geldi ve şimdi hastaneye giriş yaptım.”

Aidan acı içinde gözlerini sıktı. “Ciddi olamazsın.”

“İnan bana, keşke şaka yapıyor olsaydım.”

“Ama daha doğuma üç hafta vardı. Seni hiç bırakmamalıydım.”

“Dinle, sorun değil. Havalimanına gitmen gerek.”

“Em, bu gece Charlotte’tan Atlanta’ya bir uçak bile yok.”

“Biliyorum. O nedenle B planım var.”

“O nedir?”

“Pesh seni kendi uçağıyla almak için yolda.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Bir süre cevap vermeyince, “Em, orada mısın?” diye sordu.

Hırıltılı bir nefes aldı. “Gerçekten...çok...sancım...var.”

Aidan yüzünü buruşturdu. “Kahretsin. Çok üzgünüm. Orada olup elini tutmayı... sana yardım etmeyi o kadar çok istiyorum ki.”

Cevap vermesi birkaç saniyeyi buldu. “Güzel. O zaman havaalanında Pesh’le buluş...”

“Em, küçük uçaklardan korktuğumu biliyorsun.”

“Aidan,” dedi uflayıp puflarken.

Emma acı içinde inleyince, Aidan başının belada olduğunu anlamıştı. “Dur tahmin edeyim, şu an benim korkularım ve ne istediğim ya da ne istemediğim senin umurunda değil, öyle mi?”

“Kesinlikle” diye tersledi.

“Tamam, tamam... Havalimanına gidiyorum ve mümkün olduğunca çabuk orada olacağım.”

“Güzel...”

“Seni seviyorum, Em.”

“Ben de seni seviyorum.”

İçini saran korku ve telaşla, Aidan titreyen elini havaya kaldırıp bir taksi çevirdi. Oteldeki çantalarını boş verdi. Noah yoldaydı ve kesinlikle Emma’nın yanında olmak zorundaydı. Taksinin koltuğuna yeni oturmuştu ki ceptelefonu tekrar

çaldı. Bilmediği bir numara olmasına rağmen kim olduğuna dair bir fikri vardı.

“Merhaba, ben Pesh Nadeen,” dedi hattın diğer ucundan tanıdık bir ses.

“Ee, merhaba.”

“Dinle. Havalimanına geldiğinde ana kapılardan girme ve görevlilere seni küçük uçakların olduğu hangara geçirmelerini söyle. Seni bekliyorum.”

“Tamam. Emma için bunu yaptığına çok teşekkür ederim... yani benim için de. Bizim için.”

“Sorun değil. Benim için zevk.”

Aidan telefonu kapatırken gözlerini devirdi. Elbette ki onun için zevkti. Pesh, Emma’yla bir şey yaşama ihtimali olmasına rağmen, her zaman doğru şeyi yapan düzgün adamlardandı. Pesh’in nezaketinin Aidan’ı bu kadar rahatsız etmiyor olması gerekirdi ama bir şekilde, o ve Emma arasında az kalsın olacak şeyi düşünmeden edemiyordu.

Aidan havalimanına gidene kadar ellerini ovuşturdu. Taksiden inip hangara baktı. Pesh’in uçağı olduğunu tahmin ettiği uçağın çoktan küçük bir piste çıkmış olduğunu görünce gözleri kocaman açıldı ve ürperdi.

Hangar kapısından içeri kafasını uzattı, içerideki bütün ölüm tuzaklarına baktı. “Ee, merhaba?”

Pesh yan kapıdan elinde bir dosyayla çıktı. “Selam, Aidan. Ben de kuleye uçuş planımızı aktarıyordum. Ama artık gidebiliriz.”

“Aa, tamam.”

Hangardan çıkıp piste doğru yürürlerken Aidan duraksadı. Pesh onun yanından yürümediğini fark edince arkasını döndü. “Ne oldu?”

“Emma küçük uçaklar konusunda ne düşündüğümü söylemedi mi?”

“Hayır, ama onunla konuştuğum sırada seni Atlanta’ya getirmeye çalışmakla meşguldü.”

Aidan yüzünü buruşturdu. “747’den küçük her uçaktan nefret ediyorum ya da korkuyorum.”

Pesh’in siyah kaşları havaya kalktı. “Ama bu Cessna 270, en güvenli küçük uçaklardan biri.”

Aidan uçağı gösterip “JFK Jr’ın çakıldıklarından değil mi bu?” diye sordu.

Pesh başını iki yana salladı. “O bir Piper Saratoga’ydı.” Aidan’a yan kapıyı açtı. “Haydi, atla. Yola çıkmamız gerek.” Aidan’ın devam eden tereddüdü üzerine Pesh’in dudak kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Gerçekten de korkuyorsun, değil mi?”

Aidan gözlerini kıstı. “Evet, korkuyorum. Bana ödle de, ne dersen de ama bu şeyler ölüm tuzağı!”

Pesh başka hiçbir şey söylemeden elini yanındaki çantaya attı. Bir hap şişesi çıkardı ve Aidan’a attı. “Bu da ne böyle?” diye sordu Aidan.

“Valium. Yolculuk sırasında rahatlamana yardımcı olur.”

Aidan, Pesh’e sırttı. “Doktorların ellerinin altında ilaç bulundurup ona buna vermesi biraz yasadışı değil mi?”

“Ona buna vermiyorum,” diye tersledi Pesh. Yüzünde acı vardı. “Bu ilaçlar rahmetli karıma ait. Ticari uçuşlarda da benim uçağım da hep tedirgin oluyordu. Son kullanım tarihleri geçti, o nedenle çok kuvvetli olmayacaklardı ama seni sakınleştirmeye yeter.”

Aidan bir şey demek istedi ama Pesh uçağa doğru yürümeye başladı. “Kahretsin,” dedi kendi kendine. Doğmak üzere olan çocuğunu görmesi için kendisine yardım etmeye çalışan bir adama köpek gibi davranmıştı. Şişeyi açıp, son kullanma tarihi geçtiği için iki hap birden aldı. Hapları yuttu ve ağzından kalan tatla ürperdi.

Yavaş adımlarla uçağa doğru gitti ve bindi. Pesh çoktan kulaklığını takmış ve tuşlarla oynuyordu. “Hey,” dedi Aidan. Pesh cevap vermeyince Aidan uzanıp onun kolunu tuttu. “Özür dilerim. Sana bunu söylemem benim dangalaklığımı. Yani, sen sadece bana yardım etmeye çalışıyordun, hem de birden fazla konuda.”

Pesh omuzlarını silkti. “Sorun değil. Baskı altındasın sen de.”

“Böyle, aşağılık bir davranış sergilememi gerektirmez bu, özellikle de rahmetli eşin hakkında.” Aidan hırıltılı bir nefes aldı. “Emma bana senin dul olduğundan hiç bahsetmemişti. Başın sağ olsun.”

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi Pesh. Aidan’a içten bir gülümsemeyle baktı, ardından kokpit ve kontrollere döndü. Pistte ilerlemeye başladıklarında, Aidan koltuğun iki yanına tutundu.

Pesh ona kulaklık verdi. "Al, bu kabin gürültüsünü almamana yardımcı olur."

Aidan istemeden de olsa kulaklığı taktı. Kulağında çınlayan bir ses duyuyordu. "Uçuş 33, kalkışa hazırsın."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi Pesh.

Aidan gözlerini sımsıkı kapattı ve tarihi geçmiş Valium'un bir an önce etkisini göstermesini diledi. Düşüncelerini Emma'ya yoğunlaştırdı, onun nasıl olduğunu merak ediyordu. Noah'ın o gelene kadar beklemesini diliyor ve bunun için dua ediyordu. Aidan ilk çocuğunun ilk nefesine şahit olmayı her şeyden çok istiyordu.

Gözlerini ilk açtığı anda yüксеğe doğru tırmanıştalar. Bulutların arasından geçerlerken uçağı karanlık örtmüştü adeta. Uçak düzleştğinde Pesh telefonunu aldı.

"Dostum, ne yapıyorsun sen?"

"Bir arama yapmam gerek."

Aidan şiddetle başını iki yana salladı. "I-ıh. Gözün gökyüzünde filan olsun. Dikkatini dağıtıp bizi bir yere çakma!"

Pesh güldü. "Sakin ol. Güvendeyiz."

Aidan kendi kendine söylendi. Tespihinin yanında olması için her şeyini verirdi. Elbette ki önce onun nerede olduğunu bulmak için birkaç çekmeceyi alt üst etmesi gerekecekti. *Tanrım, eğer beni bu ölüm tuzağımdan sağ salim indirip, Emma'nın yanına ulaştırırsan kesinlikle her gün ayine gideceğim... en azından her hafta.*

Pesh'in sesi Aidan'ı düşüncelerinden uyandırdı. "Ben Dr. Alpesh Nadeen. Kadın Doğum 4. Kat'taki Emma Harri-

son'un durumu hakkında sürekli olarak bilgilendirilmek istiyorum. Doğum süreciyle ilgili her konuda arayıp bana bilgi verilsin." Biraz bekledikten sonra Pesh başını salladı. "Teşekkür ederim."

Telefonu kapattı ve Aidan'a uzattı. "Şimdi neler olduğunu öğrenebileceksin."

Aidan Pesh'e dönüp kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, teşekkür ederim."

"Sorun değil. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Aidan burnundan soluyarak "Ne kadar duygusal bir baskı altında hissetsem de, Emma'nın neler yaşadığını tahmin bile edemem," dedi.

"Onun en iyi tıbbi yardımı aldığından emin olabilirsin."

Aidan yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, bu işin fiziksel kısmını düşünmek bile istemiyorum, hele de çektiği acıyı. Tüm bunları yaşarken onun yanında olmak isterdim."

"Emma'ya dair emin olduğum bir şey varsa, o hem fiziksel hem de ruhsal olarak çelik gibi sağlam biri. Bunu atlatacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Pesh ona dönüp gülümsedi. "Epidural etkisini gösterince bundan eminim."

Aidan'ın ceptelefonu çalınca konuşmaları bölündü. Hemen cebinden çıkardı. "Alo? Em?"

"Hayır, ben Casey. Emma benden uçağa bindin mi, iyimisin diye sormak için seni aramamı istedi."

Aidan'ın yüreği Emma'nın o durumdayken bile kendisini düşünmüş olduğu için o an eridi. Emma her zamanki gibi merhametliydi ve onun için endişeleniyordu. "Ona iyi olduğumu ve artık beni düşünmemesini söyle."

Casey bu mesajı ona iletirken Aidan arkadan bir çığlık duydu. "Kahretsin, Emmie Lou, o kadar sıkma! Elim bana daha sonra da lazım!" dedi Connor.

"Ee, nasıl gidiyor peki?" diye sordu sabırsızca.

"Bilmek istemezsin."

"Pesh hastaneyle durumunu düzenli olarak bize aktarmaları için görüştü."

"Güzel, çünkü şu an telefonda olduğum için bana kötü kötü bakıyor."

"Hey, Em, Aidan'la seni Skype'tan görüştürebiliriz, istersen?" dedi Connor.

"Vajinamın Skype görüşmesi yapmasını istemiyorum! Aidan'ı burada istiyorum, tamam mı?" diye bağırdı Emma, Aidan'ın pek de şahit olmadığı bir öfkeyle.

"Neden bahsettiğimi anladın mı?" diye sordu Casey.

"Kahretsin, bu çok şiddetli..."

"Ah, Tanrı'ya şükür. Anestezi uzmanı geldi şimdi. Kendine dikkat et, olur mu?"

"Ederim. Emma'ya onu sevdiğimi söyle."

"Söylerim."

Aidan telefonu kapattı ve oturduğu yerden yüzünü buruşturdu. "Şu an her şey çok zor, ha?" diye sordu Pesh.

"Evet," dedi alçak sesle.

“Her şey düzelecek, Aidan.”

Döndü ve Pesh’in güven veren gülümsemesini gördü. “Onca şeyden sonra seni hâlâ seviyor. Sen onun bütün hayallerini gerçekleştirdin. Noah’ın kucağına aldığı ilk an, yaşadığı bütün o dertler ve acılar bir anda uçup gidecek. Bunu ona vermiş olan da *sen* olacaksın.”

“Kahretsin, sen gerçekten de çok düzgün bir adamsın, değil mi?”

Pesh güldü. “Sanırım öyleyim.”

Kokpit dönüyor gibi oldu ve Aidan başı döndüğü için gözlerini kapattı. “Bunun sebebi sen misin, ilaç mı?”

“Sanırım ilaç desem yanılmış olmam.”

Aidan’ın sonrasında hatırladığı şey sarsılarak uyandırıldığıydı. “Haydi, uykucu. Arabaya binmemiz gerek.”

“Bitti mi? Çakılmadık mı?” diye sordu Aidan gözlerini ovalarken.

“Hayır. Güvendeyiz ve sağ salım McCollum’dayız.”

Havaalanının adını duymak Aidan’ı harekete geçirdi. Hemen emniyet kemerini çözdü ve Pesh’in kendisine açtığı kapıdan atladı. “Hastaneden on dakika uzaklıtayız, değil mi?”

“Evet... Son arama indikten hemen sonra geldi. Noah hâlâ doğmamış ve Emma’nın açılması yedi santimetre olmuş.”

Aidan’ın kaşları çatıldı. Hamileliğe dair bildiği her şey aklından uçup gitmiş gibiydi. “Dur, bu ne demek...?”

“On santimetre olana kadar itmeyecek. Zamanımız var.”

“Tanrı’ya şükür.”

Pesh'in beklemekte olan Jaguar'ına bindiler. Pesh tam gaz ilerleyince Aidan kaşlarını kaldırdı. "Polislerden korkmuyor musun?"

"Doktor olmanın avantajı Hapisten Kurtul kartı var. Tek yapmam gereken acil durum olduğunu söylemek."

Aidan sırıttı. "Seni her geçen dakika daha çok seviyorum."

Pesh kahkaha attı. "Seni etkileyeceğimi biliyordum."

"O konuda çok emin değilim."

Doğumhanenin önüne geldiler. Aidan hemen arabanın kapısını açtı. Kapatmak için döndüğünde de Pesh'le göz göze geldi. "Sana bunun için asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Çok ciddiylim."

"Bunu zevkle yaptım. Emma için... ve senin için." Pesh gülümsedi. "Şimdi git ve oğlunu karşıla..."

"Karşılایacağım. Tekrar teşekkürler!" Aidan otoparktan otomatik kapıya doğru koştu. Uygun olan ilk asansöre atladı. Kata geldiğinde koridorda koşup Emma'nın odasını aradı.

Kapıdan içeri daldı. Emma'nın bacaklarının arasında hemşireyi görünce, onu acil servise ilk getirdiği zamana gitti bir an için. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine koydu ve nefes almaya çalıştı.

"Selam, Koca Babacık! Tam zamanında geldin," dedi Connor sırtarak.

"Gerçekten mi?" dedi kesik kesik soluk alıp verirken.

Hemşire gülümsedi. "Evet, az önce açıklığı on santimetre oldu ve itmeye başlayacağız."

"Aidan, buraya gel," dedi Emma, sesi biraz boğuktu.

Sendeleyerek onun yanına gitti. Yüzünü avuç içlerine aldı ve onu önce dudaklarından, sonra da alnından ve yanaklarından öptü. “Özür dilerim, Em. Burada, yanında olamadığım için çok özür dilerim.”

“Sorun değil. Senin elinde olan bir şey değildi.”

“Biliyorum ama...”

Emma ona zorla da olsa gülümsedi. “Bunu daha sonra telafi ettireceğim sana, tamam mı?”

Şakayla karışık homurdandı. “Ah, demek ki önümüzdeki yıllarda bana karşı kullanacağın cephane bu, ha?”

“Olabilir.”

Alnından, terden ıslanmış kestane rengi saç tellerini çekti. “Kötü müydü?”

“Sancı mı?” Aidan başını sallayınca Emma yüzünü buruşturdu. “Epidural etkisini gösterinceye kadar korkunçtu.”

“Kolumdaki morluklar bunu açıklıyor,” dedi Connor.

“Şimdi sancın yok mu?”

“Hayır. Aslında kasıldığımda onların bana söylemesi gerek.”

Aidan omzunun üzerinden Casey’ye baktı. “Demek bensiz çok eğlendiniz, ha?”

Casey gülümsedi. “Benimle yaptığın o kısa telefon görüşmesine rağmen buna nasıl eğlence diyebiliyorsun, bilemiyorum.” Başını iki yana salladı. “Em sancı çekerken *Şeytan*’daki Reagan’dan bile daha korkunç.”

Aidan kahkaha atınca Emma’nın yanakları pembeleşti. “Gerçekten de o kadar kötü müydüm?”

“Evet ama yine de seviyorum seni,” diye cevap verdi Casey. Eğilip Emma’yı yanağından öptü.

Nazik, orta yaşlı hemşire elini Aidan’a uzattı. “Ben Annie. Siz de müstakbel baba olmalısınız?”

Aidan başını salladı. “Evet, oyum.”

“Oğlunuzun dünyaya geldiği ana yetişebilmenize çok sevindim.”

“Ben de öyle...” Emma’ya baktı. “Bunu söyleyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama tanrı Pesh’ten razı olsun.”

Emma gülümsedi. “Ona çok şey borçluyuz.”

Aidan elini kaldırdı. “Şimdi konuyu değiştirmeyelim.”

Kapı açıldı Emma’dan yaşça çok da büyük olmayan bir kadın doktor girdi içeri. Tanıdık geldi Aidan onu daha önce görev yapan bütün jinekologların bulunduğu bir toplantıda gördüğünü anımsadı. Yaka kartında Dr. Karen Middleton yazıyordu.

Doktor onlara gülümsedi. “Demek Noah Bebek dünyaya giriş yapmaya karar verdi?”

Annie başını salladı. “Evet, öyle...”

Bir çift plastik eldiven takıp Aidan ve Emma’ya baktı. “O zaman gösteriyi başlatalım. Değil mi?”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Emma derin bir nefes aldı. İşte zamanı gelmişti. İş ıkınmaya gelince, asıl olay başlıyordu.

“Tamam, Emma, hazırsan,” dedi Annie.

Emma başını salladı ve ellerini tutarak kendini yukarı doğru itti.

“Eğer istersen, karşına bir ayna koyarız ve Noah’ın doğuşunu izleyebilirsin. İster misin?” diye sordu Annie.

“Tabii... Onu görmek isterim.”

“Şey, ben nerede durursam Em’in vajinasını görmem? Diye sordu Connor. Emma ona sert bir bakış atınca ellerini havaya kaldırdı. “Seni seviyorum, tatlım, ama senin vajinanı görmeyeli on sekiz yıl oldu ve bunu istemiyorum.”

Annie güldü. “Yatağın arkasında durursanız yansımayı görmezsiniz,” dedi.

“Çok teşekkür ederim!”

Annie sonra Aidan’a döndü. “Bacaklarından birini tutarsan,” dedi, durdu ve Casey ile Connor’a baktı. Connor

hemen başını iki yana salladı. “Dediğim gibi, ben köşede olacağım.”

Casey kahkaha attı. “Ben seve seve yardımcı olurum.”

Aidan, Emma’nın sol bacağına tutarken Casey de sağı tuttu. “Tamam, Emma, normal nefes al, bacaklarının arkasını tut ve sayarak it,” dedi Dr. Middleton.

Emma derin bir nefes aldı ve sonra tüm gücüyle ıkınmaya başladı. Dr. Middleton ve Annie sayarken onları zor duyuyordu. “Güzel... Dur...” Emma tam nefes alabilmişti ki Dr. Middleton “Tamam, tekrar,” dedi.

Konsantre olup gözlerini sımsıkı kapattı ve üç yorucu raunt daha atlattığı sırada Annie “Gözlerini aç, tatlım. Kafası göründü,” dedi.

Emma gözlerini hemen açtı ve meraklı gözlerle aynadan hayranlıkla Noah’ın minik kafasının yansımalarına baktı. “Ay, Em, kızıla yakın sarı saçları var galiba!” diye bir yorum yaptı Casey

Aidan gülümsedi. “Hayır, sanırım daha kırmızı ve havuç gibi...”

Emma dişlerini sıktı. “Sakın oğlumuza havuç demeye kalkma!”

Aidan eğilip onu yanağından öperken Casey ve Connor kahkahalara boğuldu. “Sadece şaka yapıyorum, bebeğim. Sadece biraz daha koyulaşıp seninkiler kadar güzel olsun istiyorum.”

Emma ona teşekkür etmek için ağzını açtı ama Dr. Middleton “Tamam, şimdi bir kez daha kuvvetle ıkın,” diye-

rek lafını böldü. Annie ona kadar saydığında ve Emma rahatladığında Dr. Middleton başını iki yana salladı. “Devam eti devam et...” Emma artık devam edemeyeceğini düşündüğü sırada, “Tamam, dur,” dedi.

Emma’nın başı bitkinlikle yastığa düştü. Tekrar ıkınacak gücü var mıydı, bilmiyordu. Gözlerini kapatıp bitkinliği atmak için birkaç kez nefes alıp verdi.

“Sadece bir kez daha, kuvvetle it, Emma,” dedi Dr. Middleton.

Ellerini bacakların altına koyup kalan tüm gücüyle sonuna kadar itti. Dr. Middleton’ın sesi Emma’nın dudaklarından yükselen şiddetli inlemeyi böldü.

“İşte burada!” diye bağırdı, ağlayan ve kan içindeki Noah’ı Emma ve Aidan’ın görmesi için havaya kaldırarak.

Emma için dünya durdu ve o an tek duyduğu Noah’ın güçlü çığlıklarıydı. Sanki her molekülü, her hücresi ve varlığının her zerresi önündeki yeni hayat için uğulduyordu. Etinden et, kemiğinden kemik olan Noah o ana dek gördüğü, duyduğu en güzel şeydi. Kocaman gözlerine yaşlar birikti.

“Bak, bak, bak, daha üç haftası olmasına rağmen kocaman bir oğlan,” dedi Dr. Middleton gülümseyerek.

Emma konuşmadan kollarını Noah’a uzattı, ona sarılmak istiyordu. Ona elleriyle dokunana kadar gerçek olduğuna inanmadı. “Dayan, annesi... Önce onu biraz temizleyelim,” dedi Annie.

Emma’nın karnına bir havlu koydular ve ardından Noah’ı içine yatırdılar. Annie onu havluyla temizlerken ağla-

maya devam etti. Biraz temizlendikten sonra onu battaniyeye sardı. Onu kucığına almak için beklediğı süre Emma'ya sonsuzluk gibi gelmişti.

Emma onu alnından öpüp göğsüne bastırdı. Noah'ın ağlaması hemen kesildi. Öfkeyle sımsıkı kapalı olan gözleri birden açıldı ve ona baktı. Göz göze geldikleri an Emma'nın kalbi durdu ve yeniden atmaya başladı. Duyguları kontrolden çıktı ve kendine hâkim olabileceğinden emin değildi. "Merhaba, benim minik meleğim. Seni o kadar uzun zamandır bekliyordum ki," diye mırıldandı.

Aidan yatağın yanına eğildi ve başparmağını Noah'ın yanağından gezdirdi. Noah'm gözleri Emma'daydı. "Belli ki gözünü senden alamıyor," dedi Aidan espriyle.

Emma yanaklarından süzülen yaşları silmeye bile kalkmadı. Aidan'a bakıp, "Çok güzel, değil mi?" dedi.

Aidan gülümsedi. "Hayatım boyunca gördüğüm en büyüleyici ve en güzel şey," diye cevap verdi, sesi duygu yoğunluğundan çatallanmıştı.

"Babacık, kordonu kesmeye hazır mısınız?" dedi Dr. Middleton ona doğru ameliyat makasını uzatırken.

Aidan titreyen elleriyle makası alırken Emma da hayranlıkla onu izliyordu. "Ee... nereden...?"

Annie bir yer gösterdi ve Aidan tereddüt ederek Noah'ı Emma'dan ayırdı. "Aferin."

"Tamam, annecik, onu almak istemiyorum ama onu tartıp topuk kanı almamız gerek. Birazdan onu geri getireceğiz."

Emma onu iki yanağından ve minik burnundan öptükten

sonra istemeden de olsa Annie'ye verdi. Boynunu uzatıp onu tartıya koyarlarken izledi. "Üç kilo beş yüz gram."

"Bir de içeride üç hafta ya da daha fazla kaldığını düşün," dedi Aidan.

Emma titredi. "Ne kadar büyük olabileceğine dair espri yapma lütfen. Zaten yeterince büyüktü!"

Aidan gülüp onu öptü. "Büyüleyici ve güzel demişken, seninle ne kadar gurur duyduğumu söyleyebilir miyim?"

Emma ona gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "İçinden bir can çıktığını gördüm. Bu... bu çok acayip!"

"Biliyor musunuz, bazı erkekler eşlerine ya da kız arkadaşlarına doğum anlarına tanık olduktan sonra aynı gözle bakamıyor," dedi Dr. Middleton, Emma'nın doğum sonrası bakımını tamamladıktan sonra.

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi Connor odanın bir köşesinden.

Aidan başını iki yana salladı. "Artık anne olabilir ama o hep benim Em'im olacak," diye cevap verdi Aidan.

"Kahretsin, Koca Babacık, bu çok tatlı," dedi Casey, gözlerindeki yaşları silerken. Eğilip Emma'nın yüzüne düşen saçları çekti. "Bu hem neşe veriyor hem de korkutucu... Ama bunu hayatta kaçıramazdım."

Emma, Casey'yi yanağından öptü. "Yanımda olduğun için çok mutluyum." Omzunun üzerinden bakıp Connor'a gülümsedi. "Senin de..."

"Onu gerçekten görmeden her şeyi görebildiğim için

ben de çok mutluyum... ne dediğimi anlamışsındır,” diye cevap verdi Connor, göz kırparak.

Casey başını iki yana sallarken Emma ve Aidan kahkaha attı. “Vajinadan bu kadar korkmana inanamıyorum.”

“Emma’nın vajinasını görmeme gerek kalmadan da ona yeterince yakınım,” diye karşı çıktı Connor.

Emma dikkatini didişen Casey ve Connor’dan Noah’a çevirdi. Ayak izi alınırken, topuk kanı alınması sırasında ağlarken, battaniyeye sarılıp sonunda başına bir şapka takılırken onu izledi. “Onu kucağına almaya hazır mısın, babacık?” diye sordu Annie gülümseyerek.

Aidan ona dönüp onay isteyince Emma’nın içi eridi. Gülümsedi ve başını salladı.

“Önce sen istemez misin?”

Noah’ı tekrar kucağına almayı her şeyden çok istese de, Aidan’ın baba olarak bu ilk anı yaşamasını istiyordu. “Hayır, sen al. Oğlunu kucağına alma zamanın.”

“Tamam,” dedi.

Annie Noah’ı Aidan’ın kollarına bırakırken, Aidan’ın yüzünde gördüğü hayranlık ifadesiyle Emma’nın gözleri doldu. Aidan gözünü kırpmadan, kıpırdamadan Noah’a baktı. Sonunda başını iki yana salladı. “Böyle sarmalanınca ateş-böceği gibi görünüyor.”

“Onu böyle kundaklamak ona kendini hâlâ rahimdeymiş gibi hissettiriyor,” diye cevap verdi Emma.

Aidan, Noah’a bakmaya devam etti. Kundağının içinden minicik bir yumruk çıktı ve Aidan’a doğru zafer kazanmış

misali yükseldi. Aidan bunun üzerine gülümsedi. “Ah, işte Savaşçı Fitzgerald ruhu ortaya çıkıyor. Kimse seni bağlayamaz, değil mi Noah?”

Emma başını iki yana salladı. “Bu savaşçı ruh konusundaki tutumunu delikanlı olduğunda değiştireceksin.”

“Hayır, onun sert ve cesur olmasını istiyorum.” Noah’ın cevabı dilini çıkarmak olunca Aidan kahkaha attı. “Evet, bak, aynı babası gibi ukala ufaklık.”

Casey tereddütle Aidan’a doğru yaklaştı. “O zaman babasının kadın avcısı tabiatını aldığını biliyoruz...”

Aidan kaşlarını kaldırdı.

“Şimdi sırası mı?”

Casey gülümsedi ve onun sırtını sıvazladı. “Sadece şaka yapıyorum, Koca Babacık. Benim sorum kime benziyor?”

“Tıpkı sen, Em,” dedi Aidan Noah’ın minik hatlarına bakarak.

“Hmm, bir bakayım,” dedi Casey, Aidan’ın omzunun üzerinden uzanıp. Çılgılık atıp ellerini göğsüne götürdü. “Aman Tanrım, o surat! O kadar yakışıklı ve şirin ki!”

Casey’nin iltifatı üzerine Emma’nın ağzı kulaklarına vardı. Connor onların yanına doğru yürüdü. “Aidan ve Emma’dan doğup güzel görünmesi çok normal. Em’e gerçekten de minik Emma değil mi bu?” diye sordu Connor.

Casey başını uzattı. “Hayır, Koca Babacık’a çok benziyor.”

Aidan omzunun üzerinden Casey’ye baktı. “Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Kesinlikle Em’in saçını ve burnunu almış ama burnu ve gözleri senden.”

Aidan Emma’ya gülümsedi. “Çok kudretli genleri olduğu belli.”

Emma kahkaha attı ve gözlerini devirdi. “A-ha,” diye mırıldandı Aidan, Noah’m suratı asılıp da koca bir çığlığın eşliğine gelince.

“Bu emzirmeyi denemek için iyi bir zaman gibi görünüyor,” dedi Annie.

“Şimdiden aç mıdır?” diye sordu Aidan inanamayıp.

“Bazıları rahimden çıkar çıkmaz aç olur, bazılarınıninki saatler sürer,” diye cevap verdi Annie.

“Eğer açsa denemek isterim,” dedi Emma kollarını Noah’a doğru uzatarak.

“Evet, bu noktada sanırım ben çıksam iyi olacak,” dedi Connor kapıya yönelip.

Casey kahkaha attı. “Neden çıkıp bekleyen kalabalığa Noah’ın doğduğunu haber vermiyoruz?”

“Kalabalık mı?”

Casey başını salladı. “Nate mesaj attı. Bekleme salonu senin ve Aidan’ın ailesiyle doluymuş. Patrick oradaymış, büyükbabam ve büyükbaban da şimdi gelmiş. Becky’nin oğulları bile gece yarısı olmasına rağmen gelmiş. Eminim hepsi küçük yakışıklıyı görmek istiyordur.”

Emma’ya ziyaretçi fikri biraz ağır gelmişti, hele de doğum sonrası yorgunluğu çökmeye başlamışken. Ama orada Noah’ı görmek ve sevmek için bekleyenleri düşününce

tazelendi. Bu ona kendisini minnettar ve seviliyor hissettirdi. “Tamam, çok güzel.”

Casey ve Connor çıkınca Emma hastane önlüğünün bir tarafını indirdi ve Noah’ı Aidan’dan aldı. Onu göğsüne getirince bunu yapamayacağını fark etti. Ya sütü yeterince kuvvetli değilse ya da Emzirme Danışmanı bulmaları gerekirse? Arkadaşlarından ve okuduğu kitaplardan emzirmenin zorlu bir iş olduğunu biliyordu.

Ama mucizevi şekilde, birkaç kez denedikten sonra, Noah meme ucunu kavradı ve tüm gücüyle emmeye başladı.

“Ah, çok şanslısın,” dedi Annie.

Gözleri dolan Emma sevgi dolu bir bakışla Noah’tan Aidan’a döndü. Gülümsemesi yanaklarına uzandı. “Ah, tahmin bile edemezsin.”

Sonsöz

Aidan bulanık gören gözlerini ovuşturup kollarını yukarı kaldırarak esnedi. Bilgisayar ekranındaki saat, gece diyemeyecek kadar ilerlemişti. Ceketinin cebinde titreyen telefonu ona kıcını kaldırması gerektiğini hatırlattı. Bunun üzerine sandalyenin arkasından ceketini ve çantasını alıp kapıdan çıktı.

Asansörün kapıları çınlayıp açıldığında gürültülü bir konuşma çekti ilgisini. Acele edip ilerlemek yerine olduğu yerde gülümsedi. Bu konuşmaların sebebinin babasının mavi gözlerine ve annesinin saç renginin biraz daha açığına sahip, sekiz aylık bir melekti.

Köşeyi dönünce Emma'yı etrafını hayranlıkla bakan kadınların çevirdiği pusetin yanında gördü. Neredeyse bir yıldır evli olmalarına rağmen, onu her görüşünde nefesi kesiliyordu. Genelde onu bu şekilde giyinmiş görmüyordu. Siyah ince topuklu ayakkabılar, kısa bir siyah etek ve muhteşem göğüs dekoltesini gösteren yeşil bir bluz Aidan'ın belden aşağısını gıcıkliyordu.

Son zamanlarda evde çocuğuna bakan anne olduktan sonra,

Emma zamanını yoga pantolonları ya da kotlarla geçiriyordu. Ama ona göre, yırtık bir tişört ve onun iç çamaşırıyla bile güzel, seksi görünebiliyordu. Hâlâ vermesi gereken beş kilo olmasına rağmen, Aidan bunların göğüslerinde ve kalçalarında toplanmış olmasıyla dalga geçip memnuniyetini dile getiriyordu.

Sonunda, işten ayrılmak Emma için zor bir karar oldu. Başta yarı zamanlı çalışmayı denedi ama çoğu gün Noah'ı bırakmış olduğundan gözyaşları içinde bitiyordu. Aidan onun mutlu olmasını istediği için, ona işi bırakmasını önerdi. Bunun üzerine, Noah üç aylık olunca Emma şirketten ayrıldı.

Bu akşam da Emma'nın onunla ofiste buluşmak isteme sebebi, onun beraber çalıştığı kadınların Noah'm ne kadar büyüdüğünü görmelerini istemesiydi. Aidan sadece iş arkadaşı olan birkaç kadının değil, aynı zamanda sekreteri Marilyn de dâhil kattaki tüm kadınların orada olduğunu gördü. Hepsi Noah'ın etrafına toplanmış, ona gülümseyip onu seviyorlardı. Noah da pusetinde tahtına kurulmuş bir kral gibi oturuyordu. Uzun kirpiklerinin arasından onlara bakıp, yeni çıkan iki dişiyle gülümsedi.

Aidan oğluna bakıp başını iki yana salladı. Şimdiden korkunç bir flörtözdü ve bu anlamda kadınlarla nasıl ilgileneceğini biliyordu. Kadınları etkilemek konusunda hık demiş babasının burnundan düşmüştü. Elbette ki Aidan bu yorumu ne zaman yapsa, Emma ya onun koluna vuruyor ya da gözlerini deviriyordu.

Aidan kadınlar grubunun yanına doğru ilerledi. "Merhabalar."

Noah'ın bakışları hayranlarından Aidan'a döndü hemen.

“Dada!” diye bağırdı kollarını havaya kaldırıp.

Bu görüntüyle Aidan’ın içi eridi. Noah’ın kendisine seslendiğini pek çok kez duymuş olmasına rağmen, hep aynı tepkiyi veriyordu. Tepeden tırnağa saf bir sevgiyle doluyordu. “Selam, Küçük Adam,” dedi, Noah’ı pusetten alırken.

“Babaya bir öpücük ver,” dedi Emma.

Noah hemen eğilip Aidan’ın yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. Etraflarındaki korodan, “Ay,” sesleri yükseldi.

“Sana ne kadar benzediğine inanamıyorum, Aidan,” dedi Marilyn.

“Benziyor, değil mi?” diye cevap verdi, Emma’ya bakıp gülümseyerek.

Emma gözlerini devirirken kadınlardan biri başını iki yana salladı. “Ben Emma’ya da benzetiyorum, özellikle de o tatlı gülüşü...”

Emma kahkaha attı. “Evet, o ukala Fitzgerald sırtışını göstermediği zamanlarda...”

Noah, Aidan’ın kucağında ağlamaya başladı. “Acıkıyor musun, Küçük Adam?”

Emma çantasına uzanıp bir emzik çıkardı ve Noah’ın çığlık atmaya hazır ağzına soktu.

Marilyn gülümsedi. “Sizi bıraksak da gitseniz iyi olacak sanırım.”

Vedalaşmaları ve hepsinin Noah’ın yanağına birer öpücük kondurması birkaç dakika sürdü. Huysuzlanmaya başlamış olsa da onlara sevinçle el sallamaktan, öpücük atmak için emziğini çıkarmaktan geri kalmadı.

Aidan Noah'ı pusetine geri koydu. "Onu ben alayım, bebeğim. Sen de bir nefes al."

Emma Aidan'a kapıyı açarken başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Ne oldu?" diye sordu Aidan.

"Eminim bu binadaki bütün kadınlar Bay Kadın Avcısı'nın puset ittiğini görünce dönüp bir kez daha bakacak."

Aidan kaşlarını çatı. "Eski Bay Kadın Avcısı, teşekkür ederim."

Emma kıkırdadı. "Doğru... Artık benim Bay Kadın Avcımsın." Kaldırımı çıktıklarında arkasından şakayla karışık bir şaplak attı.

"Bayan Fitzgerald, sizden toplum içinde kıcıma vurma-manızı rica edeceğim."

"Aa, gerçekten mi?"

Aidan'ın dudaklarında seksi bir sırıtiş belirdi. "Eve varışına sakla..."

Emma kıkırdadı. "Tamam, öyle yapayım o zaman."

Yaya geçidi işareti onların geçmesi için yandı ve Aidan puseti yola doğru itti. "Noah'ı O'Malley's'e götürmek istediğimize emin misin?"

Emma ona yılgın bir bakış attı. "Onu buraya en az beş kez getirdik. Jenny onu ne zaman getireceksiniz diye telefona mesaj yağıdırıyor."

"Evet, ama o zaman daha küçüktü. Bir de çok duman var."

"Sigara içilmeyen bölümde oturuyoruz, Aidan." Yolun karşısındaki kaldırımı geçtiklerinde ona baktı. "Ayrıca o yarı İrlandalı. Zaten içkilerle büyümeyecek mi?"

Aidan gözlerini devirdi. “Koca yalancı...”

Emma gülüp onun koluna girdi. “Seni seviyorum, be-beğim.”

“Senin kadar olmasa da,” diye cevap verdi, eğilip onu öperken.

Emma kapıyı açmak için uzandığı sırada Jenny dışarı çıktı. “Aman Tanrım! Hiç gelmeyeceksiniz sanıyordum!” Önce Aidan ve Emma’ya bakıp ardından Noah’a yöneldi. “İşte benim kocaman, güzel oğlum!” Noah emziğini fırlatıp gülümsemi ve Jenny kendisini alsın diye kollarını havaya kaldırdı.

“Bugünlerde bizim yüzümüze pek bakan yok, ha?” dedi Aidan gülerek.

“Kesinlikle. En azından istikrarlı. Yani, babandan büyükanne ve büyükbabama kadar, nereye gidersek gidelim durum aynı,” diye cevap verdi Emma.

Jenny Noah’ın kucağında hoplatırken onlar da içeri girdi. “Sigara içilen bölümden mümkün olduğunca uzak bir masa olabilir mi?” diye sordu Aidan.

Emma ve Jenny’nin birbirlerine baktıklarını gördü, ardından Jenny başını salladı. “Tabii ki. Nikki, onları on beş numaralı masaya götürür müsün, lütfen?”

Nikki başını salladı ve barın hizasında yürümeye başladı. Emma, Noah’ı almak için kollarını uzatınca Jenny başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, hayır. Daha ona doymadım.”

Emma kahkaha attı. “Acıkıp huzursuzlanırsa getirirsin.”

“Getiririm. Siz biraz baş başa kalın. Flört ediyormuşsunuz gibi,” dedi Jenny gülümseyerek.

“Doğru. O işler nasıl olur, unutmuşum,” diye espri yaptı Aidan.

“Evet, unuttun. Biz dağdaki eve tekrar gidebilelim diye Megan’ın iki ay önce Noah’a baktığı zamanı hatırlıyor musun?”

Aidan balaylarında gittikleri eve gitmek için Noah’ı kuzeni Megan’a bıraktıklarını hemen hatırladı. Noah Megan’a gitmiş, kuzeni Mason’la neşe içinde oynarken Emma da yol boyunca ağlamıştı. Aidan onun davranışını düşünüp başını ki yana salladı. “Beş dakikada bir Noah’m iyi olup olmadığını öğrenmek için Megan’a mesaj attığın geceyi mi diyor-sun?” diye karşı çıktı Aidan.

Emma gülümsedi. “Evet, o gece.”

“Her neyse,” diye cevap verdi, Nikki’nin peşinden giderlerken. En uzak köşedeki masada bekliyordu.

Emma karşısına geçmek yerine onun yanına oturunca Aidan’ın kolları çatıldı. “Ne geçiyor senin aklından?”

“Hatırlamıyor musun?”

“Neyi hatırlamıyor muyum?”

İçini çekti. “Burası Hindistan’dan döndüğün akşam oturduğumuz masa.”

“Gerçekten mi?”

Emma başını salladı ve eğilip onu uzun uzun öptü. Tam dili onunkini şehvetle okşamaya başlamıştı ki arkalarında biri boğazını temizledi ve bu kısa sevişmeleri son buldu. Emma çekilmiş lastik gibi Aidan’dan uzaklaşınca Nikki özür diler gibi gülümsedi. “Bu akşam size içecek ne getireyim?”

“Ben sadece kola istiyorum,” diye cevap verdi Emma.

Aidan gülümsedi. “Bir içki içseydin. Yani artık emzir-miyorsun ve bu akşam flört ediyor gibiyiz.”

Emma’nın yüzü kızarınca Aidan emzirmekten bahsedip onu utandırdığını biliyordu. Sonunda Emma omuzlarını silktilti. “Hayır, ben iyiyim.”

“Yapma. Bir margarita iç, Em. Kutlamayı ve biraz ara ver-meyi hak ettin. Bu gece çocuğa da ben kalkacağım,” dedi Aidan.

Emma başını iki yana salladı ve Nikki’ye baktı. “Sadece kola...”

Aidan homurdandı. “Peki... Mızıkçılık yap... Ben fiçı Heineken istiyorum.”

“Birazdan gelip yemek siparişlerinizi de alırım.”

Aidan Nikki’ye başını salladı ve Nikki gitti. Sonra Emma’ya döndü. “Neden içmek istemedin? Seni sarhoş edip senden faydalanacağımdan mı korkuyorsun?”

Emma gülümsedi. “Alkol almam senin libidonu mu tetikliyor?”

Aidan başını geri atıp bir kahkaha patlattı. “Asla...”

Jenny, Noah’ı kalçasında hoplatırken bir çığlık gelince dikkatleri o yöne çevrildi. Barmenin ona doğru attığı balon-lardan birini yakalamaya çalışıyordu. Aidan, Noah’ın balonları tekmelemeye çalışırkenki heyecanına gülmeden edemedi.

Emma boğazını temizledi ve Aidan ona döndü. “Üzgü-nüm, bebeğim. Bu flört işinde iyi değilim ben.”

“Neyse, libidondan bahsetmişken...” Aidan Emma’nın menüyü karıştırıp altdudağım yediğini gördü.

“Em, neyin var? Biraz solgun görünüyorsun. İyi misin?”

“Sana bir şey söylemem gerek.”

Aidan gözücuyla Noah’ı üç balonla birlikte hayranlarına götüren Jenny’e baktı. Parmağını kaldırdı. “Bir saniye, Em.” Masadan kalktı. “Jenny, onu sigara içilen bölüme çok yaklaştırma,” diye seslendi.

Jenny omzunun üzerinden ona baktı ve başını salladı. Noah’ı pasif içici olmaktan kurtardığından emin olunca, Emma’ya döndü. “Affedersin. Ne diyordun?”

“Şey, bu... aslında bunu planlamadığınızı biliyorum ama...”

“Bak, Em, Noah bardaki bütün yaşlı adamlara öpücük atıyor.

Aidan’ın sonrasından gördüğü, Emma’nın onun yüzünü avuçlarına alıp kendine bakmaya zorladığı oldu. “Lütfen beni dinler misin?”

“Tanrım, senin neyin var?”

Yeşil gözlerini kıstı. “Hamileyim! Bu var!”

Aidan’ın kalbi duracak gibi oldu. “N-nesin?”

Emma’nın yüz ifadesi bir an için yumuşadı. “Doktordan geliyorum. Midemi üşüttüm sanıyordum... ama değilmiş. Altı haftalık hamileyim.”

“Tanrı aşkına... Ama kondom kullanıyorduk.”

Emma’nın yanakları pembeleşti. “O evdeki hafta sonunda değil.”

Öne eğildi ve alçak sesle, “Ama dışarı boşaldım,” dedi.

Emma kaşlarını kaldırdı. “Sen Bay Kudretli Sperm’sin, unuttun mu?”

Aidan güçlükle yutkundu. Kafasında bin bir türlü düşünce dolaşmaya başladı. Yeniden baba olacaktı. Noah iki yaşına ge-

lene kadar başka çocuk düşünmemişti hiç. Elbette ki ablaları Angie ve Julia'nın arasında on dört ay vardı ama aralarının bu kadar az olduğunu hiç düşünmemişti. Yeni bebek doğduğunda Noah'ın altı hâlâ bağlanıyor olacaktı. Tanrım, Noah'ın alt değiş-tirmelerine ancak dayanabiliyordu, iki tane olursa ne olacaktı?"

"Aidan?" dedi Emma. Aidan ona baktığı anda Emma'nın neler hissettiğini hemen anladı. Sevecek bir çocuğu daha ol-masından heyecan duyarken, onun tepkisinden korkuyordu.

Aidan dudaklarını onunkilere götürüp onu uzun uzun öptü. Geri çekildiğinde Emma'nın gözleri dolmuştu. "Yani bu senin için uygun mu?"

Eli yavaşça onun karnına gitti. "Başka bir çocuğun ödümü kopardığını kabul etmeliyim ama çok şey yaşadık. Bir bebek daha, sadece daha çok sevgi demek."

Emma'nın parlak gülüşü içini ısıttı. "Ah, Aidan, bana bir bebek vererek beni dünyanın en mutlu kadını yaptın. Ardından da bana aşkını ve kalbini vererek hayatımı bir bütün kıldın. Senden bir çocuk daha sahibi olmak harikadan da öte bir şey." Ardından Aidan'ı öptü.

Geri çekilip gülümsedi. "O zaman çok geçmeden Noah'a hamileliğinde olduğu gibi libidonun tetiklenmesini beklemeli miyim?"

Emma ona gülümseyip göz kırptı. "Ah, evet..."

Aidan bu aşırı mutlulukla gözlerini kapattı ve elini göğ-süne koydu. "Sakin ol kalbim."

Nikki siparişleri almaya gelince şakayla karışık onu dürttü. Emma her zamanki bifleğinden söyleyince Aidan şaş-kınlıkla ona baktı. "Biftek mi söylüyorsun?"

“Evet, neden olmasın?” diye cevap verdi, menüyü Nikki’ye uzatırken.

“Noah’a hamileyken ilk üç aylık dönemde et senin mideni bulandırmıyor muydu?”

Emma titredi. “Evet, öyleydi. Kokusuna bile dayanamıyordum, hatırladın mı?” Yüzünde bir şaşkınlıkla kafasında düşünceler dolanmaya başladı. Yüzü bir anda güldü. “Sanırım bu, kız olduğu anlamına geliyor!”

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandı Aidan.

Emma başını yana eğip ona baktı. “Sorun nedir, Koca Babacık? Bir kızla baş edemez misin diye mi düşünüyorsun?”

“Genç kız olana kadar sorun yok, sonrasında da bir abazanın penisini kestiğim için hapsi boylarım zaten!”

Emma kahkaha attı. “Zavallı şey... Senin gibi bir babayla otuz yaşına kadar hiç sevgilisi olamaz.”

“Annesinin yarısı kadar bile güzel olsa bütün erkekleri peşinden koşturacağı için bu iyi bir şey.”

Bu iltifatla Emma’nın gözleri doldu. “Çok tatlısın.”

“Gerçek bu...”

“Ama senin kudretli genlerden bahsettiğini de hatırlıyorum.”

“Çok iyi bir bebek yapma çiftiyiz, değil mi?”

Emma burnundan soludu. “Birden fazla anlamda.”

Aidan kahkaha attı. “Kim senin bu kadar doğurgan, benim de bu kadar verimli olduğumu bilebilirdi?”

“Bu bebekten sonra çok dikkatli olmamız ya da başka seçenekler denememiz gerektiği anlamına geliyor bu.”

Aidan başını iki yana salladı. “Sakın vazektomiye, aklından bile geçirme!”

Emma gözlerini devirdi. “Doğrum kontrol hapı ya da kendim için bir şeyler düşünüyordum. Senden erkekliğini almak gibi bir niyetim filan yok.”

Aidan rahatlayıp içini çekti. “Bunu duymak güzel.”

“Ama doğum kontrol hapı kullanıyorum diye bebek yapma konusunda fikirlerimin sona erdiğini düşünme...”

Kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Hı-hı. Sizinki gibi büyük bir aile istiyorum.”

“Em, beş tane çocuk yapabileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Aa, ama bu işte *çok* iyisin,” diye dalga geçti.

Homurdandı. “Yine çok konuşuyorsun.”

“Eğer beni öperek susturursan üçte bırakabilirim.”

“Memnuniyetler hanımefendi.”

Aidan dudaklarını onunkilere götürdü. Sıcak ağzı davetkâr şekilde açılırken, cırtlak bir ağlama öpüşmelerini yanında kesti. Jenny’nin kıpkırmızı bir suratla ağlayan Noah’ı onlara doğru getirdiğini gördüler.

“Ne oldu, canım?” diye sordu Emma.

“Ma! ma!” diye ağladı.

Emma başını iki yana salladı ve Noah’ı alırken Jenny’e gülümsedi. “Babasına bütün gün dada deyip bana sadece ‘ma’ dediğine inanamıyorum!”

Yüzünü Emma’nın boynuna gömüp de Emma ninni söylemeye başlayınca ağlaması kesildi. Ardından yemekleri geldi. “Babana gelmek ister misin, Küçük Adam. Anne de yemek yesin?”

Noah Emma’ya sımsıkı sarıldı. “Haydi ama... Annenin küçük kız ya da erkek kardeşin için yemek yemesi gerek.”

Aidan, Noah'ı almak için uzanınca çığlık atıp Emma'ya daha sıkı sarıldı. "Ah, Tanrım. Tam bir ana kuzusu oluyor," diye söylendi Aidan.

"Bunda kötü bir şey yok. Böyle başka bir Fitzgerald erkeği daha tanıyorum ve o sonrasında her şeyi doğru yapan biri oldu," diye cevap verdi Emma, Noah'ın sırtını okşayıp açık kızıl saç telleriyle oynarken.

Aidan kendisi ve annesini kasteden bu gönderme üzerine başını salladı. Haklıydı. Ana kuzusuydu ve bununla gurur duyuyordu. "Evet, bu doğru ama başka bir kaidnın aşkını bulana dek de bazı hatalar yaptı," diye cevap verdi Aidan.

"O zaman Noah'ın da bir gün kendininkini bulmasını umalım ve bunun için dua edelim." Emma, Noah'ın başının üzerinden ona gülümsedi. "O zamana kadar da benim ana kuzum olabilir."

Aidan homurdandı. "Haydi, Küçük Adam. Sen Babanın Oğlu'ydun, değil mi?" dedi. Emma'nın kestane rengi saçlarının arasından ona bakıp gülümsedi Noah. Bu minik hareket Aidan'ın içini eritti, nefes alamadı.

"İyi misin?" diye sordu Emma.

"İyiden de öteyim." Eğildi ve Noah'ın yanağına bir öpücük kondurup ardından da Emma'yı öptü. "Harikayım."